

První krev

WARCRAFT STRÁŽCI BLESKU

STAN NICHOLLS

JKRASNYOS

Když nepřátelé zaútočili, zůstal Jup na zemi a ozbrojil se válečnou sekyrou, kterou se teď obouruč oháněl. Kobold, kterého vyhodil ze sedla tupý zásah mečem, zaútočil. Jup mu rozťal lebku. Pak ale jezdec na ještěrovi odstrčil trpaslíka stranou. Ten se zprudka obrátil a vší silou sekl jezdce do nohy hubené jako tyčka. Úplně ji ut'al.

Všude kolem se orci účastnili krvavé bitvy. Asi třetina z nich přišla o koně. Několika lučištníkům se podařilo zasypat nepřátele šípy. Boj však probíhal na příliš malém prostranství, než aby se dal tento druh zbrani ještě použít.

Haskeer zjistil, že je obklíčen. Jeden protivník po něm sekal ze stezky, druhý ho zasypával ranami z příkrého srázu, na kterém se obratný kirgizil bez problémů udržel. Haskeerův kůň se začal v hrůze z ještěrů vzpínat a vyděšeně ržát. Ork sekl vlevo, pak vpravo a opět vlevo.

První krev

Orci - První krev

v nakladatelství **FANTOM Print**

Strážci blesku

Legie hromu *

Válečníci bouře *

* Připravujeme

STAN NICHOLLS

FANTOM Print

2005

Copyright © Stan Nicholls 1999

All rights reserved

The right of Stan Nicholls to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

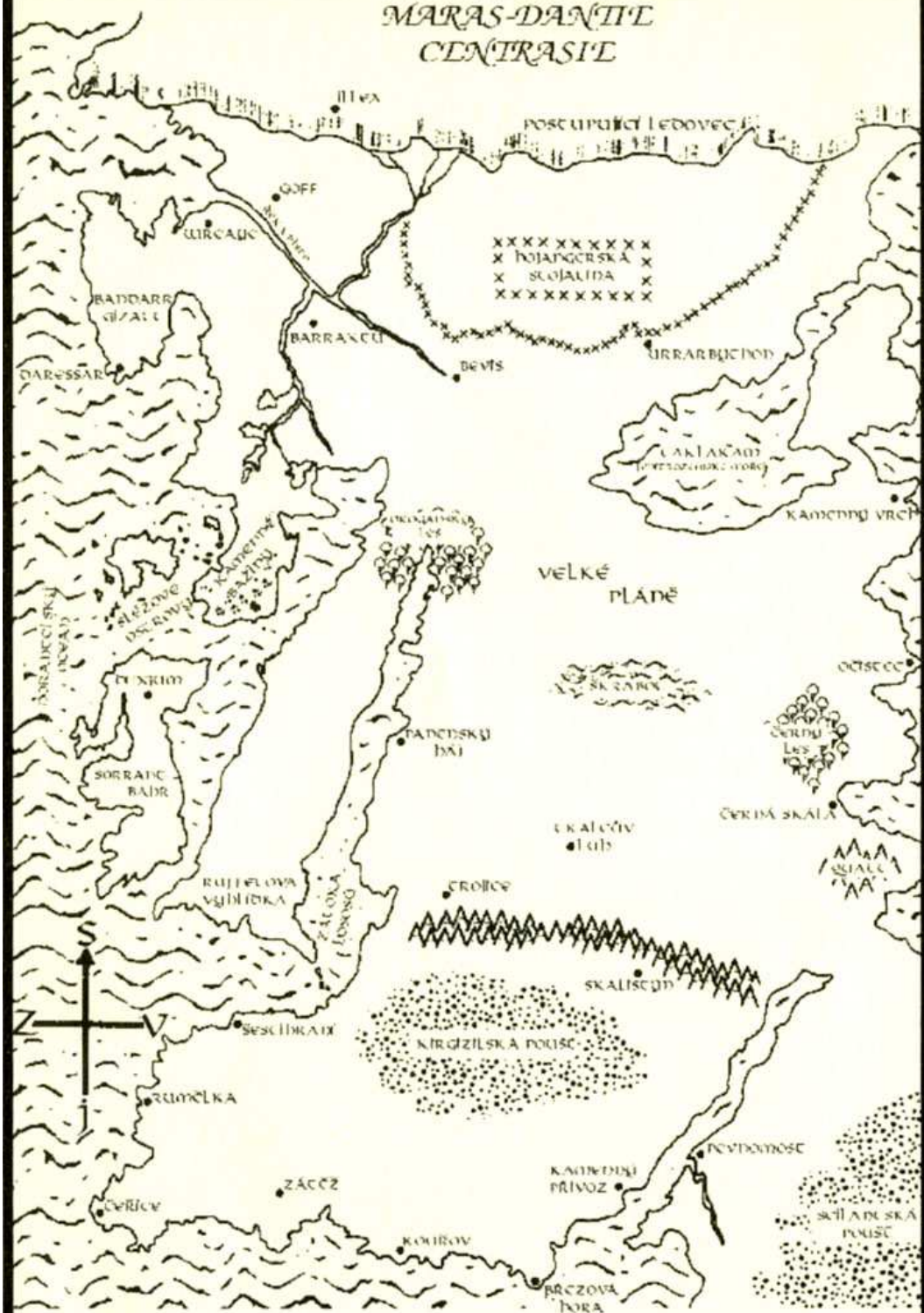
Translation © Kateřina Niklová

Cover © Jan Patrik Krásný

ISBN 80-86354-52-0

Tohle je samozřejmě pro Anne a Mariannu.

MARAS-DANTIE CENTRASIE

Křičíme a řveme jako praví orci
Křičíme a řveme, takoví už jsme
Pochodujem zemí, lup na zádech máme
Každý si tu najde to, co právě chce.
Nashledanou, sbohem, krásné orcké dívky
Nashledanou, sbohem, dívky ze všech stran
Milujeme krev a boj, řinčení zbrani
Naostříme meče, vyrazíme dál
Budem 'pálit, loupit, zabíjet a vraždit
Uříznem jim hlavy, váčky od pasu
Utkáme se v boji, ať v něm klidně zemřem
Nezůstane nic po tomhle zápasu
Tam v té první zemi, samotná věž stála
Hořela tak pěkně, ne, to nebyl klam
Sebrali jsme zlato, poháry i šperky
Příští rok tam zase rozbijeme stan
Tlustý farmář s dětmi, manželkou a domem
Špičkou nože v oku polechtat se dal
Blábolil a breptal, zlata bylo plno
Na rožni se potom dobře opékal
Statečný ork plný korbel piva zvládne
Dobrý mok ho nechte vždy až do dna pít
Rosomákův oštěp, na něm v ohni svině
Takhle všichni orci chtějí jednou žít!

Tradiční bojová pochodová píseň

1

Země byla posetá těly.

Stryka ohlušovaly výkřiky a řinčení kovu, narážejícího na kov. Ačkoli bylo chladno, v očích ho štípal pot. Svaly ho pálily a tělo bolelo. Koženou vestu měl potřísněnou krví, bahnem a kousky tkáně. A teď k němu mířily další dvě odporné, měkké, růžové bytosti a v očích jim plála touha zabíjet.

Byl ve svém živlu.

Nejistě našlapoval, zakopnul a málem upadl. Jen čistý instinkt ho přiměl pozvednout meč a odrazit první ránu. Úder byl tak silný, až ho zbolelo předloktí, ale udržel ho. Hbitě o krok ucouvl, předřepł a opět se vrhl na protivníka. Proklouzl jeho obranou a vrazil mu meč do břicha. Zarazil ho hluboko, pak jím trhl rychle a zprudka vzhůru, až narazil na žebra. Z rány vyhrézly vnitřnosti. Stvoření kleslo s omámeným výrazem ve tváři k zemi.

Neměl čas vychutnat si tuto smrt, neboť se k němu již blížil druhý útočník. V rukou svíral široký, obouruční meč, jehož špička se leskla těsně mimo Strykův dosah. Tento byl opatrnější, neboť nechtěl sdílet přítelův osud. Stryke zaútočil a zasypal protivníku meč deštěm ran.

Odráželi ránu a bodli, jako by pomalu, nešikovně tančili, a šlapali přitom bez rozdílu po tělech přátel a nepřátel. Strykova zbraň se hodila lépe pro šerm. Meč protivníka se vahou ani velikostí pro boj zblízka nehodil. Byl stvořen k sekání, a proto se musel jeho majitel pokaždé zeširoka rozmáchnout. Po několika srážkách stvoření namáhavě lapalo po dechu a vypouštělo z úst do chladného vzduchu obláčky páry. Stryke útočil z dálky a čekal na správný okamžik. Stvoření provedlo zoufalý výpad a ohnalo se mečem Strykovi po obličej. Útočník minul, dostal se však tak blízko, že Stryke pocítil na tváři závan vzduchu. Setrvačnost prudkého pohybu přinutila tvora zvednout ruce vysoko a odkrýt hrud'. Strykova čepel zasáhla srdce. Z rány vytryskl gejzír krve, stvoření se zatočilo a zmizelo pod nohama bojovníků.

Stryke pohlédl dolů z kopce, kde ve středu nejzuřivější bitky na planině bojovali Rosomáci. Vrátil se zpět k zabíjení.

Coilla zvedla hlavu. Nahoře na kopci, poblíž stěny pevnosti, zahlédla Stryka, jak zuřivě buší do skupiny obránců.

Proklela jeho zatracenou netrpělivost.

Pro tuto chvíli se však velitel bude muset o sebe postarat sám. Než se k němu vojáci dostanou, budou muset překonat silný odpor. Ve středu bublajícího kotle hlavního bojiště se na všech stranách odehrávaly krvavé bitky. Vše drtící masa bojujících jednotek a vzpínajících se koní

rozdupávala pole, na němž ještě před pár hodinami rostla úroda. Obklopoval ji ohlušující, bouřlivý a nikdy nekončící rámus a v krku se jí usadil ostrý, nakyslý pach smrti.

Třicet Rosomáků, ježicích se ocelí, se drželo těsně u sebe a jejich klín si razil cestu vřavou jako nějaký ohromný brouk s mnoha žihadly. Coilla pomáhala vyklízet cestu na špici klínu a oháněla se mečem po nepřítelích, kteří jí stáli v cestě.

Kolem probleskovaly ďábelské scény tak rychle, že je nedokázala ani pořádně strávit.

Obránce se sekerou, zaseknutou do ramene; voják, zakrývajících si oči rukama, slepenýma krví; další, tiše křičící, namísto ruky jen rudý pahýl; nepřítel, hledící na díra o velikosti pěsti ve své hrudi; vrávorající bezhlavé tělo, chrlící krev.

Tvář, rozcupovaná na kousky vlastní čepelí.

O nekonečně dlouhou chvíli později dosáhli Rosomáci konečně paty kopce, a zatímco bojovali, začali šplhat vzhůru.

Krátký oddech v masakru umožnil Strykovi rozhlédnout se a zjistit, jak na tom tlupy jsou.

Byly asi v polovině kopce a prodlíraly se shluky obránců.

Obrátil se zpět a zadíval se na masivní dřevěnou pevnost na vrcholku stoupání. Než se dostanou k bráně, budou muset překonat ještě velký kus cesty a mnoho nepřátel. Strykovi se však zdálo, že řady obránců řídnu.

Zhluboka se nadechl studeného vzduchu a opět pocítil sílu života, jež se dostavila vždy v blízkosti smrti. Konečně k němu dorazila udýchaná Coilla. V patách jí běžel zbytek jednotky.

„To vám to ale trvalo,“ poznamenal suše. „Už jsem si myslel, že budu muset zaútočit sám.“

Ukázala palcem na zmítající se chaos pod nimi. „Nechtěli nás pustit.“

Úsměvy, které si vyměnili, byly téměř šílené.

Taky touží po krvi, pomyslel si. Dobře.

Přidal se k nim Alfray, jenž v rukou držel standartu Rosomáků, a zarazil prapor do napůl zmrzlé země. Dva tucty vojáků tlupy vytvořily kolem důstojníků obranný kruh. Alfray si všiml, že jeden pěšák utržil ošklivou ránu na hlavě. Sáhl proto do brašny u boku a vytáhl z ní obvaz, aby zastavil krvácení.

Seržanti Haskeer a Jup se protlačili mezi vojáky. Jako obvykle se první z nich tvářil mrzutě, druhý nečitelně.

„Užíváte si procházku?“ popíchnul je sarkasticky Stryke.

Jup to ignoroval. „Co teď, kapitáne?“ zeptal se nevrle.

„Co myslíš, ty sráči? Chtěl by sis snad dát přestávku a natrhat pár kytek?“ Zamračil se na malého seržanta. „Vylezeme na kopec a splníme úkol.“

„Jak?“

Coilla hleděla vzhůru na ocelově šedé nebe a oči si zakrývala rukou.

„Čelný útok,“ odvětil Stryke. „Máš snad lepší plán?“ Byla to výzva.

„Ne. Ale musíme překročit otevřený prostor, a ještě k tomu stoupání. Budeme mít ztráty.“

„Není to tak vždycky?“ Odplivl si a jen taktak minul seržantovu nohu. „Ale pokud chceš, můžeme se zeptat стратега. Co říkáš, Coillo?“

„Huť?“ Stále upírala zrak na nebe.

„*Probud' se, desátníku!* Řekl jsem...”

„Vidíte to?“ Ukázala vzhůru.

Šerem klesala z nebe pomalu černá tečka. Na takovou vzdálenost nedokázali rozeznat podrobnosti, ale všichni uhádli, oč jde.

„To by se nám mohlo hodit,“ řekl Stryke.

Coilla si tím tak jistá nebyla. „Možná. Víš, jak svéhloví umí být.“

Bude lepší, když se schováme.“

„Kam?“ zeptal se Haskeer a rozhlédl se po holé krajině.

Tečka narůstala.

„Pohybuje se rychleji než jiskra z Hádu,“ poznamenal Jup.

„A klesá příliš zprudka,“ dodal Haskeer.

V tu chvíli již snadno rozeznali statné tělo a masivní rýhovaná křídla. Už neexistovala žádná pochybnost. Nad bitvou, stále zuřící na planině, prolétla ohromná, nemotorná nestvůra. Bojovníci ztuhli a pohlédli vzhůru. Někteří se dali na útěk před jejím stínem. Klesala pod stále ostřejším úhlem a mířila rovnou ke kopci, na kterém se shromáždili Strykovi Rosomáci. Přimhouřil oči. „Dokážete rozeznat jezdce?“

Zavrtěli hlavami.

Živoucí střela se k nim neodvratně blížila. Ohromné čelisti měla otevřené a z řad žlutých zubů o velikosti válečných příleb kapaly sliny. Štěrbiny očí se jí leskly. Na zádech jí ztuhle seděl jezdec, jenž se v porovnání s velikostí zvířete zdál maličký.

Stryke odhadl, že postačí trojí mávnutí křídly a drak bude u nich.

„Příliš nízko,“ zašeptala Coilla.

„K zemi!“ zakřičel Haskeer.

Vojáci padli tváří k zemi.

Stryke se převrátil na záda a na okamžik zahlédl, jak se těsně nad ním mihla šedá kůže a ohromný pařát s drápy. Kdyby natáhl ruku, možná by se ho mohl i dotknout.

Pak drak vyplivl ohromnou kouli oranžového ohně.

Jas světla Stryka na okamžik oslepil. Zamrkal a očekával, že spatří, jak zvíře naráží na zem.

Místo toho vystřelil drak neuvěřitelně zprudka vzhůru.

Nahoře na kopci se situace změnila. Obránce a několik útočníků zasáhl žhavý dech. Někteří za šíleného křiku hořeli, ostatky jiných ležely v doutnajících hromádkách na zemi. Na několika mís-

tech byla spálená nebo roztavená i samotná země.

Vzduch naplnil pach pálicího se masa. Strykovi se v ústech začaly sbíhat sliny.

„Někdo by měl drakonýrům připomenout, na čí straně bojují,“ zavrčel Haskeer.

„Tenhle nám ale ulehčil práci.“ Stryke kývl hlavou k bráně.

Byla v plamenech. Vyškrábal se na nohy a zaječel: „*Za mnou!*“

Rosomáci vyrazili dunivý válečný pokřik a rozběhli se za ním.

Setkali se jen s malým odporem a lehce si proklestili cestu zbytkem nepřátel.

Když Stryke dorazil k doutnající bráně, zjistil, že je natolik poškozená, že pro ně nebude znamenat žádnou překážku. Jedno její křídlo dokonce viselo nakřivo a hrozilo, že co nevidět samo odpadne.

Na nedalekém kůlu se skvěl ohořelý štít, na němž bylo hrubě napsáno „Domovina“.

Ke Strykovi přiběhl Haskeer. Všiml si nápisu a ohnal se po něm mečem. Useknutý štít dopadl na zem a roztříštil se vedví.

„Přivlastnili si dokonce i náš jazyk,“ zavrčel.

Konečně je dohonili i Jup, Coilla a zbytek tlupy. Stryke a několik pěšáků vykopli zničenou bránu. Vzniklým otvorem pak vtrhli dovnitř a ocitli se na prostorném dvoře. Vpravo zahlédli ohradu s dobyt看, vlevo rostla řada ovocných stromů. Na opačné straně dvora stál velký dřevěný dům, před nímž čekali seřazení obránci. Bylo jich alespoň dvakrát tolik než Rosomáků.

Jednotka vyrazila vpřed a vrhla se na nepřítele. V prudkém boji zblízka, který následoval, zvítězil výcvik Rosomáků. Obránci neměli kam utéct, hnalo je proto zoufalství a bojovali velmi divoce, během několika okamžiků však jejich řady silně prořídly. Na straně Rosomáků zemřelo mnohem méně vojáků a většina utrhla jen lehká zranění. Nijak to nezpomalilo jejich postup ani nezmenšilo úsilí, s nímž bušili do měkkého masa protivníků.

Nakonec zatlačili několik zbývajících obránců ke vchodu do domu. Útok vedl Stryke a bok po boku s ním bojovali Coilla, Haskeer a Jup.

Stryke vytrhl meč z útrob posledního z obránců, obrátil se a rozhlédl po dvoře. To, co hledal, našel u dobytčí ohrady. „Haskeere!

Přines jeden z kůlů. Vyrázíme dveře.“

Seržant odběhl a celou dobu přitom štěkal rozkazy. Sedm nebo osm vojáků vyrazilo za ním a vytahovalo přitom z opasků sekery.

Stryke k sobě přivolal jednoho z pěšáků. Vojín udělal dva kroky a klesl k zemi. Z hrdla mu trčel šíp.

„Lučištníci!“ zaječel Jup a mávnul mečem k horním patrům budovy.

Tlupa se rozprchla. Z otevřeného okna nad nimi je zasypal déšť šípů. Jeden z Rosomáků padl, když ho do hlavy zasáhla střela.

Dalšího zasáhl šíp do ramene a kamarádi ho odvěkli do bezpečí.

Coilla a Stryke, kteří se nacházeli nejblíže domu, se ukryli pod převisem horního patra a přitiskli se ke stěně po stranách dveří.

„Kolik lučištníků máme?“ zeptala se.

„Právě jsme jednoho ztratili, takže tři.“

Rozhlédl se po dvoře. Zdálo se, že lučištníci nejvíce ohrožují Haskeerovu osádku. Zatímco vzduchem létaly šípy, vojáci statečně sekali do tyčí, podpírajících jeden ze silných trámů dobytčí ohrady.

Jup a většina ostatních se tiskli k zemi poblíž. Desátník Alfray se rozhodl čelit salvě, klekl si a dal se do obvazování prostřeleného ramene jednoho z vojáků. Stryke se právě chystal na něj zavolat, když si všiml, že jeho tři lučištníci napínají tětiny krátkých luků.

Střílet z lehu na zemi nebylo zrovna ideální. Museli obrátit luky do strany a mířit vzhůru, zatímco zvedli hrud' ze země. Přesto však začali rychle vypouštět jeden šíp za druhým.

Stryke a Coilla nemohli v nejistém úkrytu dělat nic jiného než sledovat střely, létající vzduchem oběma směry. Po minutě nebo dvou se lučištníkům podařil zásah a jednotkou proběhl drsný radostný pokřik. Ale déšť střel neustal což potvrdilo podezření, že alespoň jeden z lučištníků v domě zůstal naživu.

„Co takhle šípy zapálit?“ navrhla Coilla.

„Nechci, aby tohle místo shořelo, než dostaneme, pro co jsme přišli.“

Od dobytčí ohrady k nim dolehla hlasitá rána. Haskeerovi muži uvolnili trám. Vojáci se sklonili, aby ho zvedli. Počínali si opatrně, ačkoli sprška nepřátelských šípů prořídla.

Po dalším vítězném výkřiku vojáků se z domu ozval hluk.

Z okna vypadl lučištník a přistál na zemi přímo před Strykem a Coillou. Šíp, který mu trčel z hrudi, se při dopadu zlomil.

U dobytčí ohrady vyskočil Jup na nohy a pokynul jim, že horní patro je čisté.

Haskeerovi pěšáci přiběhli s trámem. Svaly i tváře měli napnuté námahou. Vojáci se chopili trámu a začali jím bušit do silných dveří, až kolem létaly třísky. Asi po dvanácti úderech dveře s hlasitou ránou povolily a vlétly dovnitř.

Cekala na ně trojice obránců. Jeden vyrazil vpřed a zabil pěšáka v čele. Stryke tvora zabil, přešel nyní nepotřebný trám a zaútočil na dalšího. Po krátké, ale prudké výměně ran klesl obránce mrtvý k zemi. Tím se však Stryke odhalil třetímu protivníkovi. Stvoření k němu přiskočilo, rozehnalo se mečem, připraveným useknout Strykovi hlavu.

Do hrudi ho však tvrdě zasáhl vrhací nůž. Tvor zalapal po dechu, upustil meč a klesl k zemi. Strykovo zavrčení bylo jediným díkem, který mohla Coilla očekávat.

Vytrhla dýku z oběti a tasila druhou. Při boji zblízka v uzavřených prostorách dávala přednost nožům. Rosomáci vpadli do domu těsně za ní.

Před nimi se otvíralo ústřední schodiště.

„Haskeere! Vezmi si polovinu tlupy a vyčistěte tohle patro,“ přikázal Stryke. „Zbytek za mnou!“

Haskeerovi pěšáci se roztáhli nalevo i napravo, zatímco Stryke vyrazil s jednotkou vzhůru po schodech.

Byli už skoro na vrcholu, když se před nimi objevili dva tvorové. Stryke je s vojáky zuřivě rozsekal na kousky. Coilla se dostala do horního patra jako první a narazila na dalšího obránce. Sekl jí do paže zubatou čepelí. Téměř ji to však nezpomalilo. Vyrasila mu zbraň z ruky a rozsekla hrud'. Stvoření zavylo, přepadlo přes zábradlí a zřítilo se dolů.

Stryke vrhl pohled na Coillinu krvácející ránu. Nestěžovala si, proto obrátil pozornost k půdorysu patra. Ocitli se na dlouhém odpočívadle s mnoha dveřmi. Většina byla otevřená a odhalovala očividně prázdné pokoje. Poslal vojáky, aby je prohledali. Po chvíli se vrátili a vrtěli hlavami.

Na nejvzdálenějším konci chodby se nalézaly jediné zavřené dveře. Tiše se k nim přiblížili a zastavili se před nimi.

Zvuky boje z přízemí pomalu utichaly. Brzy poté rušil ticho jen lomoz bitvy na planině a hlasité dýchání Rosomáků, kteří se shromažďovali na odpočívadle.

Stryke pohlédl na Coillu a Jupa, pak pokynul třem nejstatnějších pěšákům, aby se dali do práce. Jednou, podruhé, potřetí vrazili do dveří. Když konečně povolily, vrhli se s tasenými meči dovnitř.

Stryke a zbývající důstojníci je v těsné vzdálenosti následovali. Srazili se s tvorem, který nad hlavu zvedl válečnou sekyru. Než však mohl napáchat nějakou škodu, padl k zemi, zasypán přívalem ran.

Místnost, do níž vstoupili, byla ohromná. Na jejím konci stála dvě další stvoření a zdálo se, že něco chrání. Jeden tvor patřil k národu obránců. Druhý se podobal Jupovi. Byl malý, statné postavy, což ještě více vynikalo v porovnání se štíhlostí jeho společníka.

S taseným mečem a dýkou udělal krok vpřed. Rosomáci se pohnuli.

„*Ne!*“ zaječel Jup. „*Je můj!*“

Stryke pochopil. „Nechte je,“ vyštěkl.

Vojáci sklonili zbraně.

Podsadití protivníci se postavili tváří v tvář a na chvíli, dlouhou asi jako tučet zabušení srdce, na sebe tiše hleděli. Ve tvářích se jim usadil výraz zuřivého odporu.

Pak o sebe zařinčely jejich čepele.

Jup se do nepřítele opřel, odrážel rány a vyhýbal se jeho zbraním se zručností zrozenou dlouhou zkušeností. O vteřinu později vylétl protivníkovi nůž z ruky a zabodl se do desky v podlaze. Meč ho vzápětí následoval.

Jediným zásahem mečem do plic pak seržant Rosomáků protivníka zabil. Nepřítel klesl na kolena, padl na tvář, křečovitě sebou zacukal a zemřel.

Sotva souboj skončil, poslední obránce pozvedl meč a připravil se na boj. Když tak učinil, všimli si, že chrání ženu svého národa.

Krčila se na podlaze, hnědé vlasy se jí potom lepily k čelu a v náruči držela mládě. Dítě, jehož buclaté tělíčko mělo barvu úsvitu, vypadalo, jako by se sotva vylíhlo.

Z horní části ženina hrudníku trčel šíp a na podlaze ležel luk a střely. Byla jedním z lučištníků.

Stryke pokynul Rosomákům, aby zůstali stát, a sám vyrazil přes místnost. Neměl se čeho bát a neviděl důvod, proč pospíchat.

Obešel rozšiřující se kaluž krve, která vytékala z těla Jupova protivníka, zastavil se před posledním obráncem a pohlédl mu do očí.

Na okamžik to vypadalo, že tvor promluví.

Místo toho se však vrhl kupředu a máchl po Strykovi mečem, šíleně a nemotorně.

Stryke bez obav ránu odrazil a ukončil boj jediným seknutím, kterým nepříteli málem oddělil hlavu od těla.

Zakrvácena žena ze sebe vyrazila hlasitý výkřik, který se zčásti podobal zapištění, zčásti

bolestivému zasténání. Stryke v minulosti něco podobného už párkrát slyšel. Zahleděl se na ni. V očích se jí mihl záblesk vzdoru. Nejsilněji však byly do jejích rysů vyryty nenávist, strach a bolest. Z tváře jí vyprchala barva a dech zeslábl. V posledním ubohém pokusu mládě ochránit si je přitiskla k hrudi. Pak z ní vyprchal život. Pomalu se převrátila na stranu a zůstala nehybně ležet na podlaze. Dítě jí vypadlo z náruče a začalo ječet.

Stryke tělo překročil. Celá záležitost ho přestala zajímat.

Před ním stál oltář Uni. Stejně jako všechny ostatní, které kdy spatřil, byl i tento velmi prostý. Tvořil ho vysoký stůl, pokrytý bílým ubrusem, na okrajích zlatě vyšívaným. Na obou jeho koncích stál olověný svícen. Uprostřed stolu a poněkud vzadu se nalézal železný ornament, představující symbol kultu. Sestával ze dvou tyčí z černého kovu, připevněných k podstavci a zkřížených tak, že tvořily prosté X.

Stryka však zajímal předmět ležící vpředu. Byl to válec o průměru pěsti, dlouhý asi jako předloktí. Měl měděnou barvu a pokrývaly ho blednoucí runy. Na jednom konci ho uzavíralo víko, neprodyšně zapečetěné červeným voskem.

Přistoupili k němu Coilla a Jup. Coilla si tiskla na ránu obvaz a Jup si špinavým kusem hadru utíral z čepele rudé skvrny. Oba hleděli na válec.

„To je ono, Stryku?“ zeptala se.

„Ano. Odpovídá jejímu popisu.“

„Nevypadá na to, že by stál za tolik životů,“ poznamenal Jup.

Stryke se natáhl po válci, zběžně ho prohlédl a zastrčil si ho za opasek. „Jsem jenom obyčejný kapitán. Naše paní samozřejmě nevysvětlila své důvody někomu, kdo je tak hluboko pod její úrovní.“

Do hlasu se mu vkradl cynický tón.

Coilla se zamračila. „Nechápu, proč poslední stvoření zahodilo život, jen aby ochránilo ženu a mládě.“

„Dává vůbec něco z toho, co lidé dělají, smysl?“ odvětil Stryke.

„Chybí jim vyrovnaný přístup, který je vlastní nám, orkům.“

Jekot dítěte nabíral na hlasitosti.

Stryke se otočil a podíval se na ně. Zeleným rozeklaným jazykem si olízl skvrnité rty. „Máte taky takový hlad jako já?“ zeptal se.

Jeho vtip zlomil napětí. Zasmáli se.

„Přesně tohle by od nás očekávali,“ řekla Coilla, sklonila se, chytla dítě vzadu za krk a zvedla ho jednou rukou z podlahy. Podržela si ho v úrovni očí a přejela pohledem jeho slzící modré oči a kypré tváře s dolíčky. „Bohové, ten je ale ošklivý.“

„Máš naprostou pravdu,“ souhlasil Stryke.

2

Stryke, orci a Jup opustili místnost. Coilla nesla v náruči dítě. Na tváři se jí usadil výraz odporu.

Haskeer čekal u paty schodiště. „Našli jste to?“ zeptal se. Stryke kývl a poplácal válec za opaskem. „Zapalte to tady.“

Zamířil ke dveřím.

Haskeer ukázal prstem na dva vojáky. „Ty a ty. Dejte se do práce. Ostatní *ven!*“

Coilla se postavila do cesty překvapenému pěšákovi a vrazila mu dítě do rukou. „Zajed' dolů na planinu a nech tohle někde, kde to lidé najdou. A pokus se být... *jemný*.“ Ulehčené odspěchala.

Zmatený voják sevřel uzlíček v rukou tak opatrně, jako by v něm byla vajíčka.

Tlupa se dala na ústup. Vojáci, kteří dostali za úkol budovu zapálit, našli lucerny a začali kolem rozlévat olej. Jakmile byli hotovi, Haskeer je propustil a sáhl si do boty pro křesadlo. Z těla mrtvého obránce utrl kus košile a namočil jej v oleji. Jiskrou nasáklou látku zapálil, odhodil ji a dal se na útěk.

Oheň se zahučením vybuchl a začal stravovat dřevěnou podlahu.

Haskeer se neotočil, nýbrž si pospíšil přes dvůr za ostatními.

Shromáždili se kolem Alfraye. Desátník jako obvykle převzal úlohu léčitele. Když Haskeer dorazil, právě utahoval poslední uzel na dlaze jednoho z vojáků.

Stryke chtěl vědět, jak na tom jsou.

Alfray ukázal na těla dvou mrtvých kamarádů. „Slettal a Wrelbyd. Kromě nich *máme* tři zraněné. Ale žádný z nich na tom není tak špatně, aby se neuzdravil. Asi tacet má běžná malá zranění.“

„Takže nás z třiceti zůstává akceschopných dvacet pět včetně důstojníků.“

„Jaké jsou akceptovatelné ztráty na akci, jako je tato?“ zeptala se Coilla.

„Dvacet devět těl.“

Dokonce i pěšák s dlahou se zasmál. Všichni však věděli, že kapitán nežertuje.

Jen Coilla zůstala vážná a nozdry se jí zachvěly, neboť si nebyla jistá, zda si z ní opět neutahují, protože byla v tlupě nová.

Musí se toho ještě hodně naučit, pomyslel si Stryke, A raději by si měla pospíšit.

„Dole se už situace taky pomalu zklidňuje,“ poznamenal Alfray.

Měl na mysli bitvu na planině. „Vyhřátí jsme.“

„Přesně podle očekávání,“ odvětil Stryke. Zdálo se, že ho *to* nezajímá.

Alfray si všiml Coillina zranění. „Chceš, abych se na to podíval?“
„Nic to není. Možná později.“ Pak se obrátila ke Strykovi.
„Neměli bychom se vydat na cestu?“
„Hm. Alfrayi, najdi vůz pro zraněné. Mrtvé nechej supům.“ Otočil se k devíti nebo desíti vojákům, kteří postávali kolem a poslouchali.
„Připravte se na rychlý pochod zpátky na Kamenný vrch.“
Protáhli obličej.

„Brzy bude tma,“ poznamenal Jup.
„No a? V cestě nám nic nebrání. Nebo se snad bojíte tmy?“
„Zatracená pěchota,“ zamumlal si pro sebe voják, který zrovna procházel kolem. Stryke ho kopl do zadku. „*A nikdy na to nezapomeň, odporný bastarde!*“
Voják vyjekl a rychle odkulhal pryč.
Tentokrát se Coilla zasmála s ostatními.
Od dobytčí ohrady k nim dolehl rámus, směs řevu a štěbetavého pištění. Stryke se vydal tím směrem a Haskeer s Jupem ho následovali. Coilla zůstala s Alfrayem.
O hrazení se opírali dva vojáci a sledovali řádění zvířat.
„Co se děje?“ obořil se na ně Stryke.
„Jsou vyděšení,“ pronesl jeden z pěšáků. „Neměli by být takhle zavření. Odporuje to přírodě.“
Stryke přistoupil k ohradě, aby se sám podíval.
Nejbližší zvíře stálo sotva ve vzdálenosti délky meče. Bylo dvakrát vyšší než ork, rozzuřeně se nad nimi tyčilo, opíralo se o zadní nohy a drápy zatínalo do země. Hrud' kočičího těla se mu nadouvala a krátkou, špinavě žlutou srst mělo naježenou. Hlavou, podobnou orlí, pohybovalo trhavě a téměř křečovitě a nervózně klapalo zahnutým zobákem. Ohromné černé oči, které obklopovalo nezvyklé bělmo, nezůstaly ani na okamžik v klidu. Uši mělo nastražené a ostražitě se mu chvěly.
Zvíře bylo očividně rozrušené, vztyčené držení těla však mělo nezvykle vznešené.
Stádo za ním čítalo alespoň sto kusů. Zvířata většinou stála na všech čtyřech a hrbila se. Ale tu a tam se dvojice postavily na zadní a bušily do sebe dlouhými tlapami s vystrčenými drápy. Dlouhými, stočenými ocasy švihaly do rytmu.
Závan větru s sebou přinesl zápach gryfího hnoje.
„Gant má pravdu,“ poznamenal Haskeer a ukázal na vojáka, jenž před okamžikem promluvil, „ohradou by pro ně měla být celá Maras-Dantie.“
„Velmi poetické, seržante.“
Přesně jak zamýšlel, ranil Stryke posměchem Haskeerovu hrdost. Vypadal tak zahanbeně, jak jen to ork dokázal. „Jen jsem chtěl říct, že je v lidské nátuře uvěznit volně žijící bytosti,“ vyrazil ze sebe na obranu. „A všichni víme, že pokud bychom jim to dovolili, udělali by totéž i nám.“
„Jediné, co vím, je,“ přerušil ho Jup, „že gryfové sice smrdí, ale dobře chutnají.“
„Kdo se tě ptal, skrčku?“ vybuchl Haskeer.
Jup se napřímil a chystal se oplatit stejným.
„Držte huby, oba dva!“ vyštěkl na ně Stryke a obrátil se k vojákům. „Pár jich zabijte a doplňte zásoby, zbytek pusťte.“
Vydal se pryč. Jup a Haskeer ho následovali a vrhali přitom po sobě vražedné pohledy.
Za nimi začaly dům pohlcovat plameny. První patro osvětlovala oranžová záře a ze vstupních dveří se valil dým.
Dorazili k vyvráceným vratům tvrze. Když si strážé, stojící na hlídce, všimly velitele, napřímily se a předstíraly ostražitost. Stryke je nechal být. Více ho zajímalo dění na planině. Boj ustal. Obránci padli nebo utekli.
„Vítězství v bitvě máme jako prémii,“ pravil Haskeer. „Měla jenom odlákat pozornost.“

„Bylo nás víc. Vítězství jsme si zasloužili. Ale ani muk o odvedení pozornosti. Nikdo mimo jednotku nesmí nic vědět. Nebylo by dobré, kdyby se dozvěděli, že jsme byli připraveni obětovat je, jenom abychom splnili úkol.“ Rukou se automaticky dotkl válce.

Na planině se mezi mrtvými procházeli metaři a obírali padlé o zbraně, boty a další užitečné věci. Další tlupy měly za úkol dorazit zraněné nepřátele a vlastní muže, kteří byli příliš vážně zranění.

Pohřební hranice už hořely.

Začalo se smrákat a vzduch se ochlazoval. Stryka řezal do tváře ledový vítr. Rozhlédl se po bojišti, planinách za ním a po vzdálených kopcích, porostlých lesy. V podobné krajině, kterou nyní změkčily prodlužující se stíny, žili kdysi jeho předkové. Jen vzdálený obrys hor, pokrytých zářící bílou vrstvou ledu, by jim připadal neznámý.

É

Jako tisíckrát v minulosti proklel Stryke tiše lidi, kteří zničili magii Maras-Dantie.

Potom odsunul podobné myšlenky stranou a vrátil se zpět k důležitějším věcem. Chtěl se na něco zeptat Jupa. „Jak ses cítil, když jsi zabil trpaslíka v domě?“

„Cítil?“ Podsaditý seržant na něj zmateně pohlédl. „Byl to nepřítel jako každý jiný. A nebyl prvním trpaslíkem, kterého jsem zabil. Nebyl to můj přítel, ani nepocházel ze žádného kmene, který bych znal.“

Haskeera, jenž souboj neviděl, rozhovor zaujal. „Zabil jsi jednoho ze svých? Tvá touha dokázat, co v tobě je, musí být opravdu silná“

„Postavil se na stranu lidí a stal se tak mým nepřítelem. Nemusím nic dokazovat!“

„Opravdu? Na straně lidí stojí tolik trpaslíků a ty jsi jediný, který se přidal k Rosomákům.“

Myslím, že máš hodně co dokazovat.“

Jupovi vyvstaly na krku šlachy jako provazy. „Co tím myslíš?“

„Jenom mě napadlo, proč mezi sebou potřebujeme takové, jako jsi ty.“

Měl bych je zastavit, napadlo Stryka, ale trvá to už příliš dlouho.

Možná nastal čas, aby to ze sebe vymlátili.

„Odznak seržanta v téhle jednotce jsem si zasloužil.“ Jup ukázal na tetování ve tvaru srpku na své vztekem rozpálené tváři. „Na to jsem byl dost dobrý!“

„Byl jsi?“ posmíval se Haskeer.

Zvýšené hlasy přitáhly pozornost Coilly, Alfraye a několika pěšáků. Mnohému z vojáků se na tváři usadil potěšený výraz při představě, že se důstojníci poperou. Nebo možná očekávali, že Jup prohraje.

Jup s Haskeerem si začali otevřeně vyměňovat urážky, které se dotýkaly zejména předků. V odpověď na jeden z posměšků popadl Haskeer Jupa za vousy a prudce trhl.

„Řekni to ještě jednou, ty fňukající malá zarostlá koule!“

Jup se mu vytrhl. „Já si alespoň *můžu* nechat narůst vousy! Vy orci máte palice holé jako lidské zadky!“

Slova se chystala ustoupit činům. Nahrbili se a sevřeli ruce v pěst.

Shromážděným davem si proklestil cestu pěšák. „Kapitáne!“

Kapitáne!“

Přihlízející přerušení neocenili a zklamaně zasténali.

Stryke si povzdechl. „Co je?“

„Našli jsme něco, na co by ses měl podívat, pane.“

„Nemůže to počkat?“

„To si nemyslím, kapitáne. Vypadá to důležitě.“

„Tak jo. Nechte toho, vy dva.“ Haskeer a Jup se nepohnuli. „Tak *dost*,“ zavrčel hrozivě.

Sklonili pěsti a zdráhavě ustoupili. Stále z nich číselá nenávist.

Stryke rozkázal stráží, aby dovnitř nikoho nevpouštěla, a přihlízející poslal zpět k práci.

„Doufám, že jde o něco opravdu důležitého, vojáku.“

Pěšák zavedl Stryka zpět do tvrze. Coilla, Jup, Alfray a Haskeer, u nichž se probudila zvědavost, je následovali.

Dům byl v jednom ohni a po střeše tancovaly plameny. Žár sálal až do sadu, kterým procházeli. Nejvyšší větve stromů hořely, a tak je poryvy větru zasypávaly žhavými jiskrami. Voják zahnul prudce doleva.

Opustili sad a došli k prosté dřevěné kůlně, jejíž vrata byla dokořán otevřená. Uvnitř stáli dva vojáci a v rukou drželi hořící kusy dřeva. Jeden prohlížel obsah pytle. Druhý klečel na podlaze a hleděl dolů otevřenými padacími dveřmi.

Stryke si dřep, aby nahlédl do pytle, a ostatní se shromáždili kolem něj. Pytel byl plný malinkých průhledných krystalů jemně růžovofialové barvy.

„Krystaly,“ zašeptala Coilla.

Alfray si navlhčil prst, nabral trochu krystalů a olízl ho. „Nejlepší kvalita.“

„A podívej tady, pane.“ Voják ukázal na padací dveře.

Stryke sebral klečícímu vojákovu pochodeň. V mihotavém světle viděl, že sklep je hluboký sotva natolik, aby se v něm mohl ork bez problémů postavit. Na dně ležely další dva pytle.

Jup tiše hvízdнул. „Tolik jsem jich neviděl za celý život.“

Haskeer, který na okamžik zapomněl na hádku s trpaslíkem, souhlasně kývl hlavou. „Jenom pomyslete, jakou musí mít cenu!“

„Co kdybychom je ochutnali?“ navrhl Jup s nadějí v hlase.

Haskeer se přidal. „Ničemu bychom tím neublížili, kapitáne.“

Copak si to po splnění mise nezasloužíme?“

„Nevím...“

Coilla vypadala zamyšleně, ale zůstala zticha.

Alfray vrhl pohled po válci za Strykovým opaskem. „Nebylo by rozumné nechat královnu čekat příliš dlouho,“ varoval.

Nezdálo se, že by ho Stryke slyšel. Nabral krystaly do dlaně a nechal je pomalu propadávat mezi prsty. „Dostali bychom za ně malé jmění a mohly by nám získat i nějaký vliv. Jen si představte,

jak by rozmnožily majetek naší paní.“

„Správně,“ souhlasil Jup chtivě. „Podívej se na to z jejího pohledu. Splnili jsme úspěšně misi, zvítězili v bitvě, a ještě jí přineseme takové bohatství. Určitě tě povýší!“

„Zamysli se, kapitáne,“ řekl Haskeer. „Jakmile je předáme královně, kolik z nich ještě uvidíme *my*!“ Královna je zčásti člověk, takže odpověď na tuhle otázku není tajemství.“

To ho přesvědčilo.

Stryke si oprášil krystaly z rukou. „Co neví, to ji nepálí,“ rozhodl. „A když vyrazíme o hodinu nebo dvě později, nebude to *tak* velký rozdíl. Až Jennesta uvidí, co přinášíme, dokonce i ona bude muset být spokojená.“

3

Někdo zvládá podrážděnost s tolerancí, jiný považuje jakoukoli překážku na cestě za úspěchem za nesnesitelné břímě. První z nich jsou proslulí obdivuhodným klidem, druhí jsou nebezpeční.

Královna Jennesta patřila bezpochyby do druhé skupiny. A její netrpělivost rostla s každou vteřinou.

Jednotka Rosomáků, kterou pověřila posvátnou misí, se ještě nevrátila. Věděla, že bitva skončila a že ji vyhráli, nepřinesli však své královně, po čem toužila.

Až se vrátí, nechá je stáhnout z kůže. A pokud nesplnili úkol, potká je ještě mnohem horší osud.

Zatímco čekala, připravili jí něco pro pobavení. Potřebovala trochu potěšit. Jako obvykle mělo všechno proběhnout zde, v jejím *sanctum sanctorum*, v nejsoukromější z komnat. Komnata hluboko pod palácem na Kamenném vrchu byla vytesaná do skály. Tucet sloupů podepíralo vysoký strop. Jennesta dávala přednost stínu, proto zde hořelo jen několik svící a plápolajících pochodní.

Stěny zdobily kabalistické symboly. Vyšlapanou žulovou podlahu pokrývaly tkané koberce, ozdobené stejnými tajnými znameními. Vedle železného koše, ve kterém žhnuly uhlíky, stálo vyřezávané dřevěné křeslo, podobající se trůnu.

Místností dominovaly dva předměty. Prvním z nich byl kvádr černého mramoru, sloužící jako oltář. Druhý stál přímo před oltářem a trochu pod ním. Byl také z mramoru, ale z bílého, a byl vytvarován do podoby dlouhého nízkého stolu nebo pohovky.

Na oltáři stál stříbrný kalich. Vedle něj ležela zahnutá dýka s čepelí zdobenou zlatými runovými symboly a malé kladivo s těžkou kulatou hlavicí, zdobené stejným způsobem.

K oběma koncům bílého mramoru byly připevněny okovy.

Pomalou, lehce přejela prstem po bílém povrchu. Chladný, hladký mramor jí na dotyk připadal smyslný.

Její rozjímání přerušilo zaškrábání na kovem pobité dubové dveře.

„Vstupte.“

Dva imperiální strážci postrčili oštěpy dovnitř lidského zajatce. Měl spoutané ruce i nohy a oděn byl pouze do bederní roušky. Bylo mu kolem třiceti let a stejně jako většina lidí převyšoval o hlavu orky, kteří ho hnali vpřed. Tvář mu hyzdily modřiny a blond vlasy a vousy měl spleené krví. Kráčel ztuhá. Zčásti byly na vině okovy, ale hlavně skutečnost, že ho po zajetí v bitvě zbičovali. Žáda mu křížovaly rudé šrámy.

„Ach, můj host dorazil. Zdravím tě.“ V královnině sladkém hlase zněl posměšný tón.

Neodpověděl.

Pomalou k němu přistoupila a jeden ze strážných zprudka škubl za řetěz, kterým měl vězeň spoutaná zápěstí. Muž sebou trhl.

Jennesta si prohlédla jeho statnou, svalnatou postavu a rozhodla se, že jí vyhovuje.

On si naopak prohlížel ji. Bylo patrné, že ho svým vzhledem překvapila.

Měla velmi zvláštní tvar obličeje. Byl málo plochý, nadměrně široký na spáncích a zužoval se do příliš špičaté brady. K pasu jí spadaly černočerné vlasy, jež se tak leskly, že vypadaly jako mokré. Šikmost bezedných tmavých očí zdůrazňovaly neobvykle dlouhé řasy. Měla mírně zahnutý nos a příliš široká ústa.

Nebyla ošklivá. Spíše se zdálo, jako by se její rysy rozhodly odklonit od formy předepsané přírodou a vydaly se vlastní cestou.

Výsledek byl překvapivý.

I její kůže vypadala zvláště. V třepotavém světle svíček měla smaragdový nádech, o chvíli později se však třpytila stříbrem. Vypadala, jako by ji pokrývaly malinké rybí šupiny. Na sobě měla dlouhý rudý háv, který jí odhaloval ramena a lnul ke smyslným křivkám. Zůstala bosá. Bezpochyby byla pohledná. Její krása však zároveň děsila.

Vězni se zrychlil tep, ale zároveň pocítil odpor. Ve světě, který překypoval různorodostí národů, ji neměl kam zařadit.

„Neproказуješ mi náležitou úctu,“ řekla. Její úžasné oči hypnotizovaly, až se mu zdálo, že před ní nedokáže nic skrýt.

Vězeň se vytrhl ze zajetí hladového pohledu. I přes bolest, kterou cítil, se cynicky usmál. Pohlédl na řetězy, které ho poutaly, a poprvé promluvil: „I kdybych pocítil takovou potřebu, nemohl bych.“

Jennesta se také usmála. Zneklidněl. „Stráže ti rády pomohou,“ odvětila vesele.

Vojáci ho hrubě strhli na kolena.

„Tak je to lepší.“ Z hlasu jí kapala falešná sladkost.

Muž zalapal bolestí po dechu, pak si všiml jejích rukou. Měla nápadně protáhlé prsty, ještě prodloužené dlouhými nehty. Přistoupila k němu a natáhla ruku ke šrámům na jeho zádech. Dotkla se ho jemně, přesto však sebou trhl. Přejela nehty po rudých liniích, z nichž okamžitě vytryskla čerstvá krev. Zasténal. Nesnažila se zakrýt potěšení.

„Proklínám tě, pohanská čubko,“ zasyčel slabě.

Zasmála se. „Typický Uni. Každý, kdo odmítne váš způsob života, je pohan. Jste to však vy, kdo se povyšuje, vy s představami o jediném bohu.“

„Zatímco ty se oddáváš mrtvým starým bohům, které uctívají tihle,“ odsekl a zamračil se na orcké strážce.

„Jak málo víš. Víra Mani uctívá bohy ještě starší. Živé bohy, ne představy, jimž se klaníte vy.“ Rozkašlal se a zkroutil pod nápořem bolesti. „Ty se považuješ za Mani?“

„No a?“

„Mani se mýlí, ale aspoň jsou to lidé.“

„A protože nejsem člověk, nemůžu přijmout jejich víru? Tvá nevědomost by naplnila tohle místo až po okraj, farmáři. Cesta Mani je pro všechny. A i kdyby nebyla, jsem z části člověk.“ Pozvedl obočí.

„Copak jsi nikdy předtím neviděl hybrida?“ Nečekala na odpověď. „Očividně ne. Jsem napůl člověk, napůl najáda. A z obou jsem zdědila jen to nejlepší.“

„To nejlepší? Takové spojem je... *zrůdné!*“

To královnu ještě víc pobavilo. Zvrátila hlavu vzad a rozesmála se. „To už by stačilo. Nejsi tady proto, abychom spolu diskutovali.“

Kývla na vojáky. „Připravte ho.“

Trhnutím jej postavili a přitáhli k mramorové desce. Zvedli ho za ruce a nohy a bez okolků položili na hladký povrch. Muž vykřikl bolestí, zalapal po dechu a do očí mu vyhrkly slzy. Sundali mu řetězy a kolem zápěstí a kotníků zacvakli okovy.

Jennesta strážné úsečně propustila. Uklonili se a odešli.

Přistoupila ke koši s uhlíky a posypala je práškovým kadidlem.

Vzduch naplnila těžká vůně. Pak přikročila k oltáři a sebrala z něj obřadní dýku a kalich.

Muž k ní namáhavě otočil hlavu. „Alespoň mi dopřej rychlou smrt,“ požádal.

S nožem v ruce se postavila nad něj. Hlasitě se nadechl a dal se do odříkávání modlitby. Byl však natolik vyděšený, že jen nesrozumitelně blábolil.

„Plácáš nesmysly,“ napomenula ho. „Buď zticha.“ Naklonila se nad něj.

A rozřízla mu bederní roušku.

Odhodila látku stranou, nůž odložila na okraj desky a zahleděla se na jeho nahotu.

Co...?“ zakoktal a překvapeně otevřel ústa. Tvář mu zrudla hanbou. Zalapal po dechu a zavrtěl

se.

„Uni mají nepřírozený vztah k nahotě,“ prohodila věčně. „Cítíte hanbu, i když není zač se stydět.“

Zvedla mu hlavu a přitiskla mu pohár k ústům. „Pij,“ přikázala a zprudka pohár nahnula. Tekutina mu začala téct dolů krkem. Zalkl se a zatnul zuby do okraje kalichu. Když pohár odložila, rozkašlal se a plival kolem.

Trochu tekutiny barvy moči mu vyteklo z koutků úst. Látka působila rychle, ale ne dlouho, proto neztrácela čas. Rozvázala tkanice hávu a nechala ho spadnout na podlahu.

Zíral na ni očima rozšířenýma nevírou. Pohled mu klesl k velkým, vyčnívajícím prsům, pak se přesunul níže k pevnému břichu, půvabně klenutým bokům, křivce nohou a hustému porostu v rozkroku. Jennestina fyzická dokonalost se snoubila s přepychovou krásou lidské ženy smíšeného původu. Nikdy nic podobného nespatriil.

Viděla, jak se v něm sváří cudnost výchovy Uni a vrozený hlad mužského chtíče.

Afrodisiakum nakloní váhy na správnou stranu a umrtví bolest zranění. A pokud by bylo potřeba, použije přesvědčovací schopnost magie. Věděla však, že nejlepším podnětem není magie.

Vklouzla na desku a přiblížila se tváří k jeho. Ze zvláštní pižmové sladkosti jejího dechu se mu postavily chloupky na krku. Foukla mu něžně do ucha. Vulgární něžnosti, které mu začala našeptávat, ho šokovaly. Opět zrudl, tentokrát však možná nejen studem.

Konečně se mu podařilo promluvit: „Proč mě takto mučíš?“

„Mučíš se sám, protože si odpíráš potěšení těla,“ odvětila chraplavě.

„Děvko!“

Zachichotala se a naklonila se blíž. Vrcholky prsů ho zalechtaly na hrudi. Předstírala, že ho políbí, na poslední chvíli se ale odtáhla. Olízla si prsty a pomalu jimi pohybovala kolem jeho bradavek, až ztuhly. Dech mu ztěžkl. Lektvar začínal působit.

Hlasitě polkl. „Myšlenka na styk s tebou se mi hnusí.“

„Opravdu?“ Obkročmo se na něj posadila a přitiskla se ochlupením k jeho břichu. Chabě se pokusil bojovat s okovy. Jennestu těšilo jeho ponížení a ochabnutí rozhodnosti. Jen zesiloval její vzrušení. Rozevřela rty a vystrčila jazyk, který se zdál na ústa příliš dlouhý. Začala mu jeho drsným povrchem olizovat hrdlo a ramena.

Ačkoli nechtěl, začínal cítit vzrušení. Stiskla mu stehny boky a s obnoveným zanícením hladila jeho zpoceně tělo. Přes tvář mu přelétl rychlý sled emocí: očekávám, odpor, okouzlení, touha. Strach.

„Ne!“ Napůl vykřikl, napůl vzlykl.

„Ale ty to chceš,“ konejšila ho. „Proč by ses pro mě jinak připravil?“ Mírně se nadzvedla. Sáhla dolů, uchopila do ruky jeho mužství a vedla je.

Pohybovala se pomalu, pozvolna se zvedala a klesala. Házel hlavou ze strany na stranu, oči se mu leskly a ústa měl dokořán otevřená. Uspíšila tempo. Svíjel se a sténal. Ještě zrychlila. Zareagoval.

Napřed jen zdráhavě, ale pak do ní začal vnikat tvrději, hlouběji.

Jennesta hodila hlavou vzad. Oblak černých loken zachytil světlo a ověnil ji ohnivou svatozáří.

Věděla, že je na hranici uvolnění, proto nemilosrdně zrychlila a ponořila se do šílenství chlípné extáze. Trhnul sebou, zkroutil se a zachvěl vyvrcholením.

V rukou se jí náhle ocitla dýka. Zvedla ji vysoko nad hlavu.

Vyvrcholení a hrůza se dostavily zároveň.

Znovu a znovu a znovu mu vrážela dýku do hrudi. Hrozivě vykřikl a jak bojoval s okovy, sedřel si kůži na zápěstí. Bezohledně mu rvala maso z kostí, bodala a sekala.

Křik se proměnil ve vlhké bublání. Pak jeho hlava klesla s tupou ránou na desku. Zůstal bez hnutí ležet.

Odložila nůž stranou a ponořila ruce do krvavé spouště. Když odhalila žebra, sebrala kladivo a začala do nich bušit. Roztříštila je a kolem se rozlétly bílé střeptiny. Jakmile odstranila překážku z cesty, upustila kladivo a krvavýma rukama prohrábla vnitřnosti, až narazila na stále slabě bušící srdce. S námahou je vyrvala ven.

Zvedla krvácející orgán k otevřeným ústům a zabořila zuby do měkkého tepla.

Sexuální uspokojení se nemohlo rovnat naplnění, jež právě cítila.

S každým kousnutím posilňovala životní síla oběti její vlastní. Cítila, jak fyzicky sílí a naplňuje zdroj, z něhož čerpala magickou sílu.

Se zkříženými nohama seděla na hrudníku kouřící mrtvolky, tvář, hrud' a ruce měla umazané od krve a spokojeně se krmila.

Konečně se nasýtila. Pro tuto chvíli.

Zatímco si olizovala poslední kapky krve z prstů, vystoupila ze stínů mladá černobílá kočka. Zamňoukala.

„Pojď sem, Sapphire,“ zapředla Jennesta a poplácala si stehno.

Kočka vyskočila na mramorovou desku, připojila se k paní a nechala se pohladit. Pak očichala zohavené tělo a dala se do olizování otevřené rány.

Královna se trpělivě usmála, slezla z kvádrů a vydala se k sametové šňůře zvonku.

Orčí strážníci ihned přispěchali. Pokud je nějak zarazila scéna, s níž se setkali, nebo královnin vzhled, nedali na sobě nic znát.

„Odstraňte tu zdechlinu,“ přikázala

Když přistoupili blíž, kočka uprchla zpět do stínů. Začali otvírat okovy.

„Nějaké zprávy od Rosomáků?“ zeptala se Jennesta.

„Ne, má paní,“ odvětil jeden ze strážných, aniž by jí pohlédl do očí.

To slyšet nechtěla. Potěšení z osvěžení už začalo vyprchávat.

Nahradilo je podráždění.

Tiše si přísahala, že smrt vojáků této jednotky předčí i jejich nejhorší noční můry.

Dva pěšáci Rosomáků seděli opření zády o strom a okouzleně pozorovali roj maličkých víl, třepotajících se a dovádějících nad jejich hlavami. Od křídel víl se odráželo pestrobarevné světlo a pozdním večerem se nesl tichý, melodický zpěv.

Jeden z orků náhle prudce zvedl paži a chňapl několik víl do ruky. Bolestivě zapištěly. Strčil si jejich zmítající se těla do úst a hlasitě křupal.

„Odporná malá stvoření,“ zamumlal jeho společník.

První pěšák moudře přikývl. „Jo. Ale jsou dobré.“

„A hloupé,“ dodal druhý voják, když se jim roj opět shromáždil nad hlavami.

Chvíli je pozoroval, pak se rozhodl, že si taky několik chytí.

Seděli, žvýkali a tupě pozorovali doutnající uhlíky sídla na opačné straně dvora. Víly konečně pochopily a odlétly pryč.

„Opravdu se to právě stalo?“ zeptal se první ork po chvíli.

„Co?“

„Ty víly.“

„Víly? Odporná malá stvoření.“

„Ano. Ale dobrá k...“ Lehké kopnutí do holeně ho přerušilo.

Nevšimli si příchodu dalšího vojáka, který se zastavil vedle nich. Sehnul se a zamumlal:

„Tady.“ Podal jim hliněnou dýmku, zavravoral a opět se odpotácel.

První voják dýmku zvedl a zhluboka vdechl.

Jeho kamarád mlasknul a stáhl obličej do grimasy. Zavrtal se špinavým nehtem mezi předními zuby a vytáhl něco, co se podobalo malinkému lesklému křídlu. Pokrčil rameny a odhodil úlomek na

trávu. První ork mu podal dýmku s krystaly.

Poblíž trosek domu seděli kolem malého ohně Stryke, Coilla, Jup a Alfray a dělili se o vlastní

dýmku. Haskeer míchal tyčí obsah černého kotlíku, visícího nad praskajícími plameny. „Řeknu to naposled,“ pronesl Stryke mírně podrážděně a ukázal na válec v klíně. „Uni zabili strážce a sebrali tuhle věc silně ozbrojené karavaně. To je všechno.“ Slova mu začínala splývat dohromady. „Jennesta to chce zpátky.“

„Ale proč?“ zeptal se Jup a potáhl si z dýmky. „Je to jenom pouzdro na popisy... teda, pouzdro na dopisy.“ Zamrkal a podal dýmku Coille.

„To víme,“ odvětil Stryke a mávl znuděně rukou. „Musí to být důležitý dopis. Ale nám do toho nic není.“

Haskeer nalil do plechových pohárů kouřící, mléčně bílou tekutinu z kotlíku a poznamenal: „Vsadil bych se, že krystaly byly taky součástí nákladu karavany.“

Alfray, který se i v současném stavu snažil zachovat správně, se opět pokusil Strykovi připomenout jeho povinnosti. „Nesmíme se tady zdržet příliš dlouho, kapitáne. Jestli královna...“

„Nemůžeš na chvíli zpívat jinou písničku?“ přerušil ho Stryke popuzeně. „Dej na mě; naše paní nás uvítá s otevřenou náručí.“

Děláš si příliš velké starosti, felčare.“

Alfray mrzutě ztichnul. Haskeer mu nabídl pohár vyluhované drogy. Potřásl hlavou. Stryke pohár přijal a jedním douškem ho vyprázdnil.

Coilla pod vlivem krystalů otupěle zírala do prázdna. Nyní promluvila. „Alfray má pravdu. Dráždit Jennestu není dobrý nápad.“

„Musíš do mě taky rýt?“ obořil se na ni Stryke a opět pozvedl pohár. „Neboj, brzy budeme na cestě. Nebo jim snad chceš upřít malý oddych?“ Pohlédl směrem k sadu, kde odpočívala většina Rosomáků.

Vojáci se rozvalovali kolem velkého ohně, hrubě se smáli, pošťuchovali a nevázaně zpívali.

Dva se přetlačovali pažemi a několik dalších leželo na zemi.

Stryke se obrátil zpět ke Coille. Ale scéna se mezitím úplně změnila.

Coilla se stočila na zemi do klubíčka a zavřela oči. Ostatní si také lehli. Někdo hlasitě chrápal.

Oheň dávno vyhasl. Otočil se zpět k vojákům tlupy. Také spali a z ohně zůstal jen popel.

Byla hluboká noc a nebe se třpytilo hvězdami.

Připadalo mu, že uplynul sotva okamžik, ale bylo to jen zdání.

Měl by všechny probudit, dát je dohromady a vydat rozkaz k pochodu zpět na Kamenný vrch.

A taky to udělá. Určitě. Ale napřed uleví ztěžklým údům a pročistí si mysl. Jen na okamžik.

Na minutu.

Hlava mu klesla a bradou se dotkl krku.

Do každého kousíčku bytosti se mu vkradlo teplé omámení.

Bylo tak těžké udržet oči otevřené.

Poddal se temnotě.

Otevřel oči.

Slunce páliło, a tak zvedl ruku, aby si zaclonil oči. Zamrkal a pomalu se postavil. Tráva pod jeho botami byla čerstvá a šťavnatá.

Před ním se do dálky táhly mírné kopečky. Po dokonale modrém nebi plula čistě bílá mračna. Kolem se zelenala neporušená příroda.

Vpravo vládl krajině ohromný les. Nalevo tekł ze svahu malý potůček, který se stácel a mizel z dohledu.

Stryka napadlo, kam se asi poděla noc. Stejně tak netušil, kde hledat ostatní Rosomáky. Tyto otázky se však dotkly jen malé části jeho mysli.

Náhle se mu zdálo, jako by přes bublání potoka zaslechl zvuky. Podobaly se hlasům, smíchu a rytmickému bušení bubnu. Buď byly zvuky výplodem jeho fantazie, nebo se ozývaly z místa, kam tekł potok.

Vstoupil do koryta potoka a následoval tekoucí vodu. Pod botami mu křupaly kulaté oblázky, ohlazené proudem. Zatímco krácel potokem a cákal kolem vodu, malá stvoření mu prchala z cesty a běžela se ukrýt do křoví.

Tvář mu hladil příjemně teplý vánek. Vzduch byl tak čerstvý a čistý, až se mu točila hlava. Došel k místu, kde se potok stácel a pokračoval dál. Hlasy sílily a stávaly se zřetelnějšími. Před ním se rozkládal vstup do malého údolí. Potok protékal shlukem kruhových dřevěných chatrčí se slaměnou střechou. Na jedné straně stál dlouhý dům, ozdobený štíty klanu, který Stryke neznal. Na zdech visely rovněž válečné trofeje; meče, oštěpy a vybělené lebky šavlozubých vlků. Vzduch byl prosycen vůní kouře a pečícího se masa.

Kolem se procházeli koně, dobytek a drůbež.

A orci.

Muži, ženy, mláďata. Pracovali, pečovali o ohně, štípali dříví nebo prostě polehávali, pozorovali okolí, hovořili a vytahovali se.

Na mýtině před dlouhým domem cvičila skupinka nováčků s meči a holemi. Zvuk kůží potaženého bubínku dodával hraným soubojům rytmus.

Když vstoupil do osady, nikdo mu nevěnoval pozornost. Všichni orci u sebe samozřejmě měli zbraně, ale ačkoli tento klan neznal, necítil se Stryke ohrožen. Byl jen zvědavý.

Zamířila k němu jedna z orek. Pohybovala se s lehkou sebejistotou a ani se nepokusila tasit meč, který jí visel v pochvě u opasku. Odhadl, že bude asi o hlavu menší než on, ale její ohnivě rudá pokrývka hlavy, protkaná zlatem, výšku vyrovnala. Měla vzpřímenou, příjemně svalnatou postavu.

Nezdála se jeho přítomností překvapena. Její tvář vypadala téměř netečně nebo alespoň tak

netečně, jak jen může silná a živá tvář vypadat. Když se k němu přiblížila, otevřeně a teple se usmála.

Pocítil zachvění v rozkroku.

„Vítej,“ řekla.

Natolik se soustředil na její pohledný zevnějšek, že mu chvíli trvalo, než odpověděl. Když tak udělal, zněl jeho hlas téměř váhavě. „Díky...“

„Neznám tě.“

„Ani já tebe.“

„Ke kterému klanu patříš?“ zeptala se.

Odpověděl jí.

„Nikdy jsem o něm neslyšela. Ale je jich tolik.“

Stryke vrhl pohled na neznámé štíty na dlouhé budově. „Já tvůj klan taky neznám.“ Než opět promluvil, odmlčel se, okouzlen jejíma uhrančivýma očima. „Nebojíš se jen tak pozdravit cizince?“

Vypadala zmateně. „Měla bych? Vedou snad naše klany válku?“

„Pokud vím, tak ne.“

Opět se na něj usmála a v obličeji jí zasvítily ostré žluté zuby.

„Pak není ostražitost nutná. Pokud ovšem nepřicházíš se zlým úmyslem.“

„Ne, přicházím v míru. Ale uvítala bys mě stejně, i kdybych byl trol? Nebo skřet? Nebo trpaslík, o němž bys nevěděla, komu přísahal věrnost?“

Opět na něj zmateně pohlédla. „Trol? Skřet? Trpaslík? Co je to?“

„Ty snad neznáš trpaslíky?“

Zavrtěla hlavou.

„A co gremliny, troly nebo elfy? Některý ze starých národů?“

„Staré národy? Ne.“

„A... lidi?“

„Nevím, kdo to je, ale jsem si jistá, že nikdo takový neexistuje.“

„Chceš tím říct, že tady, kde žijete, žádní nejsou?“

„Myslím tím, že nevím, o čem mluvíš. Jsi divný.“ V hlase jí nezazněl ani náznak zloby.

„A ty mluvíš v hádankách,“ odvětil. „Kde v Maras-Dantii jsme, že neznáš žádný ze starých národů ani lidi?“

„Musel jsi ujít dlouhý kus cesty, cizinče, protože jméno tvé země neznám.“

Překvapilo ho to. „Copak ani nevíš, jak se tahle země jmenuje?“

„Ne. Chci jen říct, že tohle není Maras-Dantie. Alespoň ne tady.“

A žádný z orků se nikdy nezmínil o tom, že bychom zemi sdíleli se... starými národy nebo... s lidmi.“

„Orci tady rozhodují o svém osudu sami? Bojují ve válkách, které si vyberou? Nejsou tady lidé ani...“

Zasmála se. „Copak tomu bylo někdy jinak?“

Stryke nakrčil hrbolaté obočí. „Už od dob, než se vyklubal otec mého otce,“ zamumlal. „To jsem si alespoň myslel.“

„Možná jsi byl příliš dlouho na sluníčku,“ nadhodila něžně.

Pohlédl na slunce a pochopil. „Horko... Nefouká tady studený vítr.“

„Proč by měl? Není zima.“

„A led,“ pokračoval Stryke, aniž by vzal její odpověď na vědomí. „Nikde nevidím postupující led.“

„Postupující odkud?“

„Ze severu samozřejmě.“

Neočekávaně se natáhla a vzala ho za ruku. „Pojď.“

I přes svůj zmatek si uvědomil, že její dotek je příjemně studený a vlhký. Následoval ji.

Sledovali klesající křivku potoka, až nechali vesnici za sebou. Nakonec dorazili k cíli, k okraji žulového útesu. Potok zde tvořil rybníček, který v pěnivé kaskádě padal na kameny ve velkém údolí hluboko pod skálou. Stříbrná stružka řeky vytékala odněkud z paty útesu a zařezávala se do olivově zelených planin, které se táhly do daleka všemi směry. Oceán trávy omezoval jen rozsáhlý les vpravo. Všude se pásla stáda příliš početná, než aby je Stryke dokázal spočítat. Orci by zde mohli celý život lovit, aniž by kdy pocítili nedostatek. Žena ukázala před sebe. „Sever,“ řekla. Po rostoucích ledovcích a břidlicově šedém nebi nebyla nikde ani památka. Jediné, co viděl, bylo bohaté listí, nekonečná zeleň a bující hojnost života. Stryka zalil zvláštní pocit. Nedokázal vysvětlit proč, ale měl nepříjemný dojem, že tohle všechno už zná, že už tuto krajinu viděl a dýchal tento čistý vzduch. „Jsme... ve Vartami?“ Posvátné slovo téměř zašeptal. „V ráji?“ Tajemně se usmála. „Možná. Pokud si ho *zde* uděláš.“ Sluneční světlo se odrazilo od vodní spršky a vykroužilo duhu. Tiše obdivovali pestrou krásu. Uklidňující běh vody působil jako balzám na Strykova ustaraného ducha. Otevřel oči. Jeden z Rosomáků močil do popela. Stryke se úplně probudil. „Co si do prdele myslíš, že děláš, vojíne?“ zařval. Voják vyskočil, jako by ho opařili, a se skloněnou hlavou si začal zavazovat kalhoty. Stryke byl stále natolik omámen snem, vizí nebo co to vlastně bylo, že si na okamžik nevšiml, že už dávno vyšlo slunce. „Bohové!“ zaklel a vyškrábal se na nohy. Rychle zkontroloval válec u opasku, pak se rozhlédl kolem. Dva nebo tři Rosomáci se malátně začali probouzet, ale zbytek, včetně hlídek, které postavil, polehával na zemi po celém dvoře. Přispěchal k nejbližší skupince spících postav a začal do nich kopat. „Vstávejte, bastardi!“ řval. „Vstávejte! Hněte sebou!“ Někteří se odvalili z dosahu kopanců, jiní se ihned chopili zbraní, připraveni k boji. Jakmile však zjistili, kdo je tak mučí, příkrčili se. Byl mezi nimi také Haskeer, odmítl se však plazit před zuřivostí velitele. Zamračil se a vrátil nůž do pochvy s úmyslně drzou pomalostí. „Co tě štve, Stryku?“ zavrčel mrzutě. „Co mě štve? Nový den, hovado!“ ukázal palcem na nebe. „Slunce už je na obloze a my jsme pořád tady!“ „A kdo za to může?“ Stryke nebezpečně přimhouřil oči. Přistoupil k Haskeerovi tak blízko, až ucítil jeho smrdutý dech na tváři. „Cože?“ zasyčel. „Dáváš nám to za vinu. A velitelem jsi ty.“ „Chceš to snad změnit?“ Ostatní Rosomáci se shromáždili kolem, drželi se však v bezpečné vzdálenosti. Haskeer hleděl Strykovi upřeně do očí a ruka mu začala klesat k meči. „Stryku!“ Coilla se prodrala mezi pěšáky. V těsné blízkosti ji následovali Alfray a Jup. „Na tohle nemáme čas,“ pronesla vážně. Kapitán a seržant jí nevěnovali pozornost. „Královna, Stryku,“ vložil se do sporu Alfray. „Musíme se vrátit na Kamenný vrch. Jennesta...“ Královnino jméno zlomilo napětí. „Já vím, Alfrayi,“ vyštěkl Stryke. Věnoval Haskeerovi poslední opovržlivý pohled, pak se od něj odvrátil.

Haskeer mrzutě ustoupil, ve snaze ulevit si však věnoval jedovatý pohled Jupovi. Stryke se obrátil k jednotce. „Nepůjdeme pěšky, pojedeme na koních. Darigu, Liffine, Reafdaw, Kestixi; sežeňte koně. Seafe a Nosko; najděte pár mul. Finje, Bhose; seberte zásoby. Ale pamatujte, že budeme cestovat polehku. Gante, seber, kolik mužů budeš potřebovat, a osvobod' gryfy. A vy ostatní, seberte zbraně.

Hned!“

Vojáci se rozprchli splnit příkazy.

Stryke přelétl pohledem důstojníky a všiml si, že Alfray, Jup, Haskeer a Coilla vypadají stejně zmoženě jako on. „Haskeere, postarej se, aby si s koňmi a mulami pospíšili,“ řekl. „Ty taky, Jupe. A nechci od vás žádné potíže.“ Trhnutím hlavy je propustil.

Rozběhli se pryč, drželi se však jeden od druhého jak nejdále to šlo.

„A co máme dělat my?“ zeptal se Alfray.

„Vyberte jednoho nebo dva pěšáky a rozdělte krystaly rovnoměrně mezi vojáky. Snadněji je tak přepravíme. Ale postarej se, aby věděli, že je mají pouze nést Nepatří jim. A pokud by některého z nich napadlo něco jiného, zmaluju mu zadek.“

Alfray přikývl a odešel.

Coilla se zdržela. „Vypadáš... zvláštně,“ nadhodila. „Jsi v pořádku?“

„Ne, desátníku, nejsem.“ Ze Strykových slov kapal jed. „Pokud sis nevšimla, už před hodinami jsme se měli hlásit u Jennesty.

A možná kvůli tomu přijdeme o krk. Teď běž a splň rozkaz!“

Odběhla.

Zatímco proklínal slunce, stoupající po obloze, k mysli mu stále lnuly pozůstatky noční vidiny.

Nechali za sebou spálené ruiny lidského obydlí a podupané, opuštěné bojiště a zamířili na severovýchod.

Cesta vedla vzhůru na kopcovité planiny. Osvobození gryfové se rozběhli po travnaté krajině.

Coilla jela vedle Stryka v čele průvodu, „Nezávidíš jim?“ zeptala se a ukázala na zvířata.

„Komu? Těm potvorám?“

„Jsou svobodnější než my.“

Její poznámka ho překvapila. Bylo to poprvé, co se zmínila, byť i jen nepřímo, o situaci, do níž upadl jejich národ. Odolal však pokušení souhlasit. V těchto dnech se orkům nevyplácelo hovořit příliš otevřeně. Nahlas pronesená slova vykazovala tendenci dostávat se k nepovolaným uším.

Místo odpovědi si odfrkl.

Coilla na něj zvědavě pohlédla a nechala to být. Jeli v ponurém tichu a tak rychle, jak si jen v nerovném terénu mohli dovolit.

Asi v půlce dopoledne dorazili k točité stezce, vedoucí úzkou strží. Byla hluboká, s mírně stoupajícími, trávou porostlými svahy, takže průchod dostal klínovitý tvar. Stezka byla tak úzká, že mohli jet nanejvýš po dvou vedle sebe, většinou však jeli pouze po jednom. Cesta byla kamenitá a stísňená, proto zpomalili do kroku.

Zdržení Stryka podráždilo. Zaklel. „Musíme jet rychleji!“

„Průsmyk nám zkrátí cestu o půl dne,“ připomněla mu Coilla, „a na druhé straně ušetříme ještě víc.“

„Jennestina nálada se s každou minutou zhoršuje.“

„Máme, co chtěla, a navíc ještě náklad krystalů. To snad nic neznamená?“

„U naší paní? Myslím, že znáš odpověď, Coillo.“

„Můžeme říct, že jsme se setkali s tuhým odporem nebo jsme nemohli válec najít.“

„Ať už jí povíme jakýkoli příběh, jediná věc, na níž záleží, je; že tam ještě nejsme. To stačí.“ Ohlédl se přes rameno. Ostatní byli tak daleko, že nemohli nic zaslechnout. „Nikom by to nepřiznal,“ pronesl tichým hlasem, „ale Haskeer, ten prokletý darebák, měl pravdu. Můžu za

to já.“

„Nebud' na sebe tak tvrdý. Všichni...“

„Stát! Před námi!“

Z opačné strany strže se k nim něco blížilo.

Stryke zvedl ruku a zastavil průvod. Přimhouřil oči a snažil se rozeznat nízký, ale široký tvar, který se pohyboval jejich směrem. Očividně se jednalo o nákladní zvíře, na němž seděl jezdec.

Zatímco ho sledoval, objevilo se několik dalších.

Jup podal otěže vojákovi, sesedl a přiběhl ke Strykovi. „Co je, kapitáne?“ zeptal se.

„Nejsem si jistý...“ Pak ale zvířata poznal. „Zatraceně! Kirgizilské zmije!“

Ačkoli se jim tak obvykle říkalo, kirgizilové nebyli hadi. Byli to pouštní ještěři, mnohem menší než koně, ale asi stejně mohutní, se širokými zády a malýma, statnýma nohama. Byli dokonale bílí a měli růžové oči a rozeklaný jazyk, dlouhý asi jako paže orka.

Jako dýky ostré zuby skrývaly smrtící jed a ostatné ocasy byly dost silné na to, aby komukoli rozdrtily páteř. Byla to zvířata stvořená pro lov a dokázala vyvinout neuvěřitelnou rychlost.

A v bitvách je používal pouze jeden národ.

Ještěři nenechali téměř nikoho na pochybách o tom, kdo k nim míří. Na zádech každého z nich seděl kobold. Byli menší než orci a než většina trpaslíků, hubení, až vyzáblí a bez jediného chloupku na šedé kůži. Vzhled však byl zavádějící. I přes dlouhé údy a protáhlé, téměř jemné tváře to byli zarputilí bojovníci.

Špičaté uši měli přitisknuté k lebám, které byly ve srovnání s těly neúměrně velké. Bezertá ústa vyplňovaly malinké, ostré zuby. Jejich nos se podobal čenichu divoké kočky. V očích se zlatými duhovkami jim svítily zášť a hrabivost.

Kolem neobvykle protáhlých krků měli uvázané kožené límce, ozdobené perím. Útlá zápěstí jim zdobily náramky s jako břitva ostrými kovovými hroty. Ozbrojeni byli oštěpy a záludně zakřivenými šavlemi.

V Maras-Dantii se v loupežích a přepadeních vyrovnal koboldům jen málokdo a jejich zlá povaha ještě nenašla sobě rovné.

„Přepadem!“ zaječel Jup.

V průvodu vykřikly další hlasy. Orci ukazovali vzhůru. Z obou stran průrvy se na ně ze srázů hrnuly hordy ještěrů. Stryke se postavil ve třmenech a uviděl, jak jim koboldi uzavírají únikovou cestu.

„Klasická past,“ zavrčel.

Coilla tasila pár vrhacích nožů. „A my do ní přímo vpochovali.“

Alfray roztáhl válečný prapor. Koně se vzpínali a rozhazovali kolem kamení. Orci tasili zbraně a čelili nepříteli na všech stranách.

Rosomáci byli stále ještě omámení krystaly, zředěným vínem a silným alkoholem, které požili minulou noc. A nyní čelili přesile a neměli dost prostoru na obranu.

S čepelemi, blýskajícími se ve slunci, se koboldi vrhli do útoku Stryke vyrazil válečný pokřik a orci se přidali.

Pak se srazili s první vlnou útočníků.

Stryke nečekal, až nepřátelé zaútočí.

Zabořil paty koni do slabin a vyrazil k jezdcí v čele. Na poslední chvíli uhnul doleva, jako by se chtěl ještěrovi vyhnout, a použil koně jako štít. Otěže si omotal pevně kolem ruky a neochvějně pokračoval daným směrem. Druhou rukou pozvedl meč a sekl jím vzad.

Jezdec se pokusil před rychlým pohybem přikrčit, avšak pozdě.

Strykova čepel švihla vzduchem a oddělila koboldovu hlavu od těla. Hlava odlétla, dopadla na udusanou stezku a odskákala stranou. Tělo zůstalo na okamžik sedět vzpřímeně, z pahýlu krku začala prýštit krev, pak mrtvola přelétla přes hlavu zdivočelému kirgizilovi, který vběhl do rvačky za Strykovými zády.

Vrhl se na dalšího nepřítele.

Coilla mrštila nožem po nejbližším útočníkovi. Dýka se koboldovi zabořila do hrdla. Stvoření se s hlasitým výkřikem zhroutilo k zemi.

Vybrala si další cíl a opět vši silou hodila, tentokrát pod paží Kobold instinktivně trhl za uzdu a zvedl zmijí hlavu. Nůž se zabořil ještěrovi do oka. Zvíře zařvalo bolestí a zhroutilo se na stranu, přičemž pod sebou rozdrtilo tělo jezdce. Oba se na zemi svíjeli v agonii.

Coilla zklidnila koně a sáhla po dalších dýkách.

Když nepřátelé zaútočili, zůstal Jup na zemi a ozbrojil se válečnou sekyrou, kterou se teď obouruč oháněl. Kobold, kterého vyhodil ze sedla tupý zásah mečem, zaútočil. Jup mu roztřel lebku.

Pak ale jezdec na ještěrovi odstrčil trpaslíka stranou. Ten se zprudka obrátil a vši silou sekl jezdce do nohy hubené jako tyčka. Úplně ji utřel.

Všude kolem se orci účastnili krvavé bitvy. Asi třetina z nich přišla o koně. Několika lučištníkům se podařilo zasypat nepřátele šípy. Boj však probíhal na příliš malém prostranství, než aby se dal tento druh zbraní ještě použít.

Haskeer zjistil, že je obklíčen. Jeden protivník po něm sekal ze stezky, druhý ho zasypával ranami z příkrého srázu, na kterém se obratný kirgizil bez problémů udržel. Haskeerův kůň se začal v hrůze z ještěrů vzpínat a vyděšeně ržát. Ork sekl vlevo, pak vpravo a opět vlevo.

Kobolda na svahu zasáhl do hrudi orcký šíp a srazil ho ze zmijího hřbetu. Haskeer se soustředil na protivníka na opačné straně.

Jejich meče se srazily, oddělily a opět srazily.

Na Haskeerově bradě se objevilo malé říznutí. Nešlo o vážnou ránu, zasáhla ho však nepřipraveného. Ztratil rovnováhu, spadl z koně a meč mu vypadl z ruky. Odvalil se stranou od bušících kopyt a švihajících ještěrích ocasů. Náhle po něm někdo hodil oštěpem a minul jen náhodou. Vyškrábal se na nohy a vytrhl oštěp ze země.

Kobold, jenž ho vyhodil ze sedla, se vrátil, aby ho dorazil.

Haskeer neměl čas na pořádnou obranu. Zvedl oštěp, aby odrazil koboldův meč, který na něj obloukem padal. Zbraň rozsekla oštěp vedví a zasypala ho třískami. Haskeer odhodil kratší kus, delším se ohnal jako kyjem a zasáhl kobolda přímo do tváře. Rána stvoření srazila z ještěrova hřbetu.

Haskeer k němu přiskočil a začal kobolda rozzuřeně kopat do hlavy. Pro zadostiučinění mu ještě vyskočil na hrud' a s pokrčenými koleny a zaťatými pěstmi poskakoval nahoru a dolů. Koboldův hrudní koš praskl a propadl se. Z úst a nosu mu vytryskla krev.

Alfray bojoval s koboldem, stojícím ve třmenech, o standartu Rosomáků. S ponurou odhodlaností zesílil Alfray stisk na tyči, až mu zbělely klouby, zatímco podivná přetahovaná pokračovala. Na tak křehce vypadající bytost byli koboldi neobvykle houževnatí. Kobold přimhouřil lakotné oči, vycenil špičaté zuby a hrozivě zasyčel.

Právě se chystal převzít výhru, když mu Alfray věnoval orcký polibek.

Vrhl se vpřed a uhodil kobolda hlavou do kostnatého čela.

Stvoření odlétlo vzad a pustilo tyč, jako by se dotklo rozžhaveného pohrabáče. Alfray ihned sklonil kopí a zabořil špičatý konec protivníkovi do břicha.

Obrátil se, připraven obdařit nejbližšího nepřítele stejným osudem. Zhlédl, jak se jeden z pěšáků pere s nájezdníkem a očividně prohrává. Kobold využil mezery v orkové obraně, vrhl se vpřed a vyryl protivníkovi do hrudi zahnutou šavlí velké X. Voják klesl k zemi.

Alfray pobídl koně a plnou rychlostí se řítit na kobolda. Tyč standarty, kterou držel jako kopí, pronikla břichem nepřítele a vyrazila ven zády. Z rány vystříkla krev a jiné tělní tekutiny.

Stryke se propracovával vzhůru stezkou a útočil již na čtvrtého nebo pátého nepřítele. Počtem si nebyl jist. Podobnými záležitostmi se zabíral jen zřídka. Před dvěma nebo třemi zabitími upustil otěže a raději si ponechal volné ruce pro boj. Nyní se v sedle držel jen silou stehen a stejně tak vedl i koně. Tento starý orcký trik zvládal dokonale.

Kobold, k němuž se blížil, držel velký, zdobený štít; byl to první štít, který u koboldů zhlédl. Jeho majitel tedy musel být náčelník.

Stryka však spíše zajímalo, jaké problémy by mu mohl štít způsobit, až se pokusí kobolda zabít. Rozhodl se proto pro jinou strategii.

Kousek před ještěrem sevřel v pěsti koňskou hřívu a zpomalil krok. Když se dostal na úroveň kirgizila, natáhl se dolů a popadl náhubek, který mu svíral funicí tlamu. Ze všech sil pak trhl vzhůru, dával si však pozor, aby se držel z dosahu ještěřího jazyka. Kirgizi se začal dusit, zmítal se a bojoval. Spáry zakončené tlapy hrabaly do země. Zvíře zkroutilo hlavu a zafrkalo. Stryke zabořil paty do slabin koně a popohnal ho vpřed. Oř, táhnoucí váhu Stryka i zmije, se namáhavě pohnul vpřed. Kobold ztratil kontrolu nad zvířetem, nahnul se proto v sedle vpřed a sekl po Strykovi čepelí.

Strykovi se nakonec podařilo vychýlit ještěra natolik, že se převrátil na bok. Kobold zděšeně vyjekl, sklouzl zvířeti z hřbetu a ztratil přitom štít. Stryke pustil ještěrovy otěže. Kirgizilovi, jenž se snažil vyškrábat zpět na všechny čtyři, nevěnoval nejmenší pozornost.

Obrátil koně a postavil se koboldovi. Ostře trhnul za hřívu a přinutil koně postavit se na zadní. Kobold se právě zvedl na kolena, když na něj dopadla kopyta a rozdrtila mu lebku.

Stryke se otočil. Zhlédl Coillu. Přišla o koně a ocitla se uprostřed zuřivého klubka bojovníků. Blížilo se k ní několik nájezdníků, kteří byli odděleni od původních cílů.

Na vrhnutí nožů už bylo pozdě, takže se uchýlila k boji zblízka. Místo aby dýky vrhala, bodala jimi a sekala, otáčela se a uhýbala oštěpům a mečům.

Kobold, jenž po ní pokukoval, dostal ránu nožem do krku, zatočil se a zmizel z dohledu. Na jeho místo však skočil další. Když zvedl meč, proklouzla mu pod pažemi a dvěma rychlými ranami ho bodla do srdce. Zhroutil se k zemi. Objevil se před ní třetí jezdec, jenž v ruce držel oštěp. Byl příliš daleko, než aby na něj noži dosáhla, a příliš blízko, než aby je po něm vrhla. Ustoupila a upřela pohled na hrozivou, ostnatou špičku oštěpu.

Náhle se však stvoření zasekla zezadu do ramene sekýra, která mu oddělila paži s oštěpem od těla. Okolí zalila sprška krve. Jezdec hrozivě zavyl a spadl na zem.

Jup zvedl zakrvácenou sekýru a přiběhl ke Coille.

„Už se dlouho neudržíme!“ zaječel.

„Zabíjej dál!“

Obrátili se k sobě zády a opět se pustili do boje.

Alfray nakopl jednoho kobolda a zároveň zkrřížil meče s dalším, jenž se k němu blížil na kirgizilovi. Ještěr chňapal po Alfrayově vyděšeném koni a ork měl co dělat, aby koně udržel. Poblíž právě dva orci sekali na kousky osamělého jezdce.

Haskeerovi, který právě našel svůj meč, ho projíždějící nájezdník opět vyrazil z rukou. K neozbrojenému Rosomákovi se ihned vrhl další kobold. Ve vzduchu se zaleskla šavle a Haskeer se sehnul. Čepel mu prolétla nad hlavou. Ork se vrhl na protivníka a zabořil mu pěst do tváře. Volnou rukou sevřel útočnickovi paži, v níž svíral meč, a stiskl tak silně, až kosti praskly. Kobold zavřískl. Haskeer ho dál mlátil do obličeje, dokud meč nepustil.

Rosomák ho pak sebral a protivníka jím proklál.

Až příliš krvežíznivý Haskeer se otočil k dalšímu jezdcí. Kobold byl k němu obrácen zády, zaujat bojem na opačné straně. Haskeer ho strhl ze zmije a začal do něj ze všech sil bušit. Štíhlé paže i nohy pod útokem popraskaly jako suché větve.

Kolem prolétl se zaječením jeden z pěšáků, kterého odhodil stranou ocas kirgizila. Dopadl na vířící masu bojovníků a srazil všechny, orky i koboldy, k zemi.

Poslední nájezdník, s nímž se Stryke střetnul, se projevil jako zkušený a neodbytný bojovník. Místo sekám a bodání přinutil Stryka k šermířskému souboji.

Protože nepřítel seděl níž než Stryke, musel se ork při každém švihnutí mečem vyklonit ze sedla. Tato nevýhoda spolu s nepřítelovou zručností způsobila, že se pro Stryka stalo téměř nemožným prorazit útočnickovu obranu. Kobold odrazil každou ránu, každé bodnutí.

Asi po minutě vyrovnaného souboje si jako první našla cíl koboldova šavle a zanechala Strykovi na paži dlouhý šrám. Kolem se rozstříkla krev.

To Stryka rozzuřilo a s obnovenou energií se vrhl do útoku.

Zasypal kobolda ranami ve snaze přemoci jeho obratnost brutální silou. Údery dopadaly nerovnoměrně a bez jakékoli elegance, ale brzy se vyplatily. Tváří v tvář dešti ran koboldova obrana zeslábla a reakce se zpomalily.

Jediným máchnutím čepele usekl Stryke stvoření jedno ze špičatých uší. Kobold zaječel.

Druhá rána se mu zasekla hluboko do ramene a vyvolala vyděšené zavytí.

Stryke pak celou záležitost ukončil úderem ze strany do koboldovy hlavy.

Stryke klesl v sedle. Nemohl popadnout dech a údy měl jako z olova. Stezka před nimi byla prázdná.

Náhle něco zezadu popíchlo jeho koně a ten vyrazil kupředu. Než se mohl Stryke otočit, uhodilo ho něco do zad. Kolem těla se mu prosmýkla ruka, zakončená pařáty, a zaryla se mu bolestivě do hrudi. Na krku ucítil horký dech. Pak se objevila druhá ruka s dýkou a zamířila Strykovi na hrdlo. Popadl ruku za zápěstí a trhl jí vzhůru. Kůň dál neovladatelně pádil vpřed. Koutkem oka Stryke zahlédl kirgizila bez jezdce, který běžel vedle nich. Z něj se asi útočník na Stryka vrhl.

Stryke zkroutil koboldovi zápěstí s úmyslem zlomit je. Současně několikrát vrazil loket nepříteli do žaludku. Zaslechl hrdelní zasténání. Dýka vypadla útočnickovi z ruky a zmizela z dohledu. Po boku se mu objevil další nájezdník na ještěrovi a ohnal se po něm šavlí.

Vykopl a zasáhl stvoření do šlachovitého ramene. Na okamžik se však přestal soustředit a uvolnil stisk, jímž svíral kobolda za sebou. Šedé paže se okamžitě stáhly. Stryke opět zaútočil loktem, zabořil ho do poddajného masa a vykopl směrem k jezdcí. Tentokrát minul.

Kůň uháněl dál. Kobold na ještěrovi s nim držel krok, a dokonce jel kousek napřed.

Malé, odporné paže se nyní začaly sápat po Strykově opasku. Podařilo se mu napůl otočit a

nevítaného spolujezdce udeřit. Zasáhl ho pěstí do obličeje, nic to však nepomohlo. Pátrající paže se mu opět rychle obtočily kolem pasu. Konečně si uvědomil, co nájezdník hledá. Válec.

Sotva tato myšlenka probleskla jeho myslí, dosáhl kobold cíle. S vítězoslavným zasyčením válec popadl a vytrhl mu ho.

Stryke cítil, jak mu kořist uniká. V tu chvíli to vypadalo, jako by se čas zpomalil, stal se pružným a okamžik se protáhl na věčnost. Náhle se stalo několik věcí najednou. Vše se zdálo probíhat pomalu jako ve snu.

Popadl otěže a vši silou za ně zatáhl. Kůň trhl hlavou zprudka vzad a jeho tělem proběhlo silné zachvění. Kobold v sedle ještě se postavil ve třmenech, natáhl paži a otevřel drápy zakončenou rukou.

Přes Strykovo pravé rameno pomalu přelétla nějaká věc. Jednou, dvakrát se otočila, a když začala klesat, její vyleštěný povrch se zaleskl ve slunci.

Čas se vrátil zpět k šílenému úprku.

Jezdec zachytil válec ve vzduchu.

Strykův kůň klesl k zemi.

Dopadl jako první a odvalil se na stranu stezky. Kobold, jenž seděl za ním, zůstal ležet na zemi asi o tucet kroků dál. Stryke se zoufale snažil popadnout vyražený dech a slzícíma očima sledoval, jak se kůň vyškrábal na nohy a vyrazil pryč. Zamířil ke vzdálenému konci rokle, stejným směrem, kterým vyrazil i jezdec s válcem.

Kobold, který spadl s ním, zasténal. Stryka popadla šílená zuřivost, proto ke stvoření přiskočil a vybil si na něm vztek. Klekl mu na hrud' a tak dlouho mu bušil pěstmi do obličeje, až ho rozmlátil na krvavou kaši.

Vzduch naplnil vysoký, naříkavý zvuk.

Vzhlédl. Prchající nájezdník, který se již ocitl v bezpečné vzdálenosti, zvedl ke rtům štíhlý měděný roh. Jakmile se zvuk donesl k nájezdníkům, kteří bojovali s Coillou a Jupem, okamžitě ustoupili a dali se na úprk.

Jup se naposledy ze široka ohnal po prchajícím protivníkovi a zakřičel: „Podívejte!“

Koboldi se stahovali. Většina pěšky, jiní pádili k ještěrům.

Utíkali nebo jeli směrem ke vstupu do rokliny nebo vzhůru po prudkých srážech. Několik orků se vydalo za nimi, ale většina si lízala rány.

Coilla zahlédla, jak k nim kluše Stryke. „Rychle!“ řekla.

Vyrazili mu naproti.

„Válec!“ zařval, napůl šílený zuřivostí.

Nic dalšího nemusel vysvětlovat. Bylo očividné, co se stalo.

Jup běžel podél stezky a nohy mu kmitaly. Rukou si zastiňoval oči a hleděl do dálky. Na vzdáleném konci rokle zahlédl kirgizila a jezdce, jak šplhají vzhůru po stěně útesu. Zatímco je sledoval, dosáhli vrcholu. Jejich silueta se na okamžik objevila na pozadí nebe, pak zmizela. Vrátil se zpět ke Strykovi a Coille.

„Jsou pryč,“ ohlásil odvázně.

Strykova tvář potemněla zuřivostí. Aniž by věnoval podřízeným jediné slovo, otočil se a vydal se zpět k jednotce. Desátník a seržant pohlédli jeden na druhého, pak ho následovali.

V místech, kde došlo k nejurputnějšímu boji, byla země poseta mrtvými a zraněnými koboldy, koni a kirgizily. Alespoň šest orků utržilo povrchové rány, ale stále se drželi na nohou. Jeden ležel na zemi a kamarádi ho ošetřovali.

Jakmile Rosomáci zahlédli velitele, seskupili se kolem něj.

Se zuřivým výrazem v očích přistoupil Stryke k Alfrayovi.

„Mrtví?“ vyštěkl.

„Dej mi chvilku, pořád ještě nejsem u konce s prohlídkou.“

„Tak to odhadni.“ Jeho tón byl hrozivý. „Máš být léčitелеm tlupy. Podej hlášení!“

Alfray zavrčel, nemínil se však protivit kapitánovi, když byl v takové náladě. „Nezdá se, že bychom měli ztráty na životech. Ale Meklun je na tom špatně.“ Kývl směrem k vojákovi, ležícímu na zemi. „Ostatní utržili hluboké rány, ale udrží se na nohou.“

Haskeer si utřel krev z brady a prohlásil. „Měli jsme štěstí.“

Stryke se na něj zamračil. „Štěstí? Ti bastardi mi sebrali válec.“

Jednotkou proběhlo šokované zahučení.

„Zasraní zloději,“ odplivl si Haskeer rozhořčeně. „Vyrážíme za nimi!“

Rosomáci vyrazili souhlasný pokřik.

„Myslete!“ zařval na ně Stryke. „Než se nám podaří tohle všechno odklidit, sehnat koně, ošetřit zraněné...“

„Proč za nimi nepošleme malou skupinu, kterou by zbytek dohonil?“ navrhla Coilla.

„Protože by stála proti přesile a kromě toho se kirgizilové dostanou na místa, kam my nemůžeme. Stopa už teď vychladla!“

„Ale k čemu čekat?“ vložil se do hovoru Alfray. „Kdo ví, kam zmizí?“

„Kolem leží dost jejich raněných,“ připomenul Haskeer. „Co takhle je přinutit, aby nám to řekli?“ Tasil nůž a přejel prstem po ostří.

„Ty snad rozumíš jejich příšernému jazyku?“ obořil se na něj Stryke. „Nebo někdo z ostatních?“ Zavrtěli hlavami. „To jsem si myslel. Takže mučení není řešením.“

„Neměli jsme do údolí bez průzkumu vůbec vstupovat,“ zabručel Haskeer tiše.

„Na tvoje jedovatosti mám zrovna náladu,“ odsekl Stryke, jenž se opět ocitl na pokraji výbuchu. „Pokud máš něco proti tomu, jak téhle jednotce velím, můžeš mi to teď a tady říct.“ Haskeer zvedl ruku, aby Stryka uklidnil. „Ne, šéfe.“ Na tváři se mu objevil prázdný úsměv.

„Jenom... myslím nahlas.“

„Myšlení není tvoje silná stránka, seržante. To přenech mně.

A to platí pro všechny!“

Mezi vojáky se rozhostilo napjaté ticho, které nakonec přerušil Alfray. „Co chceš, abychom udělali, kapitáne?“ zeptal se.

„Napřed sežeňte dohromady co nejvíce koní. Pokud se Meklun neudrží v sedle, vyrobte pro něj nosítka.“ Kývl hlavou k jatcům kolem. „Nenechejte žádného kobolda naživu. Podřízněte jim krky. Do práce.“

Rosomáci se rozprchli.

Coilla zůstala a zahleděla se na něj.

„Neříkej to,“ varoval ji. „Já vím. Pokud tu zatracenou věc Jennestě nedoneseme, jsme mrtví.“

Jennesta stála na nejvyšším balkóně nejvyšší věže paláce.

Za zády měla východní oceán. Když pohlédla na severozápad, kde se nad vnitrozemským mořem Taklakameer vznášely chuchvalce žluté mlhy, dokázala za ním rozeznat věže Urrarbythonu, stojícího na okraji hojangerské pustiny, jež přecházela v ledovcová pole, ovládající horizont a koupající se v rudém slunci.

Podívaná Jennestě připomínala zmrzlou přílivovou vlnu krve.

Zadul ostrý ledový vítr a pohnul těžkými červenými závěsy ve vchodu na balkón. Ještě hlouběji se zachumlala do mléčně zbarvené kožešiny šavlozubého vlka. Počasí odpovídalo podzimu, ačkoli tomu tak nebylo, a situace se s každým rokem zhoršovala. Postupující ledovce a studené větry byly předzvěstí blížících se lidí, kteří rozšiřovali svá území, rvali srdce ze země a narušovali rovnováhu v přírodě.

Ničili magii Maras-Dantie.

Slyšela, že nejvíce jich bylo na jihu, kde už téměř žádná magie nezbyla. Lidé dokonce přestali zemi nazývat posvátným jménem a říkali jí Centrasie. Alespoň to tak dělali Uni, jichž bylo stále ještě více než Mani.

Ne poprvé ji napadlo, co by s tímto rozkošem asi udělala její matka, Vermegram. Nebylo pochyb, že by obdařila přízní vyznavače cesty Mani. Drželi se koneckonců panteistických zásad, neobvykle podobných těm, které uctívaly staré národy. A ze stejného důvodu je podporovala rovněž Jennesta a byla odhodlaná ve svém úsilí pokračovat, dokud jí to bude ku prospěchu. Ale na otázku, zda by její matka najáda souhlasila s tím, že se Jennesta postavila na stranu přivandrovalců, už tak jednoduchá odpověď neexistovala. A to bez ohledu na skutečnost, že Vermegraminým milencem byl člověk.

A co on? Souhlasil by Jennestin otec s Uni a jejich nesmyslnou monoteistickou vírou?

Pokaždé, když se Jennesta začala zaobírat těmito otázkami, narazila na dvojsmyslnost svého smíšeného původu, což nevyhnutelně vedlo k myšlenkám na Adpar a Sanaru. V Jennestě se opět vzedmul vztek.

Obrátila myšlenky zpět k válci. Byl klíčem k ctižádosti, k vítězství, a přitom jí neustále unikál.

Otočila se a vstoupila do komnaty.

Ihned se objevil sluha a odebral jí plášť. Byl to štíhlý, téměř drobounký tvor s bledou kůží a jemnými rysy v obličeji. Měl pískově žluté vlasy, modré oči, dlouhé zlaté řasy, malý nos a smyslné rty.

Jeho vzhled byl typicky bezpohlavní.

Byl nový a Jennesta si stále nebyla jistá, jestli je to muž či žena. Elfové už byli takoví.

„Je tady generál Kysthan, Vaše Výsosti,“ ohlásil nebo ohlásila tenkým melodickým hlasem.

„On... čeká už nějakou dobu.“

„Dobře. Přijmu ho tedy.“

Elf návštěvníka přivedl, taktně se uklonil a odešel.

Kysthan byl středního věku a na orcké poměry vypadal elegantně. Měl vzpřímené vojenské držení těla a tetování na tvářích popisovalo jeho vzestup v armádě. V obličeji měl vepsán neklid a nervozitu.

Vyměnili si obvyklé zdvořilosti.

„Tvůj výraz mi napovídá, že se ještě nevrátili,“ řekla a sotva ovládla nelibost.

„Ne, Vaše Výsosti.“ Nepohlédl jí přitom do očí. „Možná narazili na větší odpor, než s jakým počítali.“

„Zprávy z bitvy říkají něco jiného.“

Neodpověděl.

„Co s tím hodláš udělat?“

„Ihned vyšleme jednotku, aby zjistila, co se s nimi stalo, má paní.“

„Musíme počítat i se zradou...“

To generála očividně urazilo. „Nikdy jsme neměli důvod pochybovat o loajalitě Rosomáků,“ odvětil vážně. „Jejich služební záznamy jsou výborné a...“

„To vím. Myslíš snad, že bych je poslala na tak choulostivou misi, kdyby tomu tak nebylo? Považuješ mě za hlupáka?“

Kysthan sklopil oči. „Ne, má paní.“

„Ne, *má paní*,“ napodobila ho sarkasticky. Po napjaté odmlce dodala: „Pověz mi něco o jejich vůdci Strykovi.“

Generál vytáhl zpoza kožené vesty několik pergamenů. Všimla si, že se mu chvějí ruce.

„Osobně jsem s ním jednal jen několikrát, Vaše Výsosti, ale vím, že pochází z dobrého klanu. Sotva se vyklubal, stal se vojákem. A je velmi chytrý.“

„Na orka.“

„Když to říkáte,“ zamumlal Kysthan. Nervózně si odkašlal a nahlédl do papírů. „Zdá se, že se brzy rozhodl zvýšit své šance na povýšení tím, že se naprosto oddal každé službě, která mu byla přidělena. Jeho nadřízení hlásili, že ihned uposlechl každý rozkaz a tresty přijímal bez odmlouvání.“

„Inteligentní a ctižádostivý.“

„Ano, má paní.“ Generál prohrábl poznámky. Nevypadal přitom zrovna elegantně, protože vojákovy ruce byly na podobný pohyb příliš nemotorné. „Vlastně to bylo během jeho prvního úkolu, kdy...“

„Co to bylo?“

„Hm?“

„Jeho první úkol? O co šlo?“

„Byl podomkem u drakonýrů. Pracoval v chlévech.“ Kysthan se zahleděl do pergamenu.

„Kydal dračí hnůj.“

Malým posunkem ruky naznačila, aby pokračoval.

„Právě tehdy si ho všiml jeden z důstojníků, který doporučil, aby byl povýšen z dělníka na pěšáka. Odváděl dobrou práci, proto se brzy stal desátníkem a pak seržantem. Krátce na to ho povýšili na současnou pozici. To vše během čtyř let.“

„Ohromující.“

„Ano, paní. Do té doby samozřejmě sloužil výlučně v Bojových silách Spojených orckých klanů...“

„Ačkoli ve skutečnosti tento spolek nepředstavuje zdaleka všechny klany a má daleko k tomu, aby byl skutečně spojený.“

Usmála se na něj s vřelostí scilantského jeskynního pavouka. „Není to tak, generále?“

„Ano, má paní.“

Užívala si jeho ponížení.

„Jak víte,“ pokračoval, „Nejvyšší válečná rada orků neměla dost peněz a zásob pro vojáky, proto byla přinucena k některým ústupkům. Jedním z nich byl takt, že několik tisíc válečníků bylo...“

„Prodáno, generále. Mně. Součástí obchodu jste byl i vy, pokud si dobře vzpomínám.“

„Ano, Výsosti, a také Stryke. Oba jsme v té době přešli do vašich vznešených služeb.“

„Neplazte se přede mnou. Nesnáším patolízaly.“

Zastyděl se a jeho tváře pokryl lehký modrý nádech.

„Za jak dlouho se jednotka, kterou vyšeš, přihlásí zpět?“ zeptala se.

„Pokud nenarazí na žádné problémy, tak za pět dnů.“

„Pak ať na žádné nenarazí. Tak dobrá. Očekávám, že mi sem toho... *kydače hoven* nejpozději za pět dnů přivedeš. Ale vydej jasné příkazy, generále; má něco, co patří mně a já to chci.

Chci ten válec víc než cokoli jiného. Potrestání Rosomáků je až druhotnou záležitostí.

Všechno ostatní je druhotnou záležitostí. A to včetně životů Stryka a jeho jednotky.“

„Ano, má paní.“

„Nezáleží ani na životech těch, které za nimi pošleš.“

Než odvětil, zaváhal. „Rozumím, má paní.“

„To doufám.“ Udělala několik rychlých, tajemných pohybů rukama. „A kdybys zapomněl...“ Generál pohlédl dolů. Jeho uniforma začala doutnat, pak z ní vyšlehly plameny. Oheň pohltit koženou vestu a rozšířil se na paže a nohy. Údy mu sežehl nesnesitelný žár a tělo obklopil kouř. Jeho nozdry zachytily pach spáleniny a horko plamenů. Dlaně měl pokryté puchýři, které nesmírně pálily. Oheň mu přeskočil na ramena, krk a tvář. Úplně ho pohltit. Jeho maso zčernalo a tělo mu sevřela mučivá agonie.

Vykřikl.

Jennesta opět pohnula rukama v téměř ledabylém pohybu. Oheň byl pryč. Šaty zůstaly neporušené a pach zmizel spolu s puchýři. Necítil žádnou bolest.

Tupě na ni zíral.

„Pokud mě tví podřízení zklamou,“ pronesla klidně, „bude to, co jsi nyní prožil, jen zlomkem tvého trestu.“

Do rysů tváře se mu vrylo ponížení, stud a hlavně strach. „Ano, Výsosti,“ zašeptal.

Jeho reakce ji potěšila. Milovala, když se před ní dospělí orci třásli strachy.

„Máš své rozkazy,“ řekla.

Ztuha se uklonil a obrátil ke dveřím.

Jakmile generál odešel, Jennesta si povzdechla. Přistoupila k lehátku a usedla na měkké polštáře. Byla unavená. Natolik vyčerpala své přirozené zdroje energie, že i jednoduchá iluze představovala ohromnou námahu. Na druhou stranu to však stálo za to, neboť si tak udržovala naprostou poslušnost poddaných. Ale nyní musela doplnit energii. Druhým způsobem.

Vzpomněla si na elfího sluhu.

Mohl by se jí k tomu hodit.

Sotva Kysthan vyšel na chodbu, zmizelo nejen jeho vzprímené držení těla, ale i sebeovládání. Opřel se o zeď, zavřel oči a pomalu vydechl. Nebylo by dobré, kdyby ho takto někdo spatřil. S námahou se sebral. Po chvíli napřímil ramena a hřbetem ruky si utřel potem orosené čelo, pak s úmyslnou rozvážností pokračoval v chůzi. Stáječící se chodbou vstoupil do předsíně. Mladý důstojník, jenž zde čekal, se postavil do pozoru.

„Pohov, kapitáne,“ řekl mu generál.

Důstojník se mírně uvolnil

„Musíš se okamžitě vydat na cestu,“ řekl Kysthan.

„Kolik mám času, pane?“

„Nanejvýš pět dnů.“

„To je velmi málo, generále.“

„Víc nám nedá. Tvé rozkazy jsou jasné, Delorrane. Přines zpátky tu věc. Pokud se vrátíš i s Rosomáky, tím líp. Ale pokud se ukáže, že... nespolupracují, spokojí se i s jejich hlavami. Pokud vím, měli jste se Strykem v minulosti nějaké problémy, takže by to pro tebe neměl být žádný problém.“

„Samozřejmě, pane. Ale...“

„Ale co? Budete v přesile alespoň tři na jednoho. To mi připadá jako dostatečná výhoda. Nebo jsem si pro tento úkol vybral špatného orka?“

„Ne, pane,“ odvětil Delorran rychle. „Jde jen o to, že Rosomáci jsou nejlepší zabijáci v celé hordě.“

„To vím, kapitáne. Proto jsem se za nimi rozhodl poslat nejlepší vojáky, jaké máme.“

„Netvrdím, že je to nemožné, pane. Jen obtížné.“

„Nikdo ti nesliboval jednoduchou cestu.“ Tvrdě se zahleděl na důstojníkovu upřímnou tvář, pak dodal: „Příkazy Její Výsosti jsou jasné. Na životě tvých mužů stejně jako na životě Rosomáků... nezáleží.“

„Pane?“

„Mám ti to snad hláskovat? Na téhle misi můžeš ztratit, kolik vojáků chceš.“

„Chápu.“ V jeho hlase zazněly pochyby a starost.

„Dívej se na to takhle, Delorrane. Pokud se vrátíš bez kořisti, nechá tě tak jako tak zabít A nějakým strašným způsobem, jak ji znám. Pokud však uspěješ, ztratíš sice nějaké muže, ale bude tě čekat jisté povýšení. A to už se nezmiňuji o tom, že si vyřídíš účty se Strykem. Ale pokud bys chtěl, abych si našel někoho jiného...“

„Ne, generále. To nebude nutné.“

„Je ale možné, že je náš rozhovor k ničemu, protože už jsou mrtví.“

„Rosomáci? O tom pochybuji, pane. Neřekl bych, že je tak snadné je zabít.“

„Tak proč jsme o nich ještě nic nezaslechli. Když nejsou mrtví, je stejně nepravděpodobné, že by je zajali. Mohli samozřejmě padnout za oběť nějaké nemoci, kterou šíří lidé, myslím si však, že na

to jsou příliš opatrní. Takže zůstává už jenom zrada. A neexistuje žádný důvod, proč by nás měl někdo z nich zradit.“

„Tím si nejsem tak jistý. Jak jistě víš, pane, ne všichni orci jsou spokojeni se současnou situací.“

„Máš důvod myslet si, že se Stryke a jeho jednotka takovými myšlenkami zaobírali?“

„To netvrdím, pane.“

„Pak si nechej své domněnky pro sebe. Takové řeči jsou nebezpečné. Mysli jen na válec. Je ze všeho nejdůležitější. Spoléhám na tebe, Delorrane. Pokud zklameš, staneme se oba obětí Jennestina hněvu.“

Kapitán ponuře přikývl. „Strykova smrt tomu zabrání. Nezklamu tě, pane.“

Byli připraveni vyrazit, jen se nemohli shodnout na tom, kterým směrem.

„Navrhuju, abychom se vrátili zpět na Kamenný vrch a řekli všechno Jennestě,“ trval na svém Haskeer. Několik vojáků, kteří sdíleli jeho názor, zamumlalo na souhlas. „Máme krystaly, a to by mělo znamenat aspoň *něco*. Vraťme se a vydejme se jí na milost.“

„To bychom dopadli hodně špatně, kamaráde,“ řekl Alfray. „Pro krystaly nás neposlala.“

„Alfray má pravdu,“ souhlasil Stryke. „Naší jedinou šancí je získat zpět válec.“

„Pokud se tedy za ním vydáme, proč neposlat jednoho nebo dva vojáky k Jennestě, aby vysvětlili, kam míříme?“ navrhl Alfray.

Stryke potřásl hlavou. „Poslat je na smrt? Ne. Všichni a válec, nebo nikdo.“

„Ale kde hledat?“ zeptala se Coilla.

„V zemi koboldů,“ řekl Jup.

„Až v Černé skále?“ vysmíval se Haskeer. „To je pěkná dálka, prcku.“

„Máš snad *lepší* nápad?“

Haskeer se rozmrzele odmlčel, což naznačilo, že nemá.

„Mohli jít kamkoli,“ řekla Coilla trpaslíkovi.

„Pravda. Jejich cíl ale neznáme. Víme však, kde leží Černá skála.“

Strykovi se na tváři objevil lehký úsměv. „Jup má pravdu.“

Hledáním těch bastardů bychom mohli strávit celý život. Černá skála dává smysl. A pokud tam banda, která nás přepadla, není, možná se tam ukáže.“

Haskeer si odplívl. „*Možná*.“

„Chceš se vrátit na Kamenný vrch, seržante? Posluž si.“ Stryke se rozhlédl po tvářích Rosomáků. „To platí pro všechny. Než vás Jennesta stáhne z kůže, můžete jí říct, kam jdeme.“

Nikdo nabídku nepřijal.

„Je tedy rozhodnuto; Černá skála. Jak dlouho nám to asi bude trvat, Alfrayi? Týden?“

„Tak nějak. Možná déle, protože jsme ztratili spoustu koní. Pět nebo šest z nás bude muset jet po dvou. A nezapomeň na Mekluna.“

Měli jsme smůlu, že jsme v Domovině nenašli vůz. Když ho za sebou budeme muset táhnout,

zpomalí nás to.“

Všichni se otočili ke zraněnému vojákovi, přivázanému k narychlo vyrobeným nosítkům. Jeho tvář byla smrtelně bledá.

„Cestou se podíváme po dalších koních,“ řekl Stryke, „a snad najdeme i vůz.“

„Taky bychom ho tady mohli nechat,“ ozval se Haskeer.

„Zapamatuju si to pro případ, že tě někdy zraní.“

Haskeer se zamračil a sklapnul.

„Co kdybychom se rozdělili do dvou skupin?“ navrhla Coilla.

„Zdraví by jeli napřed do Černé skály; Meklun, zranění a několik zdravých vojáků by je následovali.“

„Ne. Bylo by snadné padnout do dalších pastí. Ztratil jsem válec, nechci ztratit taky polovinu jednotky. Zůstaneme spolu. Takže vyrazíme.“

Část méně důležitého majetku Rosomáků musela zůstat na místě a krystaly byly opět přerozděleny, aby se vyrovnala ztráta koní. Vzniklo několik malicherných hádek o to, kdo bude s kým sdílet

koně, ale několik dobře mířených kopanců, které uštědřili důstojníci, nastolilo pořádek.

Vojáci si mezi sebou rozdělili zásoby a vodu a přivázali ke koni Meklunova nosítka. Než konečně vyrazili na jih, bylo už pozdní odpoledne. Tentokrát Stryke vyslal napřed zvědy. Sám jel v čele průvodu spolu s Coillou.

„Co uděláme, až dorazíme do Černé skály?“ zeptala se. „Přece nechceš bojovat s celým národem koboldů.“

„To ví jen bohové, Coillo. Pokud sis nevšimla, plánuju za pochodu.“ Ohlédl se a spiklenecky dodal: „Ale nikomu to neříkej.“

„Nic jiného nemůžeme dělat, co, Stryku? Chci říct, Černá skála je naše jediná možnost, že?“

„Alespoň *mě* nic jiného nenapadá. Vidím to tak, že pokud se nám nepodaří získat válec zpět, můžeme alespoň hrdinně zemřít.“

„Myslím si totéž. I když je škoda, že to děláme pro Jennestu a lidskou záležitost.“

Už zase začíná, pomyslel si. Co čeká, že řeknu?

Pocítil nutkání odpovědět upřímně, ale nedostal k tomu příležitost.

„Nevíš, co by v tom válci mohlo být?“ zajímala se. „Ani ti nenaznačili, proč je tak důležitý?“

„Jak jsem řekl, Jennesta se mi nesvěřila,“ odvětil ironicky.

„Ale koboldi si očividně mysleli, že stojí za to, aby se postavili jednotce orků.“

„Znáš koboldy. Jsou to odporní malí zloději. Když si budou myslet, že jim to projde, odváží se čehokoli.“

„Ty si myslíš, že jenom riskovali?“

„Ano.“

„Takže tudy nechali projít všechny možné i nemožné poutníky včetně karavan obchodníků, kteří by jim určitě nekladli ani z poloviny takový odpor jako my, a zaútočili na těžce ozbrojenou jednotku národa, který žije pro boj. A to všechno jenom proto, že bychom mohli mít něco, co by stálo za to ukrást. Zní to pravděpodobně?“

„Chceš říct, že šli po válci? Ale odkud by věděli, že ho máme?“

„Naše mise byla tajná.“

„Možná ne zas tak tajná, Stryku.“

...a zbytek ti vrazím do prdele!“ dokončil Stryke.

Když si kapitán hlasitě a barvitě ulevil, Haskeer se na něj vražedně zamračil, trhl uzdou a vrátil se s koněm zpět do průvodu.

„Nekřič na mě,“ řekla Coilla, „ale nemyslíš, že měl pravdu?“

Neměli bychom na chvíli zastavit a odpočinout si?“

„Jo,“ zabručel Stryke, „a taky si odpočineme. Ale kdybych teď vydal rozkaz, vypadalo by to, že to byl jeho nápad.“ Kývnul směrem ke kopci, ke kterému vedla stezka. „Odpočineme si na druhé straně.“

Nezastavili od chvíle, kdy vyrazili. Cestovali celou noc a ráno. Nyní stálo slunce nejvýš a ubohým teplem konečně zahánělo nepříjemný chlad. Jakmile překročili vrcholek kopce, Stryke přikázal zastavit a vyslal několik vojáků, aby upozornili špehy, kteří prozkoumávali cestu před tlupou. Odvázali Meklunova nosítka od koně a opatrně je položili na zem. Alfray oznámil, že se jeho stav mírně zlepšil. Jakmile zapálili ohně a napojili koně, přisedl si Stryke k ostatním důstojníkům.

„Přes všechny překážky postupujeme vpřed docela rychle,“ oznámil. „Je ale na čase rozhodnout se, kterým směrem pokračovat.“ Vytáhl dýku a klekl si. „Lidská tvrz... jak že se jmenovala?“

„Domovina,“ doplnil Jup.

Stryke vyryl do ztvrdlé země křížek „Domovina ležela tady, na severním konci Velkých plání. Byla nejbližší nepřátelskou lidskou kolonií od Kamenného vrchu.“

„A už není,“ poznamenal Haskeer s temným posměškem.

Stryke mu nevěnoval pozornost a nakreslil špičkou nože čáru směrem dolů. „Pohybovali jsme se směrem na jih.“ Na konec čáry vyryl další křížek. „Až sem. Abychom se dostali do Černé skály, musíme zahrnout na jihovýchod. Máme ale problém.“ Vpravo a dole od druhého křížku nakreslil kruh.

„Škrabot,“ řekla Coilla.

„Správně. Domov trolů. Leží přímo na nejkratší cestě do Černé skály.“

Haskeer pokrčil rameny. „No a?“

„Když vezmeme v úvahu, jak agresivní umí trolové být, pak bychom se jim možná měli raději vyhnout,“ poznamenal Jup.

„Ty možná z boje utíkáš; já ne.“

„Další bitka je to poslední, co bychom potřebovali, Haskeere,“ napomenul ho Stryke chladně.

„Proč bychom měli věci ještě víc komplikovat?“

„Protože obcházením Škrabotu ztratíme spoustu čas.“

„Když se s nimi zapleteme, ztratíme ho víc. A plně ozbrojená jednotka na jejich území by určitě nějakou tu šarvátku vyvolala. Ne, musíme to místo obejít. Otázkou je kudy?“

Coilla zabodla prst do improvizované mapy. „Řešením by bylo zamířit na východ směrem k Očistci a k pobřeží a pak na jih skrz nebo kolem Černého lesa do Černé skály.“

„Nelíbí se mi, že bychom se dostali do blízkostí Očistce,“ řekl Stryke. Je to svobodný přístav, to znamená spoustu starých národů. Alespoň jeden z nich určitě nemá rád orky. A les je plný lupičů.“

„A kromě toho, když zahneme na východ, dostaneme se nepříjemně blízko ke Kamennému vrchu,“ dodal Alfray.

„Kdybychom se k Černé skále připlížili lesem, kryly by nás stromy. Měli bychom výhodu na své straně,“ řekl Jup.

„To je trochu málo v porovnání s nebezpečím, kterému bychom museli čelit“ Stryke opět použil nůž a protáhl čáru pod kruh, který před okamžikem narýsoval. „Myslím, že bychom měli pokračovat kolem Škrabotu na jih a pak se stočit na východ.“

Coilla se zamračila. „V tom případě nezapomeň na tohle.“ Naklonila se blíž a prstem namalovala pod Škrabot křížek, „Tkalcův luh.“

Je to osada Uni, podobná Domovině, ale větší. Říká se, že tamní lidé jsou ještě fanatičtější než obvykle.“

„To je ještě možné?“ prohodil Jup suše.

„Budeme muset projít mezi těmi dvěma usedlostmi,“ souhlasil Stryke. „Ale šli bychom po rovině, takže bychom případné potíže viděli už zdaleka.“

Alfray se zahleděl na narýsovaný plánec. „Je to nejdelší cesta.“

„Já vím, ale taky nejbezpečnější. Nebo alespoň nejméně nebezpečná.“

„Nezáleží na tom, kudy půjdeme,“ zavrčel Haskeer. „Nikdo mi ale neřekl, že Černá skála je jenom plivanec *odsud*..“ Zabodl nůž do země vpravo od Coilliny hrubé značky.

Jup se na něj zamračil. „Máš snad na mysli Quatt?“

Jo. Pochází odtamtud tvůj národ. Dostaneš se tak blízko, že by ses měl cítit jako doma.“

„Kdy mě přestaneš vinit za všechno zlo, které kdy trpaslíci napáchali?“

„Až tvůj národ přestane dělat za lidi špinavou práci.“

Já zodpovídám jen za sebe, ne za celý národ. Ostatní dělají, co musí.“

Haskeer se naježil. „Přistěhovalcům pomáhat nemusí!“

„A co si myslíš, že děláme *my*? Nebo jsi příliš blbý, aby sis uvědomil, s kým se Jennesta spojila?“

Jako obvykle se spor seržantů rychle vyostřil.

„Nepoučuj *mě* o věrnosti, sklínku!“

„Strč hlavu do koňské prdele!“

S obličejí zkroucenými nenávisť se oba postavili.

„Dost!“ vyštěkl Stryke. „Pokud se chcete pozabíjet, prosím. Ale napřed bychom se měli pokusit dostat domů živí, nemyslíte?“

Vrhli po něm pohledem, zvážili, jestli má cenu pokračovat, pak ustoupili.

„Máte povinnosti,“ připomněl jim. „Hněte sebou.“

Haskeer si nemohl odpustit poslední poznámku. „Pokud se dostaneme do blízkosti Quattu, raději si kryjte záda,“ zavrčel a střelil po trpaslíkovi jedovatým pohledem. „Tamní obyvatelé jsou pěkní zrádci.“

Důstojníci se vydali plnit úkoly. Stryke však pokynul Jupovi, aby zůstal.

„Vím, že je to těžké,“ řekl, „ale drž se zpátky.“

„To řekni Haskeerovi, kapitáne.“

„Myslíš, že jsem to neudělal? Varoval jsem ho, že si koleduje o výprask. A nebylo to poprvé od chvíle, kdy jsem se ujal velení.“

„Dokážu snést, když uráží můj národ. Bohové ví, že jsem na to zvyklý. On toho ale nikdy nenechá.“

„Má pro svou zahořklost důvody, Jupe. A ty jsi prostě po ruce.“

„Krev mi vzpění, až když začne pochybovat o mé věrnosti.“

„No, musíš uznat, že trpaslíci jsou známí svou prodejností.“

„Možná někteří. *Má loajalita* není na prodej.“

Stryke přikývl.

„Mezi trpaslíky se říkají podobné věci o orcích,“ dodal Jup.

„Orci bojují jen za věc Mani, a to ještě nepřímou. Nemáme na výběr. Tvůj národ se alespoň může svobodně rozhodnout. My se rodíme jako vojáci a nic jiného neznáme.“

„To vím, Stryku. Ale *máte* na výběr. Jste pány svého osudu, stejně jako jsem jím byl já, když jsem se rozhodl, na čí stranu se postavím.“

Strykovi se nelíbilo, kam rozhovor směřuje. Znervózňovalo ho to. Vyhnul se odpovědi tím, že převedl řeč na téma, které ho od počátku zaujalo. „Možná mají orci na výběr, možná ne.

Schází nám však dar vidění, který mají trpaslíci. Moc bychom ho teď potřebovali. Zlepšila se tvá dovednost?“

„Ne, Stryku, nezlepšila a věř mi, že se snažím ze všech sil.“

„Cítíš aspoň něco?“

„Jen vzdáleně... popsal bych to asi jako stopy. Omlouvám se, kapitáne; není snadné vysvětlit to někomu bez magických schopností.“

„Ale cítíš aspoň stopy. Stopy čeho? Kirgizilů? Nebo...“

„Stopy nejsou správný výraz. Slova k popsání této dovednosti nestačí. Důležité ale je, že to, co cítím, nám nijak nepomůže. Je to slabé, zkalené.“

„Zatraceně!“

„Důvodem možná je, že jsme pořád blízko Domoviny. Často jsem si všiml, že v místech, kde se soustředí víc lidí, magie slábne.“

„Chceš tím říct, že čím dále se dostaneme, tím silnější by tvůj pocit mohl být?“

„*Možná*. Abych řekl pravdu, vidění se u trpaslíků nikdy nijak zvlášť nerozvinulo a nikdo vlastně netuší, jak staré národy magii čerpají. Víme jen to, že pochází ze země. Když lidé kopou v zemi, mohou přerušit linii magie, která pak vykrvácí, a místo, kudy vedla, vyschne. Proto v některých oblastech magie funguje, v jiných ne.“

„Víš, co jsem nikdy nepochopil? Lidé magii požírají, tak proč ji nepoužijí proti nám?“

Jup pokrčil rameny. „Kdo ví?“

Po několika hodinách neklidného spánku se Rosomáci opět vydali na cestu. Napravo ležela Zátoka lososů, lemovaná stromy. Vlevo se téměř donekonečna vlnily Velké pláně. Něco však nebylo v pořádku. Dříve úrodné krajiny nyní chyběl život a zdálo se, jako by i barvy vybledly. Tráva na mnoha místech žloutla a usychala. Keře byly zakrslé a holé. Kůru stromů porůstaly zrůdné výrůstky. Voda z krátké přeháňky byla hnědá a páchla po síře.

Za soumraku dorazili do okolí Škrabotu. Stryke odhadl, že pokud budou pokračovat stejnou rychlostí, budou moci za úsvitu zahrnout na západ. Jel sám v čele průvodu a zabýval se pochmurnými myšlenkami. Přemýšlel o tajemných snech, jež se mu zdály, a jeho pocit marnosti tváří v tvář množícím se překážkám rostl. Raději ale nemyslel na to, co se stane, pokud koboldy a válec nenajdou.

V okamžiku, kdy se objevil jeden ze zvěďů, držela ho melancholie ve spárech stejně silně jako noční chlad. Voják k němu pádl a jeho koni unikaly z nozder chuchvalce páry.

Když dorazil k průvodu, trhl prudce uzdou a otočil koně.

Stryke se natáhl a sebral zvědovi uzdu, aby ho zastavil. „Co se děje, Orbone?“

„Tábor před námi, pane.“

„Mají koně?“

„Ano.“

„Dobře. Uvidíme, jestli bychom od nich nemohli nějaké získat.“

„Ale kapitáne, jde o orcký tábor a vypadá opuštěně.“

„Jsi si jistý?“

„Pozorovali jsme ho se Zodou a kromě koní se nic nepohnulo.“

„Dobrá. Vrať se a počkejte na nás. Nic nedělejte, dokud nedorazíme.“

„Pane!“ Voják kopl koně do slabin a vyrazil.

Stryke k sobě přivolal důstojníky a vysvětlil jim situaci.

„Hledali byste tady orcký tábor?“ zeptal se Jup.

„Pravdou je, že v rodných končinách na severu jsou častější,“ vysvětlil Stryke, „existuje ale několik kočovných orckých klanů. Je možné, že se jedná o jeden z nich. Nebo je to možná vojenská tlupa, plníci misi jako my.“

„Pokud zvědové hlásí, že se v táboře nic nehýbe, měli bychom postupovat opatrně,“ navrhla Coilla.

„Myslím si totéž,“ souhlasil Stryke. „Může sice jít o orcký tábor, neznamená to ale, že v něm najdeme orky. Dokud se nedozvíme víc, budeme je považovat za nepřátele. Jdeme.“

O deset minut později našli Orbona, jak na ně čeká u lesíku. Ze stromů padalo hnědé listí a keře se odívaly do podzimních barev, ačkoli do vrcholku léta zbýval stále ještě měsíc.

Stryke jednotce nařídil tiše sesednout. Zranění a Meklun byli ponecháni u koní. Pod vedením Orbona vstoupili ostatní do háje. Asi po deseti krocích se země začala svažovat a brzy bylo jasné, že porost ukrývá velkou, příkopu podobnou prohlubeň. Sešplhali po koberci listí až k povalenému stromu, kde ležel na zemi Zoda a držel hlídku.

Korunami stromů pronikal dostatek světla zapadajícího slunce, aby bez problémů viděli, co leží pod nimi. Dva prosté okrouhlé domy s doškovou střechou a jeden menší, jehož střecha byla nedokončená. Pět nebo šest přístavků, postavených z ohnutých větví, pokrytých nepravidelně velkými zbytky hrubého plátna. Bahnem tekla pomalu ubohý pramének vody. Dva pahýly stromů, spojené větví, tvořily hrubou ohradu, k níž bylo přivázáno sedm nebo osm vydešených, podivně tichých koní.

Stryke si vzpomněl na sen nebo vidinu, která se naprosto lišila od tábora, který se nyní rozkládal pod nimi. Osada orků ve snu vypadala trvale a stabilně, tahle však byla narychlo postavená a sešlá.

Sen byl plný světla a vonícího vzduchu, kdežto zde panovala tma a zatuchlost. Sen vyprávěl o životě, krajina pod nimi o smrti.

Zaslechl, jak Coilla zašeptala: „Myslíš, že je opuštěný?“

„Nepřekvapilo by mě to,“ odvětil Alfray tiše. „Zvlášť když si uvědomíš, že se poblíž nachází Škrabot a osada Uni.“

„Ale proč tady nechali koně?“

Stryke se sebral. „Tak se na to podíváme. Haskeere, vezmi si třetinu jednotky a obejdi to z druhé strany. Jupe, Alfrayi, vy a druhá třetina půjdete zprava. Coilla a zbytek zůstanou se mnou. Až dám znamení, vyrazíme.“

Trvalo několik minut, než se jednotlivé skupiny dostaly na místa. Když si byl Stryke jistý, že všichni jsou, kde mají být, vstal a prudce dal znamení rukou. Rosomáci tasili zbraně a vydali se směrem k osadě, aby ji sevřeli v kleštích. Na úroveň tábora se dostali bez problémů. Jen několik koní nervózně zaržalo.

Kolem hrubých obydlí byla země poseta různými věcmi. Ležely zde převrácené kotlíky, střepy nádobí, rozdupaná sedlová brašna, slepičí kosti, zlomený luk. Na několika místech se nacházely hromádky popela dávno vyhaslých ohňů.

Stryke přivedl vojáky k nejbližšímu domu.

Přitiskl si prst na rty a pokynul čepelí, aby se skupina rozmístila kolem příbytku. Když byli všichni na místě, Stryke s Coillou se připlížili ke vchodu. Místo dveří visel v otvoru otrhaný kus hadru.

Zvedli meče a připravili se.

Kývl a Coilla strhla látku na stranu.

Jako fyzická rána je zasáhl odporný, těžký zápach. Byl plesnivý, sladký, nezdravý a nedal se s

ničím splést. Byl to puch hnijícího masa.

Stryke si zakryl ústa rukou a vstoupil do chatrče. Uvnitř bylo málo světla, ale po několika vteřinách se jeho oči přizpůsobily přitmě. Chalupa byla plná mrtvých orků. Po třech, po čtyřech leželi na hrubých lůžkách, zbytek úplně pokrýval podlahu. Vše překrýval plášť zkaženosti. Ticho rušilo jen bzučení hmyzu.

Coilla se s rukou na ústech zastavila vedle Stryka. Zatahala ho za paži. Vycouvali ven. Ustoupili od vchodu a lapali po čerstvém vzduchu, zatímco ostatní natahovali krky, aby nahlédli dovnitř.

Stryke se s Coillou v patách vydal ke druhé chatrči. Když dorazili, Jup právě s popelavě šedou tváří vycházel ven. Zápach byl stejně silný. Při pohledu dovnitř domu našli stejný obraz zkažení.

Trpaslík se zhluboka nadechl. „Jen ženy a mlád'ata. Už jsou nějakou dobu mrtví.“

„Ve druhém domě je to stejné,“ odvětil Stryke.

„Žádní dospělí muži?“

„Žádného jsem neviděl.“

„Proč ne? Kde jsou?“

„Nejsem si jistý, Jupe, ale myslím, že tohle je tábor vyhnanců.“

„Pořád se učím vašim zvykům, vzpomínáš? Co to znamená?“

„Když orka ve službě zabijí a velitel prohlásí, že zemřel jako zbabělec, družku a sirotky mrtvého válečníka vyženou. Někteří vyhnanci se spojí s ostatními.“

„Od okamžiku, kdy jsme se dostali pod Jennestino velení, je toto pravidlo striktně dodržováno,“ dodala Coilla.

„To je nechají bojovat o přežití?“ zeptal se Jup.

Stryke přikývl. „Je to orcká tradice.“

„Cos očekával?“ řekla Coilla při pohledu na trpaslíkův výraz.

„Rentu a kus pozemku?“

Jup ignoroval její jedovatost. „Netušíš, co je zabilo, kapitáne?“

„Ještě ne. Nemůžeme vyloučit hromadnou sebevraždu. Už se to několikrát stalo. Nebo možná...“

„Stryku!“

Haskeer stál u nejmenší chatrče a mával na něj. Stryke se k němu vydal. Coilla, Jup a několik dalších ho následovalo.

„Jeden z nich je ještě naživu.“ Haskeer ukázal palcem směrem ke vchodu.

Stryke nahlédl do přitmě. „Přiveďte Alfraye. A přineste pochodeň!“ Vstoupil dovnitř.

Na posteli, pokryté špinavou slámou, ležela osamělá postava. Když se Stryke přiblížil, uslyšel namáhavý dech. Naklonil se blíž. V šeru rozeznal rysy staré orcké ženy. Měla zavřené oči a tvář se jí

leskla potem. Zamumlání za Strykovými zády ohlásilo příchod Alfraye.

„Je zraněná?“

„To nedokážu říct. Kde je ta pochodeň?“

„Haskeer už ji nese.“

Stará orka otevřela oči. Rty se jí chvěly, jako by se pokoušela něco říct. Alfray se sklonil, aby ji vyslechl. Ozval se poslední výdech podobný vzdechu a nezaměnitelné zachrastění smrti.

Haskeer vstoupil dovnitř s hořící loučí.

„Dej to sem.“ Alfray sebral pochodeň a podržel ji nad hlavou ženy. „Bohové!“

Rychle od ní odstoupil a téměř přitom porazil Stryka.

„Co se děje?“

„Podívej.“ Alfray natáhl paži s pochodní a posvítil na mrtvolu.

Stryke pochopil.

„Ven,“ řekl „Oba. Hned!“

Haskeer a Alfray vyrazili k východu. Stryke jim byl v patách. Venku se shromáždil zbytek jednotky.

„Dotkl ses jí?“ obořil se Stryke na Haskeera.

„Já? Ne... ne, nedotkl.“

„A některé jiné mrtvoly?“

„Ne.“

Stryke se obrátil k Rosomákům. „Dotkl se někdo z vás těl?“

Zavrtěli hlavami.

„Co se děje, Stryku?“ zeptala se Coilla.

„Červené skvrny.“

Několik vojáků instinktivně ustoupilo. Tlupou proběhly výkřiky a kletby a vojáci si začali zakrývat ústa a nosy kapesníky.

„Zatracení lidé,“ zasyčel Jup.

„Koně se nemohou nakazit,“ řekl Stryke. „Vezmeme si je. Chci se odsud dostat co nejdříve. Všechno spalte!“

Sebral Alfrayovi pochodeň a vhodil ji do chatrče. Sláma okamžitě vzňala. Během několika vteřin se obydlí proměnilo v ohnivou výheň.

Vojáci se rozprchli, aby splnili rozkaz.

Delorranovi zakřupalo něco pod botou. Podíval se dolů a zjistil, že šlápl na rozštípnutý kus dřeva, na němž bylo namalováno slovo.

Domovi.

Odkopl ho stranou a obrátil pozornost zpět k vypálené lidské tvrzi. Vojáci procházeli troskami, přehrabovali se v sutí a převraceli ohořelé kůly. Všude se vznášela oblaka popela. S pátráním začali ještě před úsvitem, a ačkoli již bylo brzké odpoledne, nenašli nic zajímavého, a už vůbec ne válec. A dokonce ani žádnou stopu po tom, co se stalo s Rosomáky. To si Delorran uvědomil už krátce poté, co dorazili, proto vyslal vojáky do okolí. Žádný z nich se zatím nevrátil.

Pochodoval sem tam dvorem. Ze severu dul nepříjemný vítr, který na křídově bílé čáře vzdálených ledovců získal ledově ostrý říz. Kapitán sepal ruce a dýchl do nich.

Jeden ze seržantů se oddělil od pátrající tlupy a přiklusal k němu. Když se přiblížil, zavrtěl hlavou.

„Nic?“ zeptal se Delorran.

„Ne, pane. V popelu jsme nenašli ani tu věc, ani žádné kosti orků. Jen lidské.“

„A žádný z metařů nehlásil, že by po bitvě sebral a spálil na hranici tělo některého z Rosomáků. Když tak jen nějakého pěšáka. Stryke a většina důstojníků jsou dost známí, takže

si můžeme být jistí, že říkali pravdu.“

Takže si myslíš, že jsou pořád naživu, pane?“

„Nikdy jsem o tom doopravdy nepochyboval. Nedokážu si představit, že by tak dobře vycvičená jednotka podlehla takovému nepříteli. Skutečným tajemstvím tedy zůstává, co se s nimi stalo.“

Seržant, tupý veterán mnoha bitev, jehož tetování už pomalu bledlo, se hodil spíše do boje než na luštění hádanek. Jediné, co dokázal, bylo, že připomenul Delorranovi další nevyřešenou záhadu. „A co prázdný sklep ve stodole, pane? Myslíš, že s tím má něco společného?“

„Nevím. Je to ale podivné. V tuhle roční dobu by se dalo předpokládat, že sklepy budou plné zrní. Vsadil bych se, že v něm lidé *něco* ukrývali.“

„Kořist?“

„Možná. Důležité ale je, že Rosomáci nejsou mrtví, zmizeli; a vypadá to, že s sebou vzali alespoň jednu cennou věc.“

Delorranovo soupeření s velitelem Rosomáků nebylo žádným tajemstvím, stejně jako jeho názor, že to jemu, ne Strykovi mělo být svěřeno velení jednotky. A stejně tak známé bylo i nepřátelství jejich klanů. Seržant si byl vědom toho, že Delorran může mít vlastní důvody k pochybnostem o Strykově poctivosti a meziklanové politice, proto raději zůstal zticha. Místo toho neutrálně požádal: „Dovol mi vrátit se k povinnostem, pane.“

Kapitán ho mávnutím ruky poslal pryč.

Slunce už překročilo nejvyšší bod na obloze a pokračovalo v pouti po nebi. Delorranovy obavy rostly, neboť už uběhla polovina času, jež mu byla vymezena. Aby se dostal na Kamenný vrch včas, musel by v nejbližších hodinách vyrazit zpět. Bylo možné, že ho bude na konci cesty čekat smrt.

Musel se rychle rozhodnout.

Měl tři možnosti. S každou minutou se zdálo nepravděpodobnější, že zde válecek najde a vrátí se domů jako vítěz. Takže se mohl vrátit bez něj a čelit Jennestině vzteku, nebo neuposlechnout rozkaz a dál pátrat po Rosomácích. Proklínal královninu netrpělivost a přemýšlel, co udělat. Jeho úvahy přerušil návrat dvou vojáků, které před nějakou dobou poslal na výzvedy. Zastavili zpěnné koně vedle něj. Jeden z jezdců byl obyčejný pěšák, druhý desátník, jenž nyní sesedl.

„Čtvrtá skupina se hlásí, pane!“

Delorran krátce kývl.

„Myslím, že jsme něco našli, pane. V malém údolí na jih odsud jsme narazili na stopy boje.“ V hrudi kapitána se probudila malá naděje. „Pokračuj.“

„To místo je plné mrtvých koboldů, kirgizilů a koní.“

„Koboldi?“

„Podle stop ještěrů na svazích to vypadá, že někoho ze zálohy přepadli.“

„To ale neznamená, že to byli Rosomáci. Pokud jste ovšem nenašli jejich těla.“

„Ne, pane. Ale narazili jsme na odhozené zásoby; standardní orká výbava. A tohle.“ Desátník sáhl do váčku u opasku a vyňal z něj věc, kterou vložil Delorranovi do ruky. Byl to roztržený náhrdelník se třemi zuby sněžného leoparda.

Delorran se na něj zahleděl a nevědomky si přitom pohrával s pěti stejnými trofejemi, které mu visely kolem krku. Orci byli jediný národ, který tyto ozdoby nosil. Patřily výlučně důstojníkům.

Rozhodl se.

„Dobrá práce.“

„Děkuji, pane.“

„Tvá skupina nás zavede do údolí. Mezitím chci, aby sis našel čerstvého koně. Dostaneš zvláštní úkol.“

„Ano, pane.“

„Gratuluji, desátníku. Dostaneš se domů dřív než ostatní. Chci, abys co nejrychleji odnesl na Kamenný vrch zprávu pro královnu.“

„Pane.“ Tentokrát zněla desátníkova odpověď zdráhavě.

„Předáš ji osobně generálu Kysthanovi. Nikomu jinému, rozumíš?“

„Pane.“

„Ať generál poví Jennestě, že jsme našli stopu Rosomáků a vydali se za nimi. Jsem si jistý, že se nám je podaří dohonit a vrátit královně její majetek. Žádám o více času a pošlu další zprávy.“

Zopakuj to.“

Zatímco desátník opakoval zprávu, mírně přitom zbledl.

Nepochyboval o tom, že tohle Jennesta zrovna slyšet nechce. Byl ale příliš poslušný nebo příliš vyděšený, než aby neuposlechl.

„Dobře,“ řekl Delorran. Vrátil mu náhrdelník. „Předej tohle generálovi a vysvětli mu, jak jsi k němu přišel. Vyber si několik pěšáků, kteří tě doprovodí. A jedte, jak nejrychleji budete moci. Odchod.“

S ponurým výrazem ve tváři nasedl desátník zpět na koně a s mlčícím vojákem v patách vyrazil pryč.

Delorran nedal Jennestě na výběr. Hrál nebezpečnou hru a jedinou nadějí na přežití bylo najít kořist a vrátit se s ní domů. Žádné jiné východisko však neviděl.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že bez ohledu na hrozivou pověst, která ji provází, musí být přístupná rozumným argumentům.

Jennesta dokončila kuchání oběti a odložila nástroje stranou. Zanechala v hrudi mrtvoly velkou díru, ze které visely ven krvácející vnitřnosti. Byla však natolik zručná, že jen jedna nebo dvě kapky krve potřísnily její průsvitný bílý háv.

Přistoupila k oltáři a plamenem černé svíce zapálila další svazek vonných tyčinek. Těžká vůně, která prostupovala celou místností, ještě zhoustla.

Dva orčí strážci chodili sem a tam a v rukou nosili těžká vědra. Jeden z nich trochu vylil a zanechal na dlaždicích tenkou stružku.

„Neplýtvej tím!“ vybuchla podrážděně. „Pokud to nechceš sám nahradit“

Stráže si vyměnily kradmé pohledy, začaly si ale dávat větší pozor, aby už při vylévám věder do velké kulaté vany ani trochu nevyšpláchly. Vana se podobala starému dřevěnému sudu, pobitému železem a opásanému kovovými obručemi. Od sudu se však lišila nízkými stěnami a také velikostí. Pokud by se Jennesta rozhodla, mohla by do ní bez problému umístit i koně. Stráže znaly královnu už natolik dobře, že tuto možnost nezavrhly.

Přistoupila k nádobě a nahlédla dovnitř. Orci se vrátili s dalšími čtyřmi vědry. Svaly na pažích měli vystouplé námahou. Jennesta sledovala, jak vylévají obsah do vany.

„To stačí,“ řekla. „Nechte mě o samotě.“

Uklonili se a předvedli tak zvláštní orcký nedostatek elegance.

Hlasité bouchnutí těžkých dveří ohlásilo jejich odchod.

Jennesta se otočila zpět k vaně s čerstvou krví.

Klekla si a zhluboka se nadechla jedinečné vůně. Pak se prsty dotkla lepkavé hladiny. Byla teplá, skoro stejně teplá jako lidské tělo, proto se dala použít jako médium. Při rituálu posílí energii, která kdysi přicházela sama od sebe, ale o kterou nyní musela pečovat.

Kočka se přikradla blíž a zamňoukala.

Jennesta ji pohládila mezi ušima a prsty jemně promnula chlupatou hlavu zvířete. „Teď ne, lásko. Musím se soustředit.“

Sapphire zapředla a odpílžila se.

Jennesta se soustředila na meditaci. Nakrčila obočí a starým jazykem začala recitovat zaklínání. Zvláštní spojení hrdelních zvuku a zpěvných frází přešlo ze šepotu do hlasitých výkřiků, pak ztichlo, jen aby se o chvíli později celý proces znovu opakoval. Svíce a

pochodně, rozeseté po komnatě, zaplápolaly, ačkoli v místnosti panovalo bezvětří. Zdálo se, jako by vzduch ztěžkl, zhoustl a soustředil svoji tíhu na nádobu s rudou tekutinou. Krev se začala vlnit, točit a odporně šplouchat. Objevily se v ní bubliny, které pomalu praskaly a vypouštěly obláčky zatuchle páchnoucí rezavé páry.

Poté se hladina uklidnila a rychle ztuhla. Vytvořil se na ní škrálop a její vzhled se proměnil; hladina dostala duhovou olejovitou barvu.

Jennestě vyrazily na čele kapky potu a dlouhé prameny vlasů se jí přilepily na kůži.

Pozorovala, jak se sražená krev jemně třpytí, jako by ji prosvětlovala vnitřní záře. Na povrchu se začal pomalu formovat vlnící se obraz.

Tvář.

Nejzvláštnější byly oči. Tmavé, drsné, kruté. Podobaly se očím Jennesty. Obličej však vypadal mnohem méně lidsky než její. Když iluze promluvila, zdálo se, jako by hlas přicházel z hlubin nekonečného oceánu.

„Co chceš, Jennesto?“ V pánovitém hlase plném opovržení nezazněl ani náznak překvapení.

„Myslela jsem, že je na čase, abychom si promluvily.“

„Ach, velká zastánkyně přistěhovalců se uráčila se mnou promluvit.“

nezastávám se lidí, Adpar. Jen je podporuji v záležitostech, které mohou prospět nejen mně, ale i ostatním.“

Odpovědí jí byl posměšný smích. „Pořád žiješ v sebeklamu. Alespoň by ses mohla přiznat ke svým motivům.“

„A následovat tvůj příklad?“ opáčila Jennesta. „Vytáhni hlavu z písku a přidej se ke mně. Pak bychom možná měly větší šanci zachovat staré zvyky.“

„My žijeme starými zvyky. Nesnížíme se k tomu, abychom se spojili s lidmi nebo se jich ptali na dovolu. Budeš litovat toho, že ses s nimi spojila. „

„Matka by se na to možná dívala jinak.“

„Požehnaná Vermegram byla velká žena, ale ani její úsudek nebyl dokonalý,“ odsekl přelud ledově. „To už je však dávno pryč. Nemyslím, že by ses chtěla bavit o tomhle. Proč mě obtěžuješ? „

„Chci se zeptat na něco, co jsem ztratila.“

„A co by to mohlo být? Možná hromada drahokamů? Vzácná kniha? Panenství?“

Jennesta sevřela ruce v pěst, aby ovládla sílící podráždění.

„Hledám jednu věc.“

„Jak tajemné, Jennesto. Proč mi to říkáš?“

„Napadlo mě, že ses mohla zaslouchnout... kde se právě teď nachází.“

„Pořád jsi mi neprozradila, oč jde.“

„Ta věc je důležitá jen pro mě, pro nikoho jiného nemá cenu.“

„To mi moc nepomůže.“

„Podívej, Adpar, buď víš, o čem mluvím, nebo ne.“

„Chápu tvou obtížnou situaci. Pokud o té věci nic nevím, nerada bys mi prozradila něco, co by mě mohlo zaujmout. Pokud o tom něco vím, pak jedině proto, že jsem to byla já, kdo ti ji vzal. Z toho mě viníš?“

„Z ničeho tě neobviňuji.“

„To je dobře, protože netuším, o čem mluvíš.“

Jennesta si nebyla jistá, jestli Adpar říká pravdu, nebo jestli si s ní opět hraje. Rozčilovalo ji, že i po letech ji ještě neprohlédla.

„Dobrá,“ řekla. „Nech to být.“

„Samozřejmě. Pokud je ale tahle věc... ať už je to cokoli, protebe tak důležitá, možná bych se o ni měla taky začít zajímat...“

„Radila bych ti, aby ses nepletla do mých záležitostí, Adpar.

A pokud zjistím, že s tím máš něco společného...“

„Vypadáš pobledle, drahá. Snad nejsi nemocná.“

„Ne, nejsem!“

„Řekla bych, že za to asi může úbytek síly ve tvé části země.“

U nás žádné problémy nejsou. Mohlo by snad existovat nějaké spojení? Myslím tím mezi věcí, kterou jsi ztratila, a potřebou doplnit chybějící sílu. Mohlo by jít o nějaký magický artefakt? Nebo...“

„Nehraj si na nevinátka, Adpar. Dráždí mě to!“

„Stejně jako mě dráždí, když mě podezříváš z krádeže! „

„Ach, pro lásku bohů, jdi...“

Obraz po straně přízračné tváře se mírně zavlnil. Z malého bodu se začaly po hladině rozbíhat vlnky, které rozostřily obličej přízraku a narážely do stěn vany.

„Podívej, co jsi udělala!“ stěžovala si Adpar.

„Já? Spíš jsi to byla ty!“

Na povrchu se objevil malý jiskřící vír, který se pomalu, téměř ospale stácel. Nakonec se pohyb uklidnil a na hladině se objevila oválná silueta, jež postupně nabyla na ostroti.

Na krvavé hladině se objevila další tvář.

Její oči byly rovněž neobvyklé, ale přesně z opačných důvodů než Jennestiny a Adpařiny. Ze všech tří se nejvíce podobaly lidským. Na Jennestině tváři se objevil znechucený výraz. „Ty,“ řekla a postarala se, aby i to jediné slovo znělo jako urážka.

„Měla jsem to vědět,“ povzdechla si Adpar.

„Svémi hádkami jste rozrušili éter,“ napomenula je nová tvář.

„A ty nás rušíš svojí přítomností,“ obořila se na ni Jennesta.

„Proč si nemůžeme promluvit, aniž by ses do toho pletla, Sanaro?“ zeptala se Adpar.

„Ty víš proč; spojení je příliš silné. Nemohu zabránit tomu, abyste mě nevtáhly dovnitř. Naše dědictví nás váže k sobě.“

„Jeden z nejkrutějších božských vtipů,“ zamumlala Jennesta.

„Proč se nezeptáš na svoji vzácnou cetku Sanary?“ přisadila si Adpar.

„Velmi směšné.“

„O čem to mluvíte?“ chtěla vědět Sanara.

„Jennesta něco ztratila a je zoufale odhodlána dostat tu věc zpátky.“

„Nech toho, Adpar.“

„Z nás všech se přece Sanara nachází v místě s největší potřebou oživení magie.“

„Přestaň rozdmýchávat problémy!“ vybuchla Jennesta. „A nikdy jsem neřekla, že jde o magický artefakt.“

„Nejsem si jistá, jestli bych se chtěla zaplést s něčím, co jsi ztratila, Jennesto, „ poznamenala Sanara. „Pravděpodobně půjde o něco komplikovaného nebo nebezpečného.“

„Sklapni, ty domýšlivá babo.“

„To nebylo hezké,“ poznamenala Adpar s falešnou lítostí. „Sanara má právě velké problémy.“

„Dobře!“

Adpar se výsměšně rozesmála, pobavena Jennestiným podrážděním. Sanara vypadala, jako by chtěla dát Jennestě radu, z níž by jí bylo na zvracení.

„Táhněte obě do pekel!“ vybuchla a uhodila pěstmi do samolibých tváří.

Obrazy se rozlomily a rozpadly. Rána rozbila strupovitou kůru na hladině. Krev už zchladla a byla nyní téměř studená, a zatímco do ní rozzuřeně bušila pěstmi, stříkala jí na šaty a do tváře. Když si Jennesta konečně vybila vztek, klesla vedle vany a lapala po dechu.

Proklela se. Kdy se konečně poučí, že kontakt s Adpar a nevyhnutelně se Sanarou jí nikdy nezlepší náladu? Už asi posté se rozhodla, že s nimi spojení brzy přeruší navždy.

Sapphire kočičím způsobem vycítila příležitost získat pamlsek, proto přispěchala a začala se paní smyslně otírat o nohu. Jennestě uvízl na předloktí strup ztuhlé krev. Odloupla ho a

zamávala jím

před zvířetem. Sapphire ho očichala, vously se jí zachvěly, pak se do pěnovité pochoutky zakousla. Zatímco žvýkala, vydávala mokré, mlaskavé zvuky.

Jennesta přemýšlela o válci a o prokleté tlupě, kterou pro něj pošetile poslala. Uplynula už skoro polovina doby, kterou stanovila pro navrácení artefaktu. Měla by vymyslet náhradní plán pro případ, že by Kysthanovi muži zklamali. Ale jestli k tomu opravdu dojde, nepomohou mu ani bohové.

Byla však pevně rozhodnuta získat majetek zpět. Bude Rosomáky nemilosrdně pronásledovat a potrestá je, ať to stojí, co to stojí.

Znuděně si olizovala krev z rukou a přemýšlela o mučení, které na Rosomácích vyzkouší.

9

„Musí ti to být líto,“ řekl Stryke.

Alfray se dotkl holého krku a přikývl. „První zub jsem získal, když mi bylo třináct. Od té doby jsem nosil náhrdelník všude s sebou. Až do této chvíle.“

„Ztratil jsi ho, když nás přepadli?“

„Určitě. Tak jsem si na něj zvykl, že jsem si toho ani nevšiml. Coilla mě na to dneska upozornila.“

„Ty trofeje jsi vyhrál, Alfrayi, a to ti nikdo nevezme. Za čas je nahradíš.“

„Čas mi právě schází. Rozhodně ho nebudu mít dost, abych získal další tři. Jsem nejstarší v jednotce, Stryku. Přepat sněžného leoparda holýma rukama je zábava pro mladé orky.“

Alfray upadl do ponurému ticha. Stryke ho nechal být. Věděl, že ztráta odznaků statečnosti, symbolů, které svědčily o dosažení dospělosti, musela těžce zasáhnout Alfrayovu hrdost. Jeli dál v čele průvodu.

Nikdo o scéně, kterou spatřili v orckém táboře, nemluvil, spolu s jejich vlastní nejistou situací však na jednotku těžce dolehla. Alfrayova zádumčivost odpovídala ponuré náladě ostatních Rosomáků. Všichni měli konečně opět koně, proto se pohybovali kupředu rychleji, ale Meklun, jenž se stále ještě neudržel v sedle a musel se vézt na nosítkách, je pořád zpomaloval. Před několika hodinami zahruli na jihozápad, protnuli Velké pláně a zamířili k Černé skále. Než den skončí, urazí polovinu cesty mezi Škrabotem a Tkalcovým luhem.

Stryke doufal, že projdou, aniž by se utkali se svárlivými troly na severu nebo nábožensky zanícenými lidmi na jihu. Krajina se začala měnit. Pláně ustupovaly kopcům, mělkým údolím a stáječícím se stezkám. Stále častěji se setkávali se shluky zakrslých stromů a pastviny přecházely ve vřesoviště. Blížili se k místům s lidskými obydlími. Stryke pokládal za

rozumnější považovat je všechny za nepřátele, ať už to byli Uni nebo Mani. Z myšlenek ho vytrhl rozruch v průvodu. Otočil se. Haskeer s Jupem se opět hlasitě hádali. Stryke si povzdechl. „Pokračuj stejným směrem,“ pravil Alfrayovi a obrátil koně. Během chvíle, než k seržantům dorazil, došlo málem na rány pěstí. Sotva ho však spatřili, ihned se uklidnili.

„Jste seržanti, nebo právě vylíhnutí rozmazlenci?“

„Je to jeho vina,“ stěžoval si Haskeer. „On...“

„Moje vina?“ vybuchl Jup. „Ty bastarde! Měl bych...“

„Držte huby!“ přikázal Stryke. „Máš být náš nejlepší zvěd,

Jupe, tak se ukaž. Prooq a Gleadeg potřebují vystřídat. Vezmi si s sebou Calthmona a svoji část krystalů nech u Alfraye.“

Jup střelil po protivníkovi jedovatým pohledem a vyrazil pryč.

Stryke obrátil pozornost k Haskeerovi. „Nech toho,“ varoval jej.

„Ještě chvíli a sednu ti kůži ze zad.“

„Takové, jako je on, v jednotce nepotřebujeme,“ zamumlal Haskeer.

„To není tvoje věc, seržante. Buď s ním spolupracuj, nebo táhni domů. Je to na tobě.“ Vrátil se zpět do čela průvodu.

Haskeer si všiml, že na něj vojáci, kteří se ocitli v doslechu, civí. „Nebyli bychom tady, kdybychom měli pořádné velem,“ zavrčel kysele.

Vojáci se odvrátili.

Když se Stryke vrátil k Alfrayovi, připojila se k nim Coilla.

„Jestli budeme pokračovat dál stejným směrem, přiblížíme se víc ke Tkalcovu luhu než ke Škrabotu. Jak vypadá tvůj plán pro případ, že se dostaneme do potíží?“ zeptala se.

„Tkalcův luh patří k nejstarším a k nejfanatičtějším osadám Uni,“ řekl Stryke. „Jsou nevypočitatelní. Prostě to mějte na paměti.“

„Uni, Mani, komu na tom záleží?“ ozval se Alfray. „Jsou to *lidé*, ne?“

„Pomáháme Mani,“ připomenula mu Coilla.

„Jenom proto, že nemáme na výběr. Nikdy jsme neměli.“

„Kdysi ano,“ řekl mu Stryke. „Ale podpora Mani dává smysl. Jsou méně nepřátelští ke starým národům. A co je důležitější, lidé jsou rozdělení. Pomysli, jak bychom dopadli, kdyby se spojili.“

„Nebo kdyby jedna strana vyhrála,“ dodala Coilla.

Mimo dohled průvodu se Jup a Calthmon ujali rolí zvědů. Jup sledoval, jak Prooq a Gleadeg míří zpět k jednotce. Teprve nyní se začal po hádce s Haskeerem uklidňovat. Kopl koně do slabin silněji, než bylo nutné, a soustředil se na stezku před sebou. Krajina už nebyla tak prázdná. Kolem se začaly množit kopce a shluky stromů a ve vysoké trávě nebyla cesta skoro vidět.

„Znáš to tady, seržante?“ zeptal se Calthmon. Promluvil tiše, jako by zvýšený hlas mohl prozradit jejich přítomnost, ačkoli se všemi směry rozkládala divočina „Trochu. Krajina se teď začne dost měnit.“

Sotva to dořekl, stezka, kterou jeli, prudce klesla a začala se stáčet. Křoví po obou stranách zhoustlo.

„Ale pokud budeme pokračovat pořád stejným směrem,“ řekl Jup, „neměli bychom narazit...“ Přes stezku ležel zátaras.

„... na žádné problémy.“

Barikádu tvořil farmářský vůz, převrácený na bok, a hromada kmenů. Hlídali ji lidé, odění do černých uniforem. Bylo jich asi dvacet a byli silně ozbrojeni. Jup a Calthmon trhli uzdou právě ve chvíli, kdy si jich lidé všimli.

„Do prdele,“ zasténal Jup.

Ze zátarasu se ozval hlasitý křik. Většina lidí vyrazila ke koním a mávala přítom meči,

sekyrami a kyji. Trpaslík a ork se snažili co nejrychleji obrátit koně. Když se dali na útěk, pronásledoval je křik nepřátel, toužících po krvi.

„V jednu chvíli člen Spojených bojových sil, o okamžik později prodán do Jenneštiny služby,“ vzpomínal Stryke. „Víš, jaké to bylo.“

„Vím,“ odvětila Coilla. „A myslím, že jsi se cítil stejně jako já.“

„Ano?“

„Copak tě *nenaštvalo*, že se tě ani nezeptali?“

Její přímost a schopnost číst v něm jako v otevřené knize ho opět překvapila. „Možná,“ připustil.

„Bojuješ s výchovou, Stryku. Nedokážeš si přiznat, že to nebylo spravedlivé.“

Stryka zneklidnilo, jak dokonale dokázala odhadnout jeho nejnějnější city. „Nejhorší to bylo pro muže, jako je Alfray,“ odvětil, vyhýbaje se přímé odpovědi. Palcem ukázal na léčitele, jenž jel vedle Meklunových nosítek. „V jeho věku není žádná změna jednoduchá.“

„Mluvili jsme o tobě.“

V odpovědi mu zabránili Prooq a Gleadeg, kteří se objevili na stezce před nimi. Pádili k nim.

„Zvědové se hlásí, pane,“ pronesl Prooq rázně. „Službu převzal seržant Jup.“

„Měli bychom si na něco dávat pozor?“

„Ne, pane. Cesta před námi se zdála být čistá.“

„Dobře. Připojte se k průvodu.“

Vojáci odjeli.

„Cos to říkal?“ pobídla ho Coilla. „Něco o změně?“

Jsi od přírody tak cílevědomá, nebo se za tvými otázkami skrývá něco jiného? pomyslel si Stryke. „No, pro mě se pod velením nové paní zas tolik nezměnilo,“ odvětil. „Aspoň ne zpočátku. Zůstala mi hodnota a mohl jsem bojovat se skutečným nepřítelem, nebo alespoň s jeho částí.“

„A získal jsi velení nad Rosomáky.“

„Nakonec. Ne všem se to ale líbilo.“

„Co tě napadlo, když jsi zjistil, že budeš sloužit vládce, která je napůl člověk?“

„Bylo to... neobvyklé,“ odpověděl opatrně.

„Chceš říct, že ti to bylo odporné. Stejně jako nám ostatním.“

„Nebyl jsem zrovna nadšený,“ připustil. „Sama jsi řekla, že jsme v obtížné situaci. Vítězství Mani nebo Uni lidi jenom posílí.“ Pokrčil rameny. „Osudem orků je ale poslouchat rozkazy.“ Dlouze a tvrdě na něj pohlédla. „Ano. V tom máš pravdu.“

Hořkost v jejím hlase se nedala přeslechnout.

Vycítil v ní spřízněnou duši. Právě se chystal pokračovat v hovoru, když voják, jedoucí pár kroků za ním, vykřikl. Stryke mu nerozuměl, v tu chvíli se však dal do křiku celý průvod.

Jup a Calthmon se vraceli a jeti, jak nejrychleji mohli.

Stryke se postavil ve třmenech. „Co to...?“

Pak si všiml lidí, kteří je pronásledovali. Černě odění muži na sobě měli dlouhé kabáty, kalhoty z hrubého plátna a vysoké kožené boty. Odhadl, že obě skupiny jsou přibližně stejně velké. Na útok nebyl čas.

„*Semkněte řady!*“ zařval. „*Ke mně! Semkněte se!*“

Tlupa vyrazila vpřed a shromáždila se kolem velitele. Rychle seřadili koně do obranného půlkruhu, nosítka s Mekhmem ukryli za sebou. Tasili zbraně. Při pohledu na ozbrojenou jednotku nepřátel zpomalili a Jupovi s Calthmonem se podařilo zvětšit rozestup mezi pronásledovateli a sebou. Lidé se však stále hnali kupředu a roztáhli se přitom z neuspořádaného shluku do útočné linie.

„Držte se!“ přikázal Stryke. „Neustupte ani neprojeďte slitování.“

„Jako bychom to snad někdy udělali,“ poznamenala Coilla s náznakem šibeničního humoru. Sekla čepelí do vzduchu, aby se připravila na boj.

Za povzbuzování přátel dorazili Jup s Calthmonem na zpěněných koních k Rosomákům. O dva údery srdce později se na ně jako přívalová vlna vrhli lidé. Mnoho koní z obou skupin na poslední chvíli uhnulo stranou, takže se jezdci srazili bokem.

Stryke čelil větrem ošlehanému útočníkovi s hustým plnovousem a krvežíznivostí v očích, jenž se ohnal divoce sekyrou. Použil však víc sílu než přesnost.

Stryke ránu odrazil a zasadil vlastní. Protivníkům kůň ustoupil stranou a meč sklouzl muži neškodně po rameni. Stryke rychle zvedl zbraň a odrazil další úder. Vyměnili si půl tuctu řinčících ran.

Muž však přecenil své síly. Stryke sekl tvrdě dolů po odhalené paži a usekl nepříteli ruku u zápěstí. Odpadla i se sekyrou. Zahalen gejířem krve a za hlasitého jekotu zasáhl muže smrtící ranou do hrudi. Padl mrtvý k zemi.

Stryke se obrátil k druhému útočníkovi, zatímco Coilla se zbavila svého prvního. Vytrhla nůž z těla právě včas, aby zastavila seknutí širokého meče, který v rukou třímalo malé zavalité stvoření. Odvrátila několik dalších útoků, pak se muži ohnala po hlavě. Sklonil se a uhnul. Coilla bez zaváhání opět zaútočila a bodla nízko mečem. Ukázalo se však, že muž je velmi obratný. Otočil se v sedle a meč protnul jen vzduch. Opět se na ni vrhl. Coilla si ho držela od těla, zatímco volnou rukou vytrhla z opasku nůž. Mrštila jím pod paži a zasáhla muže přímo do srdce.

Nalevo útočil Haskeer na nepřítele mečem, který svíral oběma rukama. Otěže jeho koně pleskaly zapomenuty vzduchem. Sekal hlavy, hrudníky a údy, řezal do růžového masa a lámal kosti, až všechno kolem zalil proud rudé krve. Haskeer byl natolik zaslepen krvežíznivostí, že nedělal rozdíl mezi člověkem a zvířetem a sekal čepelí po obou.

Pár útočníků se v chaosu bitvy prosmýklo kolem obranné bariéry Rosomáků s plánem vpadnout jim do nechráněných zad. Alfray a několik vojáků se obrátilo, aby nebezpečí čelilo. Kolem Meklunových nosítek zuřila bitva, bušila kopyta a padala těla, nic z toho však vojáka neprobralo z bezvědomí.

Alfray se narovnal a jen taktak se mu podařilo vyhnout ráně kyjem. Jediným seknutím proto přetnul protivníkovy sedlové popruhy. Člověk sklouzl ke straně a dopadl na zem. Zatímco se škrábal na nohy, přehnal se přes něj kůň bez jezdce.

K obraně zad jednotky se přidal také Jup, jenž srazil jednoho z jezdců, kteří ohrožovali Alfraye. Trpaslík a člověk zkřížili meče.

Jup muži rozsekl paži, pak mu vrazil meč do hrudi.

Na Strykův meč narazila lidská čepel a odskočila. Stryke sekl protivníka do hrdla. Meč protnul svaly až na kost. Dalšího nepřítele vyřídil stejně rychle. Dvakrát s ním zkřížil zbraň, pak mu rozetnul špičkou meče tvář. Muž zaječel a padl k zemi.

Mečem a dýkou odrážela Coilla krátkými bodavými pohyby dva útočníky. Jednoho zasáhla ostrým čepelí do hrdla, druhému zabodla do hrudi nůž. Když zjistila, že už nemá s kým bojovat, obrátila se ke Strykovi.

Zápolil právě s vyzáblým mužem s dlouhými údy, pískově žlutými vlasy a kůží posetou rudými skvrnami. Odhadla, že se jedná o nedospělého jedince. Jeho neumělé pohyby prozrazovaly nezkušenost v boji. Mladík byl očividně vyděšený.

Stryke ukončil boj zásahem do hrudi. Přesně vedený švih čepelí pak čistě oddělil hlavu od trupu. Coillinu tvář zasáhla sprška krve.

Otřela si oči hřbetem ruky a odplivla si, aby si vyčistila ústa. Byla to čistě instinktivní reakce. Kdyby ji polila dešťová voda, jednala by úplně stejně. „Je po nich, Stryku,“ konstatovala klidně.

Nepotřeboval její ujištění. Okolí bylo poseto lidskými těly.

Pouze dva nebo tři se ještě drželi na nohou a bojovali, jejich konec však už byl blízko.

Haskeer mlátil jednoho do hlavy něčím, co z dálky vypadalo jako klacek. Když se však Stryke podíval znovu,

zjistil, že je to lidská ruka. Ze zakrváceného konce trčela bílá kost. Několik nepřátel se dalo na útěk na koních. Asi třetina orků se s vítězoslavným výkřikem vydala za nimi. Stryke na ně zařval. Zdráhavě se vrátili. Lidé zmizeli z dohledu. Alfray poklekl vedle Meklunových nosítek. Tlupa začala ze země sbírat zbraně a obvazovat si rány. Haskeer a Jup se z opačných stran vydali ke Strykovi a Coille.

„Vypadá to, že nemáme žádné vážně zraněné,“ ohlásil Jup.

„Není divu,“ zavrčel Haskeer. „Byli to slaboši.“

„Byli to farmáři, ne vojáci. Vypadali na Uni, pravděpodobně z Tkalcova luhu. Nebyl mezi nimi ani jeden skutečný válečník.“

„Ale to jsi nevěděl,“ obořil se na něj Haskeer.

„Na co narážíš?“ odsekl Jup.

„Přivedl jsi je přímo k nám. To by udělal jenom idiot. Ohrozil jsi celou jednotku.“

„A co jsem měl dělat, ty prázdná hlavo?“

„Měl jsi je odvést jiným směrem, odlákat je.“

„A co pak? Měli jsme se snad s Calthmonem ztratit?“ Mávl rukou směrem k divočině. „Nebo se nechat zabít, abychom vás ochránili?“

Haskeer se na něj zamračil. „Nebyla by to velká *ztráta*.“

„Jdi do prdele, sráči! Jsme vojáci, vzpomínáš? Držíme spolu!“

„Až s tebou skončím, budou muset držet pohromadě *tebe*, padavko!“

„*Hejl*“ vyštěkla Coilla. „Co kdybyste sklapli, abychom odsud mohli zmizet?“

„Má pravdu,“ řekl Stryke. „Nevíme, kolik lidí sem právě míří. A ať už jsou to farmáři, nebo ne, když jich bude dost, jsme v průšvih. Kde jsi na ně narazil, Juve?“

„Zátaras,“ odpověděl Jup mrzutě. „O kousek dál na cestě.“ „Takže musíme jít jinudy.“

„Další ztráta času,“ zamručel Haskeer.

Stíny se prodlužovaly. Za pár hodin bude tma, což se Strykovi vůbec nelíbilo, hlavně když se kolem potulovali rozzuření lidé.

„Zdvojnásobíme počet zvěďů, kteří pojedou vpředu,“ rozhodl, „a chci čtyři vojáky, kteří nám budou krýt záda. To máš na starosti ty, Haskeere. O zvědy se postarám sám. Jdi a vyber si muže.“

Seržant zlostně odkráčel.

„Zkontroluju Mekluna,“ řekl Stryke Coille a Jupovi. „Vy dva vyrazte s průvodem. Ale pomalu, dokud nevyjedou zvědové.“

Obrátil koně a vydal se pryč.

Trpaslík vrhl na Coillu žalostný pohled.

„Ven s tím,“ řekla mu.

„Na začátku se zdálo, že půjde o snadný úkol; teď se všechno komplikuje,“ stěžoval si.

„Nepočítal jsem s tím, že to bude *tak* nebezpečné.“

„No a? Chceš snad žít věčně?“

Jup nad tím zauvažoval, pak odpověděl: „Jo.“

10

Jennesta ženu zabila rychleji než obvykle. Necítila lítost, prostě se nudila a měla na starosti důležitější věci. Slezla z oltáře a odepnula si z rozkroku zakrvácený roh jednorožce, který použila. Kvapně a zkušeně tělo vykuchala; tak rychle, že srdce ještě tlouklo, když se do něj zakousla. Utišila hlad, ale nic víc. Buď se jí tříbila chuť, nebo už byla přejedená.

Fyzicky i magicky se osvěžila, náladu si však nespravila. Cucala si krev z prstů a přemýšlela o válci. Čas, který vyměřila pro jeho nalezení, už skoro uplynul. Ať už byli vojáci úspěšní, nebo ne, bylo načase zvýšit sázky a zesílit tlak na nalezení Rosomáků.

Bylo jí zima. Chlad pronikl dokonce i do její soukromé komnaty. V ohromném krbu ležela naskládaná polena, která však doposud zůstala nezapálena. Jennesta natáhla ruku. Vzduchem prolétla zářící jiskra. Oheň se zahučením vzplál. Jennesta nastavila tvář teplu a v duchu se pokárala za mrháním silou, kterou sotva nabyla. Ale jako obvykle v ní převážila radost nad schopností manipulovat věcmi.

Napřáhla ruku a zatahala za šňůru zvonku. Dovnitř vstoupili orčí strážci. Jeden nesl pod paží kus pytloviny.

„Víte, co dělat,“ řekla jim drsně, aniž by na ně pohlédla.

Dali se do úklidu. Roztáhli pytlovinu na zem, pak popadli tělo za zápěstí a kotníky, položili je na látku a přikryli. Jennesta bez zájmu zatahala znovu za šňůru zvonku. Tentokrát dvakrát.

Při odchodu minuli orci dalšího sluhu. Elfovi se při pohledu na zakrvácený balík, který nesli, na okamžik rozšířily oči, ihned se mu však ve tváři opět usadil prázdný výraz.

Byl to nový otrok a Jennesta zjistila, že stejně jako u jeho předchůdce nedokáže uhádnout jeho pohlaví. Nakonec to ale zjistila. V duchu se napomenula, aby trochu zpomalila zabíjení sluhů. Žádný z nich u ní nezůstal dost dlouho na to, aby se naučil práci pořádně.

Krátce poučen elf pomohl královně obléci se. Jako obvykle, když se Jennesta rozhodla vydat se ven ze zámku, oblékla se do černého; vybrala si těsný kožený živůtek a jezdecké kalhoty, jejichž nohavice si zastrčila do kožených bot na vysokém podpatku. Přes ramena si přehodila po kotníky dlouhý černý plášť z kožešin lesních medvědů. Vlasy si vyčesala vzhůru a schovala pod čepici ze stejné kožešiny.

Zprudka sluhu propustila. Elf se s hlubokou úklonou a bez povšimnutí vytratil.

Jennesta přistoupila ke stolu u oltáře a prohlédla si sbírku stočených bičů. Jako doplněk si vybrala jeden ze svých oblíbených.

Provlékla ruku poutkem na jeho rukojeti a vydala se ke dveřím, kde se na okamžik zastavila a prohlédla v zrcadle.

Když vyšla ven ze dveří, orcké strážce se postavily do pozoru a vykročily, aby se k ní přidaly.

Nedbalým mávnutím rukou je zastavila, a tak se vrátily na svá místa. Na konci chodby dorazila ke schodišti, které bylo vždy po deseti nebo dvanácti stupních osvětleno pochodní v železném držáku. Zadala stoupat vzhůru a zvedla si přitom téměř elegantně lem pláště, aby si ho neušpinila.

Dorazila ke dveřím. Orcký strážce je pro ni otevřel. Jennesta vyšla ven na velký dvůr, obklopený vysokými zdmi, nad něž čnely do výše hradní věže. Nastal soumrak a vzduch byl ledově chladný.

Uprostřed čtvercového nádvoří byl za přední nohu přikován drak. Pouto mělo velikost sudu a stejně silný řetěz se od něj táhl až k pahýlu ohromného dubu.

Drak měl tlamu zabořenou do kopce žrádla, ve kterém se mísilo seno, síra, zdechlina několika ovcí a další, hůře definovatelné pochutiny. U ocasu bestie ležely hromady kouřícího trusu, v nichž svítily bílé úlomky kostí a spečené zbytky.

Jennesta si přitiskla k nosu jemný kapesníček.

Zamířila k ní drakonýrka, oblečená do oděvu různých odstínů hnědi. Její vesta a kalhoty byly kaštanové a měkké jako jelenice a na nohou měla mohutné, po kolena vysoké a mahagonově hnědé boty z vykartáčované usně. Jedinou změnou v barvě bylo černobílé pero v klobouku s úzkou krempou a tenké kroužky zlata kolem krku a zápěstí. I na svůj národ byla neobvykle vysoká a v obličeji měla hrdý, téměř povýšený výraz.

Národ krotitelky draků u Jennesty vždy vzbuzoval zvědavost.

Nikdy předtím nevlastnila hnědáka. Měla k nim však docela úctu.

Alespoň do té míry, do jaké byla schopna cítit něco podobného k jiné bytosti než k sobě samé. Důvodem bylo možná to, že stejně jako ona byli hnědáci míšenci, potomci spojení mezi elfy a skřety.

„Glozellan,“ oslovila ji Jennesta.

„Výsosti.“ Dračí paní sotva sklonila hlavu na znamení pozdravu.

„Dostala jsi úkol?“

„Ano.“

„A porozuměla jsi příkazům?“

„Přeješ si, aby se dračí hlídky vydaly pátrat po nějaké jednotce.“

Měla vysoký, ostrý hlas.

„Ano, po Rosomácích. Poslala jsem přímo pro tebe, abych zdůraznila, o jak důležitou misi jde.“

Pokud Glozellan připadalo zvláštní, že královna pátrá po vlastních lidech, nedala na sobě nic znát. „Co máme udělat, pokud je najdeme, má paní?“

Slovo *pokud* se Jennestě zrovna nelíbilo, ale nechala to být.

„V tom případě se s drakonýry chopíte iniciativy.“ Pečlivě volila slova. „Pokud jednotku objevíte na místě, kde by se dala zajmout, upozorníte pozemní síly. Kdyby však existovala možnost, že by mohli uprchnout, zničte je.“

Glozellan pozvedla tenké obočí. Zнала však svoji paní příliš dobře, než aby cokoli poznamenala, nebo dokonce protestovala.

„Pokud je budeš muset zabít, ihned mi pošli zprávu,“ pokračovala Jennesta. „Budete je strážit, třeba i s nasazením vlastních životů, dokud nedorazí posily.“ Byla si jistá, že válec žár dračího dechu přečká. Tedy, téměř jistá. Nezbývalo jí než riskovat.

Drakovi hlasitě zakřúpala mezi zuby ovčí páteř.

Glozellan si v duchu znovu prošla příkazy, pak pronesla: „Budeme pátrat po malé skupině lidí, o které netušíme, kde se nachází. Jediným řešením je letět nízko nad zemí, ale to budeme zranitelní.“

Jennestiny nervy byly napnuté k prasknutí. „Proč mě všichni obtěžují svými problémy?“ vybuchla. „Chci řešení! *Splň mé rozkazy!*“

„Vaše Výsosti.“

„No, nestůj tady tak a dej se do práce!“

Krotitelka přikývla, obrátila se a vyrazila k drakovi. Vyšplhala do sedla a pokynula orkovi, čekajícímu u zdi. S palicí v rukou přistoupil blíž, několika těžkými údery uvolnil řetěz a rychle ustoupil do bezpečí.

Glozellan se naklonila dopředu a položila drakovi štíhlé ruce na krk. Zvíře otočilo hlavu a přiblížilo ucho krotitelce k tváři. Něco do něj zašeptala. Drak roztáhl šlachovitá křídla a s prásknutím jimi švihl, pak z hrdla vyrazil burácivý řev.

Na zadních nohou mu vyvstaly svaly jako provazy. Začal mávat křídly, napřed pomalu, ale pak čím dál rychleji. Na nádvoří se zvedla malá bouře.

Jennesta si přidržela čepici a plášť. Drak vzlétl. Napřed se zdálo, že to ohromné zvíře nezvládne, ale pak se stal zázrak a nemožná těžkopádnost se spojila s překvapivou elegancí. Na okamžik to vypadalo, jako by se drak v polovině cesty k hradní budově zastavil a jen tak mával křídly. Rozeklaný obrys statného těla na okamžik zakryl měsíc a hvězdy. Pak se ale drak opět pohnul vzhůru, stočil se k Taklakameeru a byl pryč.

Dveře, kterými Jennesta vyšla ven, se otevřely. Objevil se v nich generál Kysthan, kterého doprovázela malá skupina její osobní stráže. V obličeji byl bledý.

„Dozvěděl jsi se něco o naší kořisti?“ zeptala se.

„Ano a... ne, Výsosti.“

„Na hádanky nemám náladu, generále. Odpověz přímo.“ Netrpělivě si stočeným bičem poklepávala o stehno.

„Dostal jsem zprávu od kapitána Delorrana.“

Přimhouřila oči. „Pokračuj.“

Generál vytáhl z kapsy tuniky kus složeného pergamenu. Přestože bylo chladno, potil se.

„Zpočátku se nezdá, že jde o zprávu, kterou chceš slyšet, Výsosti.“

Jennesta trhla záplestím a rozvinula bič.

Noc osvětlovaly měsíc a hvězdy a jemný vánek ochlazoval horko. Stál u dveří velkého domu. Zevnitř k němu doléhaly zvuky. Stryke se rozhlédl. Z teplé krajiny nevyzařovalo žádné zlo, necítil žádné potíže. Nechápal to. Klid kolem mu připadal nepříjemně neobvyklý.

Váhavě natáhl ruku ke dveřím.

Než se jich mohl dotknout, otevřely se.

Zevnitř vyrazilo světlo a hluk. V záři stála postava. Viděl pouze černý obrys, rysy tváře zůstaly zahaleny. Přistoupila k němu. Ruka mu sklouzla k jílcí meče. Z postavy se vyklubala orcká žena, s níž se setkal minule. Nebo si ji možná představil či o ní snil. Byla stejně krásná a hrdá a v očích měla stejnou něžnou tvrdost.

Pohled na ni Stryka překvapil. Také ona se zdála být překvapená, i když méně.

„Vrátil ses,“ řekla.

vykoktal nějakou otřepanou odpověď.

Usmála se. „Pojď, slavnost už začala.“

Dovolil, aby ho vtáhla do velké síně.

Sál byl plný orků. Jenom orků. Orci jedli u dlouhých stolů, obtěžkaných jídlem a pitím. Orci pobaveně rozprávěli. Orci se smáli, zpívali, dováděli a hráli drsné hry.

Mezi stoly procházely ženy a roznášely korbele piva a rohy s rudým vínem, košíky s ovocem a misky s jemným masem. Uprostřed místnosti hořel na břídlíkových deskách oheň, nad kterým se opékaly kusy zvěřiny a drůbež. Kouř a tančící jiskry vylétávaly ven dírou ve střeše. S tisíci různými pachy se mísila vůně vonného dřeva.

Strykovi se zdálo, že ucítil štiplavý kouř krystalů.

Na jednom konci síně polehávali na kožešinách dospělí muži, popíjeli a smáli se nemravným vtípům. Na druhém konci se divoká mládež bavila bojem s dřevěnými meči a tyčemi s obalenými konci.

Bubeníci tloukli vesele do bubnů. Davem se honily ječící děti. Mnoho orků Stryka přátelsky

pozdravilo, ačkoli byl cizinec.

„Oslavuj s námi.“ Sebrala džbán z tácu, který kolemjdoucí sluha nesl vysoko nad hlavou, usrkla, pak mu ho podala.

Stryke se zhluboka napil. Bylo to svažené pivo, ochucené medem a kořením. Chutnalo báječně. Vypil džbán do dna.

Žena přistoupila blíž. „Kde jsi byl?“ zeptala se.

„Na tuhle otázku neexistuje jednoduchá odpověď.“ Postavil džbán na stůl. „Ani nevím, jestli odpověď vůbec znám.“

„Opět se halíš do tajemství.“

„Pro mě jste tajemstvím ty a tohle místo.“

„Na mně ani na tomhle místě není nic tajemného.“

„To bych neřekl.“

Potřásla hlavou v hraném podráždění. „Ale jsi tady.“

„To pro mě nic neznamená. Kde je tady?“

„Vidím, že se chováš stejně výstředně, jako když jsme se poprvé setkali. Pojd' se mnou.“

Provedla ho síní k menším dveřím. Vyšli spolu ven. Díky chladnějšímu vzduchu okamžitě vystřízlivěl. Žena zavřela dveře a ztišila tak hluk, panující uvnitř.

„Vidíš?“ Ukázala rukou na tichou noční krajinu. „Všechno vypadá docela normálně.“

„Možná pro tebe,“ odvětil. „Snad před dávnými časy, ale teď...“

„Už zase mluvíš v hádankách,“ napomenula ho.

„Chci tím říct: takhle to vypadá... všude?“

„Samozřejmě!“ Uplynula vteřina, během níž učinila rozhodnutí. „Něco ti ukážu.“

Obešli roh budovy a dorazili k ohradě s koňmi. Většina z nich byli váleční oři, nádherná, dokonale vykartáčovaná zvířata s propracovaným, vyleštěným postrojem. Žena vybrala dva nejkrásnější hřebce, čistě bílého a černého jako noc.

Řekla mu, aby nasedl. Zaváhal. Vyhoupala se na bělouše. Její pohyby byly plynulé a zkušené, jako by se v sedle narodila. Nasedl na vraníka.

Vyrazili. Napřed jela v čele, brzy ji však dohonil. Bok po boku pak pádili sametovou krajinou. Stříbrné světlo měsíce poprášilo větve stromů. V jeho záři vypadaly louky jako potažené jinovatkou a zdálo se, jako by na svazích ležel i přes teplé počasí čerstvý sníh.

Jeli tak rychle, že si sotva všimli naleštěných řek a jiskřících jezer. Při dunění kopyt do vzduchu vzlétaly houfy ptáků. Hejna světlušek ozařovala tlumeným světlem nitra ponurých lesů. Všechno bylo čerstvé, živé, bující.

Na nebi se do dáli táhl úžasný koberec hvězd, jejichž křišťálový jas pronikal panenskou nocí.

„Nevidíš?“ zavolala. „Nevidíš, že všechno je, jak má být?“

Cítil se příliš opojený čistým vzduchem, pocitem správnosti, než aby odpověděl.

„Pojd'!“ zakřičela a pobídla koně.

Vyrazila vpředu. Kopl hřebce do slabin, aby ji dohonil.

Rozjařeně pádili a vítr je šlehal do tváří. Radostně se rozesmála stejně tak i on. Už dlouho se necítil tak naživu.

„Tvá země je úžasná!“ zavolal.

„Naše země!“ odvětila.

Zahleděl se vpřed.

Před ním se rozkládala pustina.

Všude panoval chlad, stezka byla kamenitá a nikde se nic nepohnulo. Měsíc a hvězdy nebyly na zataženém nebi téměř vidět.

Stryke jel sám v čele průvodu.

Po páteři mu přeběhl ledový strach.

U všech bohů, co se to se mnou děje? pomyslel si. Zešílel jsem snad?

Pokoušel se uvažovat rozumně. Byl vyčerpaný a pod tlakem. Všichni byli. Prostě usnul v

sedle. Za podivné sny mohla únava. Zdály se tak živé a realistické, ale byly *to* pouhé sny. Jako příběhy, které vypravěči vykládají v zimě u ohňů.

Tyto myšlenky mu přinášely útěchu.

Otevřel čturu a zhluboka se napil. Když ji opět zavíral, zachytil ve vzduchu známou vůni. Krystaly. Potřásl hlavou, napůl přesvědčen, že jde jen o pozůstatek snu. O chvíli později však pach opět zachytil. Rozhlédl se.

Coilla a Alfray jeli za ním. Ve tvářích měli vepsanou únavu a netečnost. Sklouzl pohledem na zástupy ospalých vojáků za nimi. Zahlédl Jupa, schouleného únavou. O kus dál, téměř na konci zástupu, jel Haskeer. Zdál se neklidný a otáčel hlavu ze strany na stranu, aby se vyhnul jeho pohledu.

Stryke obrátil koně. „Pojedete v čele!“ vyštěkl na Coillu a Alfraye.

Trhli sebou a alespoň jeden z nich něco odpověděl. Nerozuměl, co to bylo, a ani ho to nezajímalo. Soustředil se na Haskeera. Zamířil k němu.

Když k němu dorazil, ucítil ve vzduchu nezaměnitelnou vůni krystalů a seržant se nešikovně pokoušel něco ukrýt.

„Vzdej to,“ obořil se na něj Stryke. V hlase mu zazněla ledová hrozba.

S línou drzostí Haskeer otevřel ruku, v níž ukrýval malou hliněnou dýmku. Stryke mu ji sebral.

„Vzal sis bez dovolení,“ zavrčel.

„Neřekl jsi, že nesmíme.“

„Ani jsem neřekl, že můžete. Naposledy tě varuju, Haskeere Zapamatuj si to.“ Stryke se bleskově naklonil vpřed a ohnal se po seržantovi pěstí. S masitým plesknutím ho zasáhl do spánku. Rána

Haskeera srazila ze sedla. Ztěžka dopadl na zem.

Průvod zastavil. Všichni je sledovali.

Haskeer zasténal a nejistě se vyškrábal na nohy. Na okamžik to vypadalo, že veliteli ránu oplatí, ale nakonec si to rozmyslel.

„Půjdeš pěšky, dokud se nenaučíš, co je to kázeň,“ řekl mu Stryke a pokynul jednomu z vojáků, aby sebral otěže Haskeerova koně.

„Nespál jsem,“ stěžoval si Haskeer.

„Ještě si stěžuješ, seržante? *Nikdo* z nás nespál, Rosomáku, a nikdo taky nebude, dokud neřeknu. Rozumíš?“ Stryke se obrátil ke zbytku jednotky. „Ještě někdo cítí potřebu odporovat?“

Odpovědí mu bylo ticho.

„Nikdo se nedotkne krystalů, dokud to výslovně nedovolím!“

řekl. „Nezajímá mě, kolik jich je, a ani na tom nezáleží. Možná je to to jediné, co *Jennestě* budeme moct nabídnout za naše životy.

Obzvláště pokud nenajdeme válec, což v tuto chvíli nevypadá zrovna nadějně. Rozumíte?“

Opět mu odpovědělo ticho.

Nakonec promluvila Coilla.

„Vypadá to, že se možná o válci velmi brzy něco dozvíme,“ řekla a kývla hlavou směrem k zatáčce na stezce.

U kraje cesty stál ohromný kus žuly, pokroucený a sražený, jako by ho roztavil nepředstavitelný žár. Bylo to nepřehlédnutelné znamení i pro ty, kdo ho nikdy dřív neviděli. Snad náhodou nebo božím zásahem získala skála zvláštní tvar, jakoby vytesaný ohromným sochařem.

„Démonský dráp,“ konstatoval Stryke, ačkoli žádný z mužů tuto informaci nepotřeboval. „Za hodinu budeme v Černé skále.“

11

Stryke věděl, že pokud chce, aby Rosomáci spolupracovali a přežili, musí přestat přemýšlet o podivných snech. Plánování nájezdu na nepřátelské území ho naštěstí víc než zaměstnalo. Zatímco se připravovali na útok na Černou skálu, přikázal, aby rozbili dočasný tábor, pak poslal několik vojáků za zvědy, kteří pátrali v okolí. Zbytek Rosomáku si kontroloval výzbroj a ostřil zbraně. Ve snaze zabránit prozrazení zakázal Stryke rozdělávat ohně. Alfray ho však požádal, aby si to rozmyslel.

„Proč?“ zeptal se Stryke.

„Máme problém s Darigem. Když jsme bojovali s Uni, zranili ho na noze. Je na tom hůř, než jsem myslel. Mohl by dostat sněť.“

Potřebuji oheň, abych mohl nažhavit nože.“

„Musíš ji uříznout?“

Alfray přikývl. „Bud' přijde o nohu, nebo o život.“

„Do prdele. Další zraněný. Tohle je to poslední, co bychom potřebovali, Alfrayi.“ Kývl směrem k Meklunovi. „Jak je mu?“

„Žádné zlepšení, a dokonce se objevily příznaky horečky.“

„Jestli to tak půjde dál, nebudeme si muset dělat starosti s Jennestou. Tak jo, rozdělejte oheň. Ale jenom malý a schovejte ho. Už jsi to řekl Darigovi?“

„Myslím, že to uhádl, ale přesto mu raději všechno vysvětlím. Je to zatracená škoda. Patří k nejmladším v tlupě, Stryku.“

„Já vím. Potřebuješ něco?“

„Mám byliny, které utlumí bolest, a trochu alkoholu. Ale asi ne dost. Můžu použít krystaly?“

„Použij. Ale od bolesti mu moc nepomohou, to víš.“

„Aspoň ho ale rozptýlí. Budu muset připravit odvar.“

Alfray se vrátil zpět k pacientovi.

Léčitelovo místo zaujala Coilla. „Máš chvíli?“

Stryke zabručel, že ano.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Proč se ptáš?“

„Protože v poslední době nejsi sám sebou. Připadáš mi jako smyslů zbavený. A jak ses navezl do Haskeera...“

„Může si za to sám.“

„To máš pravdu. Ale já mluvím o tobě.“

„Jsme v průšvih. Co bys čekala? Hudbu a tanec?“

„Jen jsem myslela, že jestli jsi...“

„Proč se tak dojemně zajímáš o mé zdraví, desátníku?“

„Jsi náš velitel, proto mě to zajímá. Zajímá to všechny.“

„Nezlomím se, pokud se bojíš tohoto. Dostanu nás z toho.“

Neodpověděla.

Změnil téma. „Slyšela jsi o Darigovi?“

„Ano. Smrdí to. Co uděláme s koboldy?“

Stryke byl rád, že se chce bavit o taktice. Bylo mu to mnohem příjemnější. „Zaútočíme, když to budou nejméně očekávat. Možná v noci nebo za úsvitu.“

„Pak bych se ráda vydala se zvědy a prohlédla si okolí sama.“

„Dobře. Půjdem spolu.“

„Černá skála je velká, Stryku. Co když se koboldi, po nichž jdeme, ukrývají přímo ve středu?“

„Slyšel jsem, že nájezdníci táboří kolem hlavní osady. Ve středu žijí ženy a mláďata.

Nájezdníci tak mohou snadněji přicházet a odcházet a také držet stráž.“

„To zní nebezpečně. Mohli bychom vlézt přímo do obranného kruhu...“

„Prostě musíme být při útoku opatrní.“

Pohlédla na něj s ustaraným výrazem v očích. „Víš, že je to šílenství, že?“

„Víš snad o lepším způsobu?“

Na zlomek okamžiku doufal, že řekne ano.

Uplynula hodina, během níž se Rosomáci věnovali nekonečným povinnostem a přípravám na boj. Když se Stryke přesvědčil, že všichni ví, co dělat, vydal se k narychlo postavenému stanu léčitele. Alfray právě pečoval o bezvědomého Mekluna, jenž ležel na vzdáleném konci stanu s vlhkým kusem látky na čele. Zbytek místa zabíral z větší části Darig, který rovněž ležel, ale byl mnohem živější. Na tváři se mu usadil prázdný úsměv a oči se mu zakalily. Neklidně otáčel hlavou ze strany na stranu a bez přestání si pro sebe něco mumlal. V blikajícím světle svíčky si Stryke všiml, že zkroucená přikrývka, kterou přes něj někdo přehodil, byla nasáklá potem.

„Právě včas,“ řekl Alfray. „Potřebuju pomoc.“

„Je připravený?“

Alfray se podíval dolů na Dariga, jenž se v tu chvíli zahihňal.

„Dal jsem mu tolik krystalů, že by složily pluk. Pokud není připravený teď, pak už nikdy.“

„Mahagonové náloketníky s ptáčky a tkanicemi,“ oznámil Darig.

„Chápu,“ řekl Stryke. „Co chceš, abych udělal?“

„Sežeň ještě někoho. Budou ho muset držet aspoň dva.“

„Pěkná tkanice,“ dodal Darig. „*Pěkná... milovaná... moje.*“

Alfray si dřepel vedle pacienta. „Uklidni se,“ konej šil ho.

Stryke vykoukl ze stanu a zahlédl poblíž Jupa. Pokynul mu. Trpaslík přiběhl blíž a vklouzl do stanu.

„Máš štěstí,“ řekl Stryke suše. „Budeš držet kus, který půjde pryč.“ Ukázal na vojákovy nohy. Stan byl téměř přeplněn. Jup váhavě přistoupil ke konci lůžka.

„Nepomohlo by mu, kdybych na něj šlápl,“ vysvětlil.

„Nemyslím si, že by si toho všiml,“ odvětil Alfray.

„V řece je lasička,“ světil se jim Darig vědoucně.

„K utišení bolesti jsme použili trochu krystalů,“ řekl Stryke.

Jup nadzvedl obočí. „*Trochu?* Použil bych staré trpasličí pořekadlo: je jako vyrvaný z krunýře.“

„Ale nebude to trvat věčně,“ připomněl jim Alfray podrážděně.

„Takže se do toho dáme, ne?“

„Řeka, řeka,“ opakoval Darig s očima jako talíře.

„Chyť ho za kotníky, Juve,“ pokynul Alfray. „Stryku, ty se mu opři o paže. Až začnu, nesmí se ani pohnout.“

Udělal, co jim přikázal. Alfray odhrnul stranou deku a odkryl nakaženou nohu. Rudá rána byla plná hnisu.

„Bohové,“ zamumlal Jup.

Alfray ránu opatrně otřel kusem látky. „Nevypadá to pěkně, co?“

Stryke svraštil nos. „Ani to zrovna pěkně nevoní. Kde ji uřízneš?“

„Tady na stehně, vysoko nad kolenem. A musím to udělat rychle.“ Očistil kůži na stehně a vyždímal látku do dřevěné mísy. „Držte ho a já přinesu, co budu potřebovat.“

Vyklouzl ze stanu. O kousek dál hořel v prohlubni malý oheň.

„Ty!“ obořil se na kolemjdoucího vojáka. „Postavíš se sem a budeš mi podávat, co budu potřebovat a kdy to budu potřebovat.“ Pěšák přikývl a přistoupil blíž.

Alfray roztrhl vlhký kus látky vedví a jeden kus mu podal. Druhý kus použil k tomu, aby z ohně vytáhl dlouhý nůž s doruda rozžhavenou čepelí. Sekeru nechal v ohni. Nohou pak přisunul do plamenů plochý konec lopaty.

Ve stanu si opět klekl a zpoza kožené vesty vytáhl kus silného, pevného lana, dlouhého asi na šířku dlaně.

Darig se na něj zářivě usmál. „Prase jede na koni, prase *jemumf*.“

„Skousni!“ přikázal Alfray a vrazil vojákovi lano do otevřených úst.

„Ted?“ zeptal se Stryke.

„Ted. Pevně ho držte!“

Přiblížil rozžhavený nůž ke kůži. Darigovi se rozšířily oči. Začal bojovat. Jup a Stryke se mu opřeli o svíjející se údy.

Alfray vyřízl ránu několika rychlými, zručnými pohyby. Rozevřel kůži a pustil se do svalů pod ní. Darig se vzpíral silněji a vyplivl lano. Jeho bolestivý jekot pronikl i do Meklunova bezvědomí, trval však jen krátce, neboť Alfray mu vrazil roubík zpět do úst. Dlaní jej držel na místě a druhou rukou se oháněl nožem. Za chvíli odhalil kost Darig zasténal a omdlel.

Alfray odhodil nůž stranou a zařval: „*Sekeru!*“

Podali mu ji nad Strykovou hlavou. Kovová část na konci topůrka byla rozžhavená téměř doběla. Alfray ji popadl oběma rukama a zvedl ji vysoko nad hlavu.

Zamířil, zhluboka se nadechl a vší silou sekl. Sekera dopadla s tupou ránou přímo na cíl.

Stryke a Jup cítili, jak sebou vojákově tělo při ráně trhlo. Ale noha byla useknuta jen napůl.

Darig se náhle probрал, ve tváři se mu objevil divoký výraz a opět sebou začal házet. Znovu vyplivl roubík a dal se do řevu. Nikdo neměl volné ruce, aby mu v *tom* zabránil.

„Pospěš si!“ naléhal na něj Stryke.

„Pevně ho držte!“ přikázal Alfray. Vytrhl sekyru z rány a opět ji pozvedl.

Druhá rána rovněž našla svůj cíl, a pokud to bylo vůbec možné, byla vedena ještě větší silou.

Všechno bylo již téměř u konce, zůstávalo už jen pár šlach a kůže. Třetí těžká rána je protнула spolu s koňskou příkrývkou, na níž Darig ležel, a sekera se zabořila do ztvrdlé hlíny.

Křik neustával. Stryke se napřáhl a omráčil Dariga ranou pěstí ze strany do hlavy.

„Musíme zastavit krvácení,“ řekl Alfray a odstranil useknutou nohu. „Lopatu!“

Opatrně mu ji podali. Plochá část byla rudá, a když na ni Alfray foukl, část se doběla rozžhavila. „Měla by být dost horká,“ rozhodl.

„Držte ho. Tohle ho zase krutě probere.“

Přiložil lopatu k pahýlu. Vzduch naplnil štiplavý zápach spáleného masa, ale horko udělalo své a vypálilo ránu. Darig byl opět vytržen z bezvědomí a znovu na protest zařval, ale šok a ztráta krve udělaly své. Jekot, který ze sebe vyrazil, byl v porovnání s řevem před pár okamžiky sotva slyšitelný.

Jup a Stryke dál tiskli Dariga k lůžku, zatímco Alfray pokapal ránu alkoholem, potřel ji léčivým balzámem a ovázal. Darig si pro sebe něco dokola tiše mumlal. Dech měl mělký, ale pravidelný.

„Dýchá dobře,“ oznámil Alfray. „To už něco znamená.“

„Zvládne to?“ zeptal se Jup.

„Dávám mu šanci tak padesát na padesát.“ Sehnul se k amputované noze a zabalil ji do kusu látky, pak ji zvedl ze země. „Teď hlavně potřebuje odpočinek a výživné jídlo, aby opět nabyl sílu.“ Strčil si krvavý balík pod paži.

„To nebude tak snadné,“ řekl Stryke. „Pamatuj, že s sebou máme jenom základní zásoby a nemůžeme si dovolit poslat někoho na lov.“

„Nechte to na mně. O všechno se postarám,“ ujistil ho Alfray.

„Teď oba vypadněte. Rušíte mé pacienty.“ Strčil do nich.

Než se Stryke s Jupem vzpamatovali, stáli před stanem.

Noc pomalu přecházela v den.

Pro nájezd vybral Stryke dvacetičlennou skupinu, do níž patřili také zvědové, rozmístění po okraji Černé skály. Několik vojáků mělo zůstat v táboře se zraněnými. Stryke se vydal k léčitelovu stanu, protože si o tom potřeboval promluvit s Alfrayem.

Meklun byl na tom hůř než dřív, ale Darig už seděl na lůžku. Měl kalné oči a bledou kůži, ale jinak se zdálo, že se mu i po tak krátké době daří dobře. Také účinky krystalů už téměř vyprchaly. Alfray mu právě nabízel talíř dušeného masa z černého železného kotlíku.

„Musíš nabýt zpátky sílu,“ přikázal a podal mu kouřící talíř.

Darig si váhavě nabral na lžici. Jeho nejistota však zmizela po prvním soustu a ihned se začal čile krmit. „Hm, maso. Dobré. Co je to?“

„Ach, s tím si teď nedělej starosti,“ pověděl mu Alfray. „Jen se najez.“

Stryke mu pohlédl do očí.

„Jinak to nešlo,“ zašeptal, pak se neobvykle stydlivě odvrátil.

Zatímco Darig jedl, rozhostilo se ve stanu nepříjemné ticho.

Pak strčil do stanu hlavu Haskeer a rozptýlil je. „Něco tady pěkně voní,“ řekl a s nadějí pohlédl na kotlík.

„To je pro Dariga,“ odpověděl Alfray rychle. „Zvláštní... jídlo.“

Haskeer vypadal zklamaně. „Škoda.“

„Co chceš?“ zeptal se ho Stryke ostře.

„Čekáme na rozkaz vyrazit, šéfe.“

„Tak ještě chvíli počkejte. Hned tam budu.“

Seržant pokrčil rameny, věnoval kotlíku poslední toužebný pohled a odešel.

„Pokud je to dušené tak zvláštní, jak myslím, pak jsi mu měl trochu dát,“ poznamenal Stryke. Alfray se usmál.

Darig pohlédl zmateně z jednoho na druhého.

„Teď si odpočiň,“ řekl Alfray, uchopil ho za ramena a pomohl mu lehnout si.

„Bylo by nejlepší, kdybys zůstal a dal pozor na něj a na Mekluna,“ navrhl Stryke.

„O to se mohou postarat obyčejní vojáci. Například Vobe nebo Jad. Nebo Hystykk. Jsou schopní.“

„Jen jsem si myslel, že bys raději zůstal s nimi.“

„Ale já bych raději bojoval.“ Alfray tvrdohlavě vystrčil vrásčitou bradu. „Pokud si ovšem nemyslíš, že jsem příliš starý na...“

„Klídek! Věk s tím nemá co dělat. Jenom jsem ti dal na vybranou. Pojd'. Tvoji přítomnost jen uvítám.“

„Tak jo. Půjdu.“

Stryke se v duchu napomenul, aby si před Alfrayem dával ohledně věku pozor na pus. Tohle téma ho začínalo dráždit.

„Jen to tady dokončím a hned jsem tam,“ dodal Alfray.

Když Stryke opouštěl stan, Darig se zavrtěl. „Pane?“ ozval se.

„Nezůstalo ještě trochu dušeného?“

Jednotka se shromáždila padesát kroků od léčitelova stanu. Než k nim Stryke dorazil, připojil

se k němu Alfray.

„Podej hlášení, Coillo,“ rozkázal Stryke ostře.

„Podle zpráv zvěďů se zdá, že skupina, po které jdeme, se utábořila v západním cípu Černé skály. Jinými slovy, přímo před námi.“

„Jak si můžeme být jisti, že jsou to oni?“

„Nemůžeme. Ale vypadá to tak. Byla jsem tam nahoře a viděla, jak skupina koboldů zahání do ohrady válečné ještěry. Vypadali jako nájezdníci, kteří se právě odněkud vrátili.“

Stryke se zamračil. „To ale nedokazuje, že jsou to oni.“

„To ne,“ souhlasila. „Pokud ale nevymyslíš lepší způsob, jak je najít, nic jiného nemáme.“

„I kdyby to nebyli oni. měli bychom tam vlítnout a nakopat jim zadky,“ nadhodil Haskeer. Několik vojáků souhlasně zamručelo.

„Pokud to jsou oni,“ řekl Jup, „pak máme štěstí, že se utábořili mimo hlavní území Černé skály.“

„Když uděláme chybu, půjdou nám všichni po krku,“ varoval je Alfray. Obrátil se k veliteli.

„Tak co? Jdeme do toho?“

„Jdeme,“ rozhodl Stryke.

Koně nechali v táboře a na průzkum se vydali pěšky.

Čepele si začernili mokřými sazemi, aby neodrážely slabou záři měsíce. Jednotka vyrazila vpřed a ostražitě přitom pátrala po známkách potíží.

Krajina se změnila. Planina přešla v bažiny a půda jim pod nohama změkla.

Když dorazili na místo, právě nastal úsvit. Rudé slunce ohlásilo příchod dalšího zataženého deštivého dne. Se zvědy se setkali na vrcholku malého kopce, porostlého stromy. Mohli odtud sledovat cíl, aniž by byli spatřeni. Slunce stoupalo vzhůru po obloze a Černá skála se začala vynořovat z lepkavé mlhy.

Před nimi se do dálky táhla zmršť přízemních budov a hrubých dřevěných chatrčí různých tvarů a velikostí. Zvědové ukázali na dvě chalupy, stojící téměř přímo pod nimi a poněkud stranou od zbytku osady. Jedna byla malá, druhá větší. Tvarem, i když ne výzdobou, se podobaly domům orků. Nedaleko se nacházela ohrada, do níž byli zavřeni kirgizilové. Leželi nehybně, jak už to ještěři dělávají. Vypadali mátožně. Bezpochyby trpěli poklesem teploty, který zasáhl celou zemi. Stryka napadlo, jak dlouho je asi koboldi budou moct ještě používat. Naklonil se k jednomu ze zvěďů a zašeptal: „Co se dělo, Orbone?“

„Ještě asi před hodinou se kolem pohybovalo několik nájezdníků. Většina vešla do velké chatrče. Jeden zmizel v menší. Od té chvíle se nikde nic nepohnulo.“

Stryke pokynul Coille a Haskeerovi, aby přišli blíž. „Vezměte si čtyři muže a jděte dolů. Orbone, půjdeš s nimi. Chci znát okolí a přesné rozmístění koboldů. Pokud narazíte na hlídky, zbavte se jich.“

„Co když si nás všimnou?“ zeptala se Coilla.

„Postarejte se, aby se to nestalo! Ale pokud ano, bojuje každý sám za sebe.“

Přikývla a vytáhla z pochev na předloktí nože.

„A ty se chovej slušně,“ varoval Stryke Haskeera temně.

Na seržantově tváři se objevil výraz uražené nevinnosti.

Coilla rychle vybrala vojáky, kteří je měli doprovázet. Vydali se dolů ze svahu.

Plížili se od stromu ke stromu. Posledním úkrytem před otevřenou rovinkou byl shluk keřů. V podřepu pozorovali planinu před sebou.

Zahlédli čtyři koboldy, stojící na stráži. Byli oblečení do kožešin, které je měly ochránit před nočním chladem. Dvě ze šlachovitých stvoření stála vedle velké chalupy, dvě vedle malé.

Nikdo z nich se ani nepohnul.

Coilla se rychle rozhodla pro strategii a předala ji ostatním pomocí znakové řeči. Měla v plánu vydat se se dvěma vojáky k menší chalupě vpravo, zatímco Haskeer a zbylí dva pěšáci zamíří k velké chatrči vlevo. Skončila pohybem prstu napříč hrdlem. Napjatě čekali na příležitost. Museli překročit otevřené prostranství, což znamenalo, že se budou muset pohybovat velmi rychle. Uplynulo několik minut. Pak se náhle obě dvojice stráží staly zranitelnými. Jedna dvojice spolu zapředla rozhovor a napůl se odvrátila od kopce. Jejich společníci u velké chalupy se vydali na obhlídku a otočili se k orkům zády.

Haskeer a Coilla vyrazili z úkrytu, ostatní vojáci je následovali.

Coilla se pohybovala tak lehce a tiše, jak jen to šlo. Jeden nůž svírala v zubech, druhý v ruce. Byla právě v polovině cesty, když strážní ukončili rozhovor a rozdělili se.

Coilla se zastavila a pokynula ostatním, aby udělali totéž.

Jeden ze strážných došel ke konci budovy a zahnul za roh, aniž by pohlédl jejich směrem.

Druhý byl stále odvrácen, ale rozhlížel se a pomalu se otáčel.

Pohlédla směrem k velké chalupě. Tamní hlídka si okolí vůbec nevšímalá. Haskeerova skupina musela být víc vzadu, protože ji nikde neviděla.

Uplynul zlomek vteřiny. Od strážného ji dělilo asi třicet kroků.

Teď, anebo nikdy. Zvedla ruku a vši silou mrštila nožem. Setrvačností se předklonila a zprudka vydechla.

Byl to přímý zásah. Nůž se hlídkujícímu koboldovi zabodl mezi

lopatky. S tupou ránou, ale bez hlesu, dopadl na zem.

S vojáky po boku vyrazila Coilla rychle vpřed. Na místo dorazili právě v okamžiku, kdy druhý kobold obešel roh budovy. Vojáci se na něj vrhli, aniž by mu dali šanci tasit zbraň.

Vyřídili ho tiše a brutálně.

Odtáhli těla z dohledu. Coilla se spolu s ostatními ukryla, jak nejlépe to šlo, a pohlédla směrem k velké chalupě. Viděli, jak se Haskeerova skupina plíží ke kořisti.

Kolem velké budovy byla země více rozdupaná kirgizily, a tudíž také blátivější. Haskeer se vždy rád vychloubal, mezi nejšikovnější však nepatřil, a tak se mu podařilo zabořit jednu nohu hluboko do bláta. Když ji s hlasitým mlasknutím vytáhl, ztratil rovnováhu a zavrával. Meč mu vylétl z ruky.

Kobold, k němuž se blížil, se zprudka otočil a překvapeně otevřel ústa. Haskeer se natáhl po meči. Ten však ležel mimo jeho dosah, proto popadl kámen a hodil. Zásáhl stvoření do úst a zlomil mu špičáky. Kolem se rozstříkla krev. Vojáci se vrhli vpřed a dýkami dokončili dílo. Haskeer sebral meč a zapotácel se. Ke zbývajícimu strážnému spíše sklouznul, než doběhnul. Koboldovi se mezitím podařilo tasit zbraň, takže odrazil první ránu. Druhou ranou se však Haskeerovi podařilo srazit šavli stranou a zabodl čepel koboldovi hluboko do hrudi.

Také odtáhli těla stranou a schovali je.

Udýchaný Haskeer pohlédl na Coillu. Vítězoslavně ukázali palci vzhůru. Několika dalšími pohyby rukou potvrdili, že nyní prohlédnou chatrče.

Chalupa, kterou dostal na starost Haskeer, neměla okna. Místo dveří měla prostý otvor, zakrytý dlouhým kusem látky. Připlížili se k němu a připravili se na potíže. Haskeer velmi opatrně odhrnul stranou cíp látky a dával si pozor i na ten nejslabší zvuk. Slabé světlo úsvitu mu dovolilo nahlédnout dovnitř.

Chalupa byla plná koboldů. Spící postavy pokrývaly celou podlahu a na postelích u vzdálené stěny leželi další. Všude se povalovaly zbraně.

Haskeer zadržel dech, aby koboldy nevzbudil. Opatrně se začal stahovat Kobold, ležící poblíž dveří, se ve spánku neklidně zavrtěl. Haskeer ztuhl a nepohnul se, dokud si nebyl jistý, že je to bezpečné. Pak jemně vrátil závěs zpět na místo a tiše vydechl úlevou.

Ustoupil o tři kroky. Závěs se zavlnil. Haskeer a vojáci se přitiskli ke stěně po stranách dveří. Z chatrče vyšel zmuchlaný kobold, příliš ospalý, než aby věnoval pozornost okolí. Zapotácel se několik kroků vpřed a hrábl si do rozkroku. Kymácel se mírně ze strany na stranu, a když vypustil syčící stružku moči, na tváři se mu usadil prázdný výraz úlevy.

Haskeer se na něj vrhl a kolem hrdla mu obtočil paži. Nastal krátký boj. Koboldova moč se nekontrolovatelně rozstříkla. Haskeer trhl svalnatou paží a zlomil nájezdníkovi vaz.

Orcký seržant zůstal nehybně stát, svíral tělo v pažích a naslouchal. Když se ujistil, že se nikde nic nehýbe, odtáhl mrtvolu k místu, kam schovali zbytek těl, a celou dobu přitom proklínal moč, která mu natekla do bot. Hodil tělo na zem a utřel si ruce o kalhoty.

Celou dobu přitom nepřestal tiše nadávat.

Kromě velikosti se Coillina chatrč lišila od větší ještě ve dvou ohledech. Měla dveře a po straně okno. Coilla přikázala vojákům, aby drželi stráž, zatímco sama se připlížila blíž.

Přikrčila se pod otvorem, který nebyl zakryt okenicí ani závěsem, a naslouchala. Za okamžik zaslechla pravidelný sípavý zvuk. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, že je to chrápání.

Pomalou zvedla hlavu a nahlédla dovnitř.

V jediné místnosti spaly tři postavy. Dvě z nich byli strážníci, kteří seděli s nataženými nohama na zemi a zády se opírali o zeď.

Zdálo se, že spí a jeden z nich je původcem chrápání.

Její pozornost však upoutala třetí postava.

K jediné židli v místnosti byl přivázán tvor stejně malý jako koboldi, ale mnohem statnější.

Jeho hrubá kůže měla zelený nádech.

Hlava tvaru tykve se zdála být oproti zbytku těla příliš velká a mírně odstávající uši mu trčely do stran. Jeho hrdlo připomínalo krk supy. Měl protáhlé oči s příliš masitými víčky a černými oválnými duhovkami na bílém pozadí, prokvetlém žlutými žilkami. Jeho lebka a tvář byla bez chlupů až na rudohnědé licousy, které začínaly dostávat žlutou barvu.

Stvoření mělo na sobě prostý šedý šat, který očividně nebyl dlouhou dobu prán. Na nohou měl obuty kotníkové boty z usně se zašlými přezkami, které už také poznaly lepší časy. Kůži na tvářích a rukou měl zvrásněnou jako had, ale jinak se podobala orcké.

Coilla odhadla, že jde o velmi starého tvora.

Náhle gremlin vzhlédl a spatřil ji.

Oči se mu rozšířily. Navzdory jejím obavám však ze sebe nevydal ani hlásku. Několik vteřin na sebe navzájem hleděli, pak se Coilla opět přikrčila.

Posunky a šeptem vojákům sdělila, co objevila, a přikázala, aby zůstali na místě, zatímco podá zprávu. Ukryli se a Coilla dala znamení Haskeerovi. Nechal vojáky na místě a rozběhl se k ní zpět vzhůru kopcem.

Ve chvíli, kdy se připojili ke zbytku jednotky, Stryke už začínal být nervózní.

„Zbavili jsme se všech hlídek, na které jsme narazili,“ vyrazil ze sebe Haskeer. „A vypadá to, že velká chalupa je plná nájezdníků.“

Zasraní malí bastardi.“

„Nějaká stopa po válci?“

Haskeer zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odvětila Coilla. „Ale v malé chalupě jsem viděla něco moc zajímavého. Drží tam vězně, Stryku. Gremlina. Vypadá dost staře.“

„Gremlina? Proboha proč?“

Coilla pokrčila rameny.

Haskeer začínal být netrpělivý. „Na co čekáme? Pojd'me na ně, dokud spí!“

„To taky uděláme,“ odvětil Stryke. „Ale uděláme to pořádně.“

Nezapomeň, že jediný důvod, proč jsme tady, je válec. Je to naše jediná šance, jak ho najít. A nechci, aby zranili vězně.“

„A proč?“

„Protože nepřítel našeho nepřítele je náš přítel.“

Ta představa připadala Haskeerovi příliš vzdálená. „Nemáme přátele.“

„Pak tedy spojenec. Chci ho, pokud možno, živého. Když tady válec *nenajdeme*, mohl by nám říct, kde ho hledat. Tedy pokud se někdo z vás mezitím nenaučil jazyku koboldů.“

„Měli bychom jít,“ pobídl ho Jup, „než najdou těla.“

„Dobře,“ souhlasil Stryke. „Uděláme to takhle. Dvě skupiny. Já, Coilla a Alfray půjdeme k malé chalupě. Chci se podívat na vězně.“

Haskeere a Jupe, vy seberte všechny ostatní a obkličte velkou chalupu. Ale nedělejte nic, dokud k vám nedorazím. Rozumíte?“

Seržanti přikývli, ale vyhnuli se pohledu na sebe navzájem.

„Dobře. Pojd'me.“

Rosomáci se rozdělili do předem určených skupin a rozběhli se dolů k táboru. Nesetkali se s žádným odporem ani nezahledli žádný pohyb.

Jakmile se Stryke připojil k vojákům, kteří zůstali na stráži, rozmístili se kolem malé chalupy. Viděli, že Jup s Haskeerem udělali totéž.

„Připravte se na můj rozkaz,“ přikázal Stryke tiše. „Coillo, ukaž mi to okno.“

V předklonu vyrazila kupředu a Stryke ji následoval. Nahlédla dovnitř otvorem, pak mu pokynula. Scéna uvnitř se nezměnila; koboldí stráž stále spala a také vězeň byl na místě.

Tentokrát si gremlin nevšiml, že ho sledují, ani nevzhlédl. Coilla a Stryke se připlížili zpět k ostatním.

„Musíme zariskovat,“ zašeptal Stryke. „Uděláme to rychle a tiše.“

Zaškrábal na dveře a ustoupil na stranu. Uplynula dlouhá půlminuta, během níž se nic nestalo. Stryka napadlo, že se možná něco pokazilo, a vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby jim najednou do zad vpadl celý národ koboldů. Rozhlédl se kolem, ale nic nespatriil. Znovu zaklepal, tentokrát hlasitěji. Po několika vteřinách zaslechli zvedání závořů.

Dveře se otevřely a jeden z koboldů vyhlédl ven. Choval se klidně, jako by neočekával žádné potíže. Stryke popadl tvora za krk a divoce trhl stranou. Zbytek Rosomáků vtrhl dovnitř chatrče. Stryke zabil vzpouzejícího se kobolda jedinou ranou dýky do srdce. Rychle vstoupil do chatrče a tělo vtáhl za sebou. Druhý strážný byl už mrtvý. Neměl ani šanci vstát a ve tváři měl vepsanu násilnou smrt. Stryke hodil tělo kobolda na zem vedle mrtvol.

Coilla tiskla jednu ruku k ústům chvějícího se vězně, druhou mu držela nůž na krku.

„Jediný zvuk a budeš je následovat,“ slíbila mu. „Pokud dám ruku pryč, budeš mlčet?“

Gremlin přikývl. Oči měl dokořán otevřené a plné strachu. Coilla odklonila ruku, ale nůž držela dál blízko, aby podtrhla svoji výhrůžku.

„Nemáme čas na zdvořilý rozhovor,“ oznámil Stryke vězni. „Víš něco o artefaktu?“

Gremlin na něj zmateně pohlédl.

„O válci?“

Zajatec se zadíval na ponuré tváře orků, pak na zavražděné koboldy a opět pozvedl oči ke

Strykovi. Znovu přikývl.

„Kde je?“

Gremlin polknul. Když promluvil, měl drsný, hluboký hlas, ve kterém zaznívaly vysoké tóny starých hlasivek a hrůzy. „V dlouhém domě, kde spí ostatní.“

Coilla na něj tvrdě pohlédla. „Doufám, že nelžeš, starochu.“

Stryke ukázal na jednoho z vojáků. „Zůstaň s ním. Zbytek půjde se mnou.“

Zavedl je k druhé chalupě.

Jednotka tasila zbraně, vhodné k boji v uzavřených prostorách. Většina zvolila nože. Stryke si oblíbil kombinaci meče a dýky.

Haskeer zůstal u sekyry.

Jak už zjistili, měla chalupa jen jeden vchod. Shromáždili se kolem něj se Strykem, Coillou, Haskeerem, Jupem a Alfrayem v čele.

Ačkoli stáli na okraji městu podobné osady, v níž žil neznámý počet, určitě stovky, příslušníků nepřátelského národa, všiml si Stryke zvláštního ticha. Vyzařoval z něj pocit míru. Nakonec došel k názoru, že za vše může klid, který často cítil před bitvou, jedinečný pocit soustředění a jednoty, který v něm dokázala vyvolat jen blízkost smrti. I když byl vzduch znečištěn, nikdy mu nevoněl tak sladce.

„Takže do toho,“ zavrčel.

Haskeer strhl závěs stranou.

Rosomáci se vhrnuli do chatrče a s nezadržitelnou zuřivostí se vrhli na koboldy. Sekali a bodali vše, co jim přišlo pod ruku. Dupali po koboldech, kopali do nich, nabodávali je na meče, podřezávali jim hrdla a sekali do nich sekyrami. Ke zmatku se přidala ohlušující vřava křiku, jekotu a kleteb v cizím jazyce.

Mnoho tvorů zemřelo, aniž by vstali z lůžek. Jiní se vyškrábali na nohy, jen aby je nepřátelé okamžitě smetli. Ale některým, jež spali v zadní části chalupy, se podařilo chopit zbraní a postavit na odpor. Játka se proměnila v zuřivý boj zblízka.

Stryke se postavil koboldovi, který se divoce oháněl šavlí, a probodl ho ták prudce, že zasekl špičku meče do stěny za ním. Aby zbraň vytrhl, musel se koboldovi opřít nohou o hrud'. Bez zaváhání se pak vrhl na dalšího nepřítele.

Navzdory věku se Alfray lehce zbavil protivníka vpravo, pak se otočil a zabil dalšího vlevo. Coilla se vyhnula útočníkovi s oštěpem, sekla mu po rukou, pak mu do hrudi zabodla oba nože.

Haskeer praštil kobolda mohutnou pěstí do hlavy a rozdrtil mu lebku, pak se obrátil a zasekl sekyru do břicha dalšímu nepříteli.

Jup odrazil stranou rapír syčícího nájezdníka, pak mu meč vrazil okem do mozku.

Boj pokračoval zuřivě dál, náhle však se stejnou prudkostí, s jakou začal, také skončil. Žádný nepřítel nezůstal stát.

Stryke si přešel rukou přes obličej, aby z něj utřel pot a krev.

„Rychle!“ vyštěkl. „Pokud je sem nepřiláká tohle, pak už asi nic.“

Najděte válec!“

Vojáci začali zběsile prohledávat chatrč, jež se proměnila v márnici. Přehrabovali se mrtvolám v oblečení, přeházeli slámu na podlaze a roztrousili kolem majetek mrtvých.

Stryke se natáhl po jednom z těl, ukázalo se však, že není tak mrtvé, jak předpokládal, neboť se po něm ohnalo nožem se zahnutým ostřím. Přiložil mu meč na hrud' a celou váhou se o něj opřel. Kobold se křečovitě zasmítal, zachroptěl a zemřel. Stryke pokračoval v plenění.

Už si začínal myslet, že všechno bylo nadarmo, když Alfray vykřikl.

Všichni se zastavili a zahleděli se na něj. Stryke se prodral jeho směrem. Alfray ukázal na znetvořeného kobolda. Válec měl připnutý k opasku.

Stryke poklekl vedle těla a artefakt utřhl. Podržel ho proti světlu. Vypadal neporušený a neotevřený.

Haskeer se vítězoslavně uculoval. „Nikdo orkům nic nesebere!“
„Pojďme!“ zasyčel Stryke.
Vyrazili ven a rozběhli se k druhé chalupě.
Gremlin se zdál ještě víc rozrušený, nedokázal však odtrhnout oči od válce.
„Musíme pryč!“ pobízel je Jup.
„Co uděláme s ním?“ zeptal se Haskeer a ukázal mečem na gremlina, jenž byl na pokraji mdlob.
„Jo, Stryku,“ přidala se Coilla. „Co s ním?“
Haskeer přišel s typicky prostým řešením. „Zabijme ho a bude to.“
Gremlin se vyděšeně přikrčil.
Stryke se na okamžik nedokázal rozhodnout.
„Ten válec je velmi důležitý!“ vykřikl náhle gremlin. „Pro orky!
Mohu vám vysvětlit, oč jde.“
„Blufuje!“ prohlásil Haskeer a hrozivě se ohnal mečem. „Zabijme ho!“
„Proto mě koboldi unesli,“ dodal gremlin rozechvěle.
„Cože?“ obořil se na něj Stryke.
„Abych jim pověděl, co s ním. Proto mě sem přivedli.“
Stryke se zahleděl zajatci do tváře ve snaze rozluštit, zda říká pravdu, či ne a jestli to pro ně může být důležité.
„Co uděláme, Stryku?“ zeptala se Coilla netrpělivě.
Rozhodl se. „Vezmeme ho s sebou. A teď odsud vypadněme.“

13

Rosomáci neztráceli čas a co nejrychleji opustili Černou skálu.
Gremlina táhli spoutaného za sebou. Když konečně zastavili, starý tvor už skoro nedokázal popadnout dech.
Stryke přikázal, aby okamžitě zrušili tábor a připravili se na odchod.
Haskeer zářil. „Konečně zpátky na Kamenný vrch. Abych se ti přiznal, Stryku, myslel jsem, že to nezvládneme.“
„Díky za důvěru,“ odvětil velitel chladně.
Haskeer si neuvědomil, že odpověď byla myšlena sarkasticky.
„Až se s tou věcí vrátíme, budou z nás hrdinové.“ Kývl směrem k válci u Strykova opasku.
„Ještě není po všem,“ varoval Alfray. „Napřed se tam musíme dostat, a to znamená překročit hodně nepřátelských území.“

„A není jisté, jak bude Jennesta reagovat na zpoždění,“ dodal Jup. „Válec ani krystaly nám nezaručí, že se z toho dostaneme se zdravou kůží.“

„Pořád si na něco musíte stěžovat,“ zavrčel Haskeer.

Stryke si pomyslel, že tato poznámka zněla z Haskeerových úst poněkud směšně, ale rozhodl se nechat to být. Tohle byla koneckonců radostná událost. Udivilo ho, že žádnou radost necítí.

„Neměli bychom si poslechnout, co nám může říct?“ zeptala se Coilla a ukázala na gremlina. Seděl vyčerpaný a vyděšený na pahýlu stromu.

„Ano,“ souhlasil Haskeer. „Skončíme to, jinak s sebou budeme muset táhnout dalšího darmožrouta.“

„Tohle si myslíš o zraněných kamarádech?“ vybuchl Alfray.

Stryke zvedl ruku, aby je utišil. „To stačí. Nechci tady stát a hádat se, až se sem přizene stovka koboldů, toužících po pomstě.“

Obrátil se k nedobrovolnému hostovi. „Jak se jmenuješ?“

„Mmm... Mmoo...“ Starý gremlin si nervózně odkašlal a zkusil to znovu. „Mmm... *Mobbs*.“

„Tak jo, Mobbsi, proč tě koboldi unesli? A co víš o tomhle?“

Poklepal rukou na válec.

„Máš život ve svých rukou, gremline,“ upozornil ho Alfray.

„Vol slova opatrně.“

„Jsem jen ubohý učenec,“ pronesl Mobbs žalostně. „Žil jsem klidně na sever odsud, v Očistci, když mě ti odporní lupiči přepadli.“ Do hlasu se mu vkradlo podráždění.

„Proč?“ zeptala se Coilla. „Co od tebe chtěli?“

„Věnuji se jazykům, obzvláště mrtvým. Potřebovali, abych jim přeložil, co se v artefaktu nachází. Myslím, že jde o pouzdro na zprávy a...“

„To víme,“ přerušil ho Stryke.

„Takže nejde o samotný válec, ale spíše o informace, které by mohl obsahovat.“

„Koboldi jsou pitomci,“ odsekl Alfray hrubě. „K čemu by jim něco takového bylo?“

„Možná pro někoho pracovali. Nevím.“

Haskeer se zachechtal.

Ale Stryka starcova řeč zaujala a chtěl vědět víc. „Mám pocit, že se tvůj příběh nedá vypovědět v krátkosti, Mobbsi. Vyrazíme do lesa a povíš nám víc. A raději bys neměl lhát.“

„Ale *no tak*, Stryku!“ protestoval Haskeer. „Proč ztrácet čas, když bychom mohli vyrazit domů?“

„Ukryt se před útokem koboldů nepovažuji za ztrátu času. Splň rozkaz!“

Haskeer s trucovitým výrazem odešel.

Vyčistili tábor, připravili zraněné na cestu a Mobbsi posadili na koně, který táhl Meklunova nosítka. Když se Rosomáci ujistili, že za sebou zahladili všechny stopy, rychle vyrazili směrem k Černému lesu.

O tři hodiny později dorazili k cíli.

Vysoké stromy s hustou listnatou klenbou nepropouštěly téměř žádné sluneční světlo, které už tak bylo velmi slabé, takže země zůstávala neustále vlhká a ukrytá ve stínech. Dočasný tábor rozbili na koberci hnědé rašeliny a rozestavili hlídky, které měly dávat pozor na nejmenší náznak potíží.

Pro jistotu nezapálili oheň, takže první jídlo, které ten den pozřeli, sestávalo opět ze strohých zásob; skývy hutného černého chleba, kusu nasoleného masa a vody.

Stryke, Coilla, Jup a Haskeer se posadili k Mobbsovi. Všichni ostatní se shromáždili kolem a přihlíželi. Poté co Alfray zkontroloval nemocné, protlačil se shromážděným davem.

„Darig je na tom celkem dobře,“ ohlásil, „ale Meklunovi stoupla horečka.“

„Udělej pro něj, co budeš moci,“ řekl Stryke. Pak všichni obrátili pozornost k Mobbsovi.

Gremlin odmítl jídlo a jen se napil vody. Strykovi došlo, že strach pravděpodobně otupil jeho hlad a zkoumavé pohledy ho ještě více znervóznily.

„Pokud nám povíš pravdu, nemáš se čeho bát,“ ujistil ho Stryke.
„Takže žádné další hádanky.“ Vzal do ruky válec. „Chci vědět přesně o téhle věci víš a proč má cenu tvého života.“
„Mohl by mít cenu i *vašeho*,“ odpověděl Mobbs.
Coilla se zamračila. „Jak to?“
„Záleží na tom, nakolik si vážíte svého dědictví a osudu, který vám upřeli.“
„Plácá nesmysly, aby oddálil smrt,“ zahřměl Haskeer. „Zapíchněme ho.“
„Nech ho být,“ řekl Jup.
Haskeer se na trpaslíka zamračil. „Aby ses ty nepostavil na jeho stranu.“
„Já rozhodnu, jestli mají jeho slova váhu, nebo ne,“ okřikl je Stryke. „Mluv jasně, Mobbsi.“
„Abys pochopil, musel bys znát dějiny naší země a já se obávám, že minulost je to, co všichni ztrácíme.“
„Ó ano, pověz nám příběh,“ ušklíbl se Haskeer jízlivě. „Máme přece dost času.“
„*Drž hubit*,“ přikázal Stryke hrozivě.
„Já něco o historii Maras-Dantie vím,“ ozval se Alfray. „Co se pokoušíš říct, gremline?“
„Se vši úctou, to, co si myslíš, že víš, co si všichni myslíme, že víme, je jen směsicí legend a mýtů. Zasvětil jsem život poznání skutečných událostí, které nás přivedly do ubohého stavu, v jakém se nyní nacházíme.“
„Za všechno mohou lidé,“ pronesl Stryke.
„Ano. Ale ti přišli v historickém měřítku teprve nedávno. Až do jejich příchodu se život v Maras-Dantii od pradávných časů nezměnil. Nenávist mezi původními národy samozřejmě existovala a donekonečna se měnící spojenectví vedla ke konfliktům. Ale země byla dost velká na to, aby všichni žili víceméně v pokoji.“
„Pak přišli lidé,“ řekla Coilla.
„Ano. Ale víte, že existovaly dva proudy toho prokletého národa? A že zpočátku mezi nimi a starými národy nepanovalo nepřátelství?“
Jup na něj nedůvěřivě pohlédl. „Ty žertuješ.“
„Vůbec ne. Přes Scilantskou poušť k nám napřed přicházeli jen jedinci a malé skupiny. Hledali nová území nebo možná utíkali před pronásledováním nebo prostě chtěli někde začít znovu.“
„Je pronásledovali?“ vykřikl Haskeer. „Nevykládej báčorky, starochu.“
„Říkám jen pravdu tak, jak jsem ji našel, i když se zdá neuvěřitelná.“ V gremlinově hlase zazněla uražená hrdost.
„Pokračuj,“ pobídl ho Stryke.
„Ačkoli jejich zvyky připadaly původním obyvatelům podivné - a většině z nás stále připadají - nechávali je na pokoji. Někteří si dokonce získali úctu. Teď se tomu dá jen těžko uvěřit, že?“
„To máš pravdu,“ souhlasila Coilla.
„Několik z nich se spojilo s příslušníky starých národů a povilo zvláštní smíšené potomky. Ale to myslím víte, protože jste přívrženci plodu takového spojem.“
Coilla přikývla. „Jennesta. Ale za přívržence bych nás neoznačila.“
Stryke si všiml nevrlosti, která zazněla v jejím hlase.
„Pokud mi dovolíte pokračovat, dostanu se k tomu,“ řekl Mobbs.
Na tváři se mu objevil zmatený výraz. „Kde jsem to byl...?“
„První příchodí,“ připomněl Alfray.
„Ach, ano. Jak už jsem řekl, první vlna se starými národy docela dobře vycházela. Alespoň vyvolávali spíše zvědavost než starost. Druhá vlna však byla jiná. Spíš by se dala nazvat záplavou.“
Zachechtal se vlastnímu vtipu. Orci na něj zůstali hledět s vážnou tváří. „Ach, ano. Druhý a větší proud lidí byl jiný. Přišli, aby obsadili naši zem, vyplenili ji a my jim byli přinejlepším na obtíž. Brzy se nás začali bát a nenávidět nás.“

„Pohrdali námi,“ zamumlala Coilla.

„Ano, opovrhovali námi natolik, že dokonce dali zemi jiné jméno.“

„Centrasie“ vyplivl Haskeer, jako by šlo o nějakou zvrácenost. „Chovali se k nám jako ke zvířatům a začali využívat zdrojů Maras-Dantie. To už víte; pokračuje to dodnes, a ještě horečněji. Kvůli masu a kůži zavírají do ohrad volná zvířata, spásávají...“

„Znečišťují řeky a kácují lesy,“ dodala Coilla,

„Zapalují vesnice,“ přidal se Jup.

„Rozšiřují odporné nemoci,“ řekl Alfray.

Poslední poznámka Haskeera obzvlášť rozčílila.

„Je to ještě horší,“ pokračoval Mobbs. „Požírají magii.“

Tlupa souhlasně zamumlala nad jejich spravedlivým rozhořčením.

„Konečným důsledkem bylo zničení starých národů, ochromení našich sil. To zaselo semeno svárů, které dodnes sklízíme.“

„Vždycky mě mátl, proč lidé nepoužijí magii, kterou nám berou,“ poznamenal Jup. „Jsou na to snad příliš hloupí?“

„Možná si to prostě neuvědomují. Možná magii nepoužívají pro sebe, ale jen jí plýtvají.“

„Myslím si totéž.“

„Magie země těžce krvácí,“ řekl Stryke, „ale horší je, že převrátili přirozený pořádek ročních období.“

„Bezpochyby,“ souhlasil Mobbs. „Lidé vyrvali ze země srdce a narušili tak přirozený tok energie, která udržuje rovnováhu v přírodě, proto se nyní ze severu blíží ledovce stejně jako z jihu lidé.“

A to se děje od dob otce tvého otce, Stryku.“

„Nikdy jsem otce nepoznal.“

„Ne, vím, že orci jsou od vylíhnutí součástí společenství. O tom nemluví. Chci říct, že k těmto událostem došlo v Maras-Dentii teprve nedávno. Například šíření ledu začalo až poté, co jsem se narodil, a na rozdíl od toho, co si myslíte, nejsem zase až *tak* starý.“

Stryke si všiml, že Alfray vrhl po Mobbovi soucitný pohled.

„Od chvíle, kdy jsem se narodil, vidím, jak je země znečišťována,“ vzpomínal grenlin.

„Spojencství, která staré národy uzavíraly, jsou ničena a všechno ovládají Mani a Uni.“

„A nás nutí bojovat za jednu nebo druhou stranu,“ poznamenala Coilla a v jejím hlase zazněl silný odpor.

Mobbs si lítostivě povzdechl. „Ano, mnoho vznešených národů, mezi nimi i orci, bylo přichozími uvrženo do nevolnictví.“

Coille zahořely oči. „A trpělo jejich nesnášenlivostí.“

„Ano, obě strany nás nenávidí. Ale stejně silně pravděpodobně nenávidí i sebe navzájem. Slyšel jsem, že nejhorlivější z nich, hlavně Uni, upalují vlastní lidi na hranici kvůli něčemu, co nazývají *kacířství*.“ Všiml si zvědavých pohledů. „Myslím, že to souvisí se způsobem, jakým uctívají svého boha nebo bohy,“ vysvětlil. „Na druhou stranu je však známo, že se staré národy chovaly podobným způsobem. Například dějiny klanů skřítků jsou plné pronásledování a krveprolití.“

„A existuje národ, který si nemůže dovolit ztratit nikoho,“ pronesl Haskeer, „protože nikomu z nich opačné pohlaví nic neříká.“

„A co teprve jejich ohnivé schopnosti,“ přidal se Jup. „Nechápu, jak dokázali přežít tak dlouho. Všechny ty třenice...“

Jednotka se rozesmála nad Jupovým obscénním vtipem. Dokonce i Haskeer se usmál.

Mobbova zelená kůže zrudověla studem. Odkáslal si „Ach, tak nějak.“

Netrpělivou Coillu vtip nepobavil. „Tak jo, udělil jsi nám lekci v historii. Ale co válec?“

„Ano, přejdi k věci, Mobbsi,“ pobídl ho Stryke.

„Jde o to, veliteli, že jsem přesvědčen, že tento válec pochází z dob mnohem, mnohem

starších, než o kterých jsme právě diskutovali. Ve skutečnosti bych řekl, že pochází z nejstarších časů Maras-Dantie.“

„Vysvětlí.“

„Mluvili jsme o míšencích; ojedinělých bytostech, jejichž původ leží ve spojení starých národů a lidí.“

„Jako Jennesta.“

„Správně. A její sestry Adpar a Sanara.“

„Jsou jenom mýtus, ne?“ prohodil Jup.

„Říká se, že skutečně existují, ačkoli netuším, kde by mohly být Jennesta je rovnováhou mezi oběma národy, kdežto v Adpar převážila najáda. O Sanaře se toho moc neví.“

„Na tom nezáleží. Co ale mají společného s válcem? Tedy kromě skutečnosti, že si na něj Jennesta dělá nárok,“ dodal Stryke.

„Pokud vím, tak nic. Já spíš myslím na jejich matku Vermegram. Samozřejmě znáte příběhy o tom, jak mocná čarodějka *to* byla.“

„Ale ne tak mocná jako čaroděj, který ji zničil,“ poznamenal Stryke.

„Ano, legendární Tentarr Arngrim. Vůně o něm velmi málo. Dokonce máme pochybnosti i o národu, ze kterého pocházel.“

Haskeer si teatrálně povzdechl. „Opakuješ nám tady příběhy které mají děsit mlád'ata, gremline.“

„Možná, ale možná také ne. Pokouším se vám říct, že si myslím že tento artefakt pochází z pradávných dob, ze zlatého věku, kdy Vermegram a Tentarr Arngrim byli na vrcholu moci.“

Jup vypadal zmateně. „Nikdy jsem nedokázal pochopit, jak mohla být Vermegram, pokud vůbec existovala, matkou Jennesty a jejích sester. Žila přece tak dávno.“

„Říká se, že Vermegram byla dlouhověká.“

„Cože?“ řekl Haskeer.

„Žila dlouhou dobu, tupče,“ odsekla Coilla. „Takže Jennesta a její sestry jsou taky neuvěřitelně staré. To jsi *měl* na mysli, Mobbsi?“

„Ani ne. Ve skutečnosti si myslím, že Jennesta není o moc starší, než vypadá. Není to tak dávno, co Vermegram zemřela a Arngrim zmizel.“

„Takže Vermegram musela být stará bába, když porodila. Chceš snad říct, že zůstala plodná až do stáří? To je šílenství!“

„Nevím. Ale učenci se *shodli* na tom, že ovládala magii neuvěřitelné síly, takže možné je všechno.“

Stryke vytáhl válec zpoza opasku a položil ho na zem. „K čemu jí tahle věc byla?“

„Nejstarší záznamy o Tentarru Arngrimovi a Vermegram se zmiňují o něčem, co vypadá jako válec. Nebo se spíš zmiňují o tom, co má obsahovat: vědění. A vědění znamená moc. Moc, za kterou mnoho bytostí položilo život.“

„Jakou moc?“

„O tom se příběhy zmiňují jen nejasně. Nejlépe bych to popsal jako... řekl bych klíč. Klíč k pochopení. Pokud mám pravdu, vyjasní se tím mnoho věcí, v neposlední řadě původ starých národů včetně orků. Nás všech.“

Jup zíral na válec. „Obsah téhle věcičky nám může tohle všechno říct?“

„Ne. Ukázal by ti jen *začátek*. Jestli mám pravdu, ukázal by ti cestu. Není snadné takové vědění získat.“

„Koňský hovno,“ stěžoval si Haskeer. „Proč nemůže mluvit jasně?“

„Tak jo,“ přerušil ho Stryke. „Chceš tím říct, že válec ukrývá něco důležitého. Když vezmeme v úvahu, jak moc po něm Jennesta touží, není to žádná novina. Ale kam tím míříš?“

„Vědění je neutrální. Obyčejně není ani dobré, ani špatné. Zda se stane nástrojem osvětlení, nebo zla, záleží na tom, kdo ho ovládá.“

„Takže?“

„Musíš pochopit, že pokud se dostane do rukou Jennestě, nevzejde z něj nic dobrého. Mohlo by být využito jinak.“

„Chceš tím říct, že bychom válec neměli Jennestě vrátit?“ zeptala se Coilla. Mobbs neodpověděl.

„*Je to tak*, že?“ trvala na svém.

„Žil jsem mnoho let a viděl mnoho věcí. Zemřel bych spokojen, kdybych věděl, že se může splnit mé jediné velké přání.“

„Jaké?“

„Nevíš? Ani v srdci to netušíš? Mým nejdražším přáním je, aby nám byla vrácena zpět naše země. Abychom se mohli vrátit k původnímu stavu věcí. Moc artefaktu by nám snad mohla toto přání splnit. Ale je to jen *možnost*. Šlo by o první krok na dlouhé cestě.“

Jeho vášnivá slova je na okamžik utišila.

„Otevřeme ho,“ řekla Coilla.

„Cože?“ vykřikl Haskeer a vyskočil na nohy.

„Copak nejsi zvědavý, co uvnitř najdeme? Copak netoužíš po moci, která by mohla naši zemi osvobodit?“

„Jdi do prdele, šílená děvko. Chceš nás všechny zabít?“

„Přiznej si to, Haskeere, už teď jsme mrtví. Když se vrátíme na Kamenný vrch, válec ani krystaly nám kůži nezachrání. A pokud si myslíš něco jiného, lžeš sám sobě.“

Haskeer se obrátil k důstojníkům. „Máte víc rozumu než ona.

Povězte jí, že se plete.“

„Tím si nejsem jistý,“ odpověděl Alfray. „V okamžiku, kdy jsme zpackali misi, jsme si podepsali rozsudek smrti.“

„Co můžeme ztratit?“ přidal se Jup. „Už nemáme domov.“

„Tohle se od *tebe* dalo očekávat,“ posmíval se Haskeer. „Nikdy jsi k orkům nepatřil. Proč by tě mělo zajímat, co s námi bude?“

Podíval se na Stryka. „Mám pravdu, že, kapitáne? Nejsme tak pitomí jako ženská, staroch a trpaslík, že ne? Řekni jim to.“

Všichni pohlédli na Stryka. Mlčel.

„Řekni jim to,“ zopakoval Haskeer.

„Souhlasím s Coillou,“ pronesl Stryke.

„To... to nemůžeš myslet *vážně!*“

Stryke ho ignoroval. Viděl jen usmívající se Coillu a jen velmi málo nesouhlasných výrazů ve tvářích vojáků.

„Copak jste se všichni *zbláznili?*“ obořil se na ně Haskeer.

„Zrovna ty, Stryku, ze všech orků; od tebe bych to nečekal. Žádáš, abychom se všeho vzdali!“

„Žádám, abychom otevřeli válec. O všechno ostatní jsme už přišli.“

„Stryke jen chce, abychom se podívali,“ řekl Jup. „Zase ho můžeme zapečetit, ne?“

„A co když královna zjistí, že jsme s ním něco provedli? Dokážeš si představit, jak bude zuřit?“

„To není potřeba,“ odpověděl Stryke. „Je to jeden z důvodů, proč bychom se měli chopit jakékoli šance a pokusit se věci změnit. Nebo se ti snad líbí, jak žijeme?“

„*Přijal* jsem věci takové, jaké jsou, protože vím, že je *nemůžeme* změnit. Aspoň jsme naživu, ale ty nás chceš zabít.“

„Chceme se *zachránit*,“ řekla Coilla.

Stryke se obrátil k celé jednotce. „Tohle je velmi důležité a dotkne se to nás všech, proto uděláme něco, co jsme nikdy předtím neudělali. Budeme hlasovat Souhlasíte?“

Nikdo neprotestoval.

Zvedl válec. „Ti, kdo si myslí, že bychom to měli nechat být a vrátit se na Kamenný vrch, ať

zvednou ruku.“

Udělal tak jen Haskeer a tři další vojáci.

„Kdo si myslí, že bychom měli válec otevřít?“

Přihlásili se všichni ostatní.

„Byli jste přehlasováni,“ prohlásil Stryke.

„Děláš velkou chybu,“ zamumlal Haskeer ponuře.

„Jednáš správně, Stryku,“ ujistila ho Coilla.

Ať už bylo rozhodnutí správné, nebo ne, cítil téměř fyzickou úlevu. Měl dojem, že poprvé v životě dělá správnou věc. Přesto mu však při pohledu na válec přeběhl po páteři ledový strach.

14

Zatímco tlupa tiše přihlížela, vytáhl Stryke nůž, odřízl pečeť a odklopil uzávěr. Ucítil slabý závan plísň. Vsunul dovnitř prsty. Na okamžik jimi nemotorně pohyboval, pak vytáhl srolovaný pergamen. Byl křehký a zažloutlý věkem.

Podal ho Mobbsovi. Gremlin ho převzal s dychtivostí a úctou. Stryke válcem zatřásl. Něco v něm zachrastilo. Zvedl ho a pohlédl dovnitř.

„Je tam ještě něco,“ pronesl polohlasně.

Poklepal si otevřeným koncem válce o dlaň. Něco z něj vypadlo.

Z malé kuličky trčelo sedm malinkých, různě dlouhých paprskovitých bodlin. Předmět měl pískovou barvu a vypadal, jako by byl vyroben z lehkého, leštěného dřeva. Byl těžší, než vypadal. Stryke ho zvedl a pohlédl si ho.

„Vypadá jako hvězda,“ rozhodla Coilla. „Nebo hračka mláděte.“

Dal jí za pravdu. Předmět se opravdu vzdáleně podobal hvězdě.

Mobbs roztáhl na klíně pergamen, ale nevěnoval mu pozornost. S úžasem hleděl na předmět ve Strykově dlani.

„Z čeho je to vyrobené?“ zeptal se Alfray.

Stryke mu věc podal.

„Takový materiál neznám,“ oznámil léčitel. „Není to ani dřevo, ani kost.“

Vzal si ho Jup. „Mohl by to být kámen?“ nadhodil.

„Něco vzácného?“ pokračoval Haskeer. Jeho zvědavost byla silnější než odpor. „Nějaký drahokam?“

Stryke se po předmětu natáhl. „To si nemyslím.“ Napřed opatrně, pak stále silněji ho stiskl v dlani. „Ať už je to cokoli, je to pěkně tvrdé.“

„Jak tvrdé?“ zavrčel Haskeer. „Dej to sem.“

Zvedl předmět k ústům a kousl do něj. Ozvalo se prasknutí. Stáhl obličej bolestí a vyplivl zakrvácený zub. „*Kurva!*“ zaklel. Stryke mu hvězdu sebral a otřel ji o kalhoty. Prohlédl si ji. Nebyl na ní ani škrábanec. „Pokud na tom ani tvoje zuby nezanechaly stopu, pak je to *velmi* tvrdé.“

Několik vojáků se zachechtalo. Haskeer se na ně zamračil. Mobbova pozornost byla rozpolcená mezi pergamenem a předmětem. V obličeji se mu usadil prudký, vzrušený výraz a jeho oči poskakovaly sem a tam.

„Co si o tom myslíš, učenče?“ zeptal se Stryke.

„Myslím... myslím, že je to... ono.“ Gremlinovy ruce se trásly.

„To, v co jsem doufal...“

„Nenapínej nás,“ pobízela ho Coilla netrpělivě. „Co je to?“

Mobbs ukázal na pergamen. „Tohle bylo napsáno jazykem tak starým, tak... podivným, že i pro mě je obtížné pochopit obsah.“

„Čemu *rozumíš*?“ nenechala se odbýt.

„V tuhle chvíli jen zlomkům. Ale myslím, že potvrzují má podezření,“ jásal. „Ta věc...“ ukázal na hvězdu ve Strykově ruce, „...je přístroj.“

„Cože?“ řekl Haskeer, jenž si právě utíral ústa špinavým rukávem.

Stryke předal hvězdu Mobbovi. Opatrně ji převzal. „Ve starém jazyce ji nazývají přístroj. Je hmatatelným důkazem prastarého příběhu, který jsme považovali za mýtus. Pokud mají legendy pravdu pak ho možná měla v ruku samotná Vermegram. Možná ho dokonce stvořila.“

„Z jakého důvodu?“ zeptal se Jup.

„Jako artefakt velké magické síly a pravdy, který měl vést k tajemství starých národů.“

„Co tím myslíš?“ otázal se Stryke.

„Vím jen to, že přístroj je součástí něčeho většího. Vlastně představuje jednu pětinu. Až se spojí s ostatními, odhalí pravdu. Abych byl upřímný, netuším, co to znamená. Ale vsadil bych život na to, že jde o nejdůležitější věc, jakou kdokoli z nás v životě spatřil.“

Promluvil s takovým přesvědčením, že svým nadšením všechny strhl.

Jup kouzlo prolomil. „Jak by se ta věčička mohla spojit s ostatními? A co by se stalo? *Kde* jsou ostatní?“

„Tajemství uvnitř tajemství a nezodpovězených otázek. Pro ty, kdo podobné záležitosti studují, je to běžná věc.“ Mobbs věčně zafuněl. „Na první dvě otázky ti nedokážu odpovědět, ale během zajetí jsem zaslechl něco, co by nám mohlo pomoci najít druhý přístroj. Zdůrazňuji, že *mohlo*.“

„Oč jde?“ zeptal se Stryke.

„Koboldi nevěděli, že jejich jazyku zhruba rozumím. Myslel jsem, že bych jim to raději neměl říkat. Proto přede mnou bez obav hovořili a několikrát zmínili osadu Uni jménem Trojice. Byli přesvědčeni, že tamní sekta včlenila legendu o přístrojích do své víry.“

„Trojice? To je pevnost Kimballa Hobrowa, ne?“ poznamenala Coilla.

„Ano,“ potvrdil Alfray. „Je znám svým fanatismem. Vládne svým stoupencům železnou pěstí a staré národy z duše nenávidí.“

„Myslíš si, že by v Trojici mohli mít jednu z těchhle... hvězd, Mobbsi?“ zeptal se Stryke.

„To nevím, ale vypadá to tak. Proč by se jinak koboldi o Trojici zajímali? Pokud sbírají přístroje, ať už pro sebe nebo pro někoho jiného, dávalo by to smysl.“

„Okamžiček,“ přerušil je Jup. „Pokud jsou tyhle přístroje tak mocné...“

„Jde jen o *možnost*,“ opravil ho Mobbs.

„No jo. Pak v sobě ukrývají velkou sílu. Pokud tomu tak je, proč po nich nepátrá sám Hobrow? Nebo někdo jiný?“

„Pravděpodobně ani neví o síle, která se v legendě ukrývá. Nebo zná legendy dobře a

uvědomuje si, že přístroj je objektem uctívání, ale netuší, že je potřeba spojit ho s ostatními. Na druhou stranu je možné, že po nich Hobrow a ostatní *pátrají*. Něco takového je lepší držet pod pokličkou.“

„A co Jennesta?“ řekla Coilla. „Mohla by znát legendu o pěti hvězdách, Mobbsi?“

„To nedokážu říct. Ale pokud po tomhle tolik touží, je to víc než pravděpodobné.“

„Takže mohla taky vyslat špehy?“

„Kdybych byl na jejím místě, udělal bych to. Ale vzpomeňte si, orci, že jsem vás varoval. Moc přístrojů nebude snadné získat. Neznamená to však, že byste to měli vzdát.“

„Vzdát?“ vybuchl Haskeer. „Vzdát *co*? Na tuhle šílenou misi se přece nevydáš, Stryku!“

„Zvažuju několik možností.“

„Víš, co by pátrání po další z těchto věcí znamenalo? Dezerci!“

„Určitě nás už za dezertéry považují, Haskeere. Na Kamenný vrch jsme se měli vrátit už před týdnem.“

„A *čí* je to vina?“

Přihlízející na několik okamžiků nevěděli, jak Stryke obvinění přijme. Překvapil je.

„Tak jo, je to moje vina. Proti tomu nemůžu nic namítat.“

Haskeer však pokračoval: „Napadá mě, že jsi nás možná *chtěl* dostat do téhle pozice. A teď se nás snažíš dostat do ještě horší.“

„Nechtěl jsem způsobit problémy. Ale už se stalo. Měli bychom z toho vytěžit, co se dá.“

„A spolknout bláznivé příběhy z mýtů a legend? Jsou to příběhy pro mláďata, Stryku. Těmhle sračkám přece nemůžeš věřit.“

„Na tom nezáleží. Důležité je, že Jennesta jim věří. To nám dává do rukou mocnou zbraň.

Tahle hvězda by nám mohla zachránit život. Ale jak znám Jennestu, ani to by nemuselo stačit. Ale pokud bychom měli víc než jednu, kdybychom našli všech pět...“

„Takže si myslíš, že bude lepší vydat se na tuhle šílenou cestu než se vrátit zpátky a vydat se na milost královně?“

„Ona *nezná* milost, Haskeere. Copak to nechápeš? Musím *ti* to snad vtlouct do hlavy?“

„Ale rozhodneš se na základě toho, co ti řekl starý gremlin.“

Ukázal prstem na Mobbsa, který sebou trhl. „Jak víš, že nelže? Nebo že není šílený?“

„Věřím mu. A i kdybych nevěřil, nemůžeme se vrátit zpátky. Podívej, jestli se chcete ty a Jad, Finje a Breggin, kteří hlasovali s tebou, vrátit, prosím. Ale v množství je síla.“

„Chceš jednotku rozpustit?“

„Ne, nechci.“

„Měli jsme hlasovat jenom o válci, ne o dezerci, Stryku.“

„To máš pravdu. Ale pokud vím, už dezertéry jsme. Jenom sis to neuvědomil.“ Obrátil se k shromážděným Rosomákům. „Slyšeli jste, o čem jsme mluvili. Chci najít další hvězdu, kterou pravděpodobně najdeme v Trojici. Nebudu vám lhát, bude to tvrdé. Ale jsme orci a boj je náš život. Pokud s námi nechcete jít, pokud se chcete vrátit na Kamenný vrch nebo jít kamkoli jinam, dostanete zásoby a koně. Rozhodněte se.“

Nikdo, ani ti, kdo hlasovali s Haskeerem, nevystoupil.

„Takže jdeš s námi?“ zeptal se ho Stryke.

„Nemám moc na výběr, ne?“ pronesl Haskeer po krátké pauze podrážděně.

„Ano, máš.“

„Jdu s vámi. Ale pokud se mi to nebude zdát, odejdu.“

„Dobře, ale pamatuj. Možná už nejsme součástí Jennestiny armády, ale to neznamená, že nebudeme v jednotce dodržovat disciplínu. Jen tak můžeme uspět. Pokud ti to vadí, můžeme znovu hlasovat. Tentokrát o tom, kdo bude velet.“

„Nech si velení, Stryku. Jenom se chci z tohohle průšvihů dostat živý.“

„Udělali jste první krok na dlouhé, nebezpečné cestě,“ řekl Mobbs všem. „Už nemůžete zpátky. Teď jste psanci.“

Ponurou atmosféru, kterou jeho slova vyvolala, přerušil Stryke.

„Měli bychom se připravit na cestu.“

„Do Trojice?“ zeptala se Coilla.

„Do Trojice.“

Usmála se a odešla.

Alfray šel zkontrolovat pacienty a zbytek jednotky se vydal splnit povinnosti.

Mobbs pohlédl na Stryka a váhavě promluvil: „A co... já?“

Stryke se na něj na okamžik zadíval. Ve tváři se mu usadil nečitelný výraz. „Nevím, jestli bychom *ti* měli poděkovat, že jsi nám pomohl odtrhnout se, nebo tě zabít za to, že jsi nám obrátil životy vzhůru nohama.“

„Myslím, že s tím jste začali už předtím, než jste mě poznali, Stryku.“

„Možná máš pravdu.“

„Co tedy se mnou *uděláte*?“

„Necháme tě jít.“

Gremlin se vděčně uklonil.

„Kam půjdeš?“ zeptal se Stryke.

„Vrátím se do Očistce. Musím tam ještě něco dokončit.“ Zaleskly se mu oči. „Ve sklepech jednoho domu tam našli truhlici plnou tabulek. Zdá se, že jde o záznamy o daních, které... Tobě to asi fascinující nepřipadá, co?“

„Každému se líbí něco jiného, Mobbsi. Máme tě kus cesty doprovodit?“

„Já mířím do Očistce, vy do Trojice, která leží opačným směrem.“

„Necháme ti koně a trochu zásob na cestu.“

„To je od vás velkorysé.“

„Možná jsi nám vrátil svobodu, což je mnohem víc. Máme koně navíc. Darig ještě nějakou chvíli na koně nesesedne. Ach, a tohle si můžeš nechat.“ Kývl na pergamen v Mobbsově ruce.

„Opravdu?“

„Proč ne? My to nepotřebujeme. Nebo snad ano?“

„Och, ne, to opravdu ne. Na fungování přístrojů to nemá *žádný* vliv. Děkuji, Stryku. Za pergamen a za osvobození ze zajetí koboldů.“ Povzdechl si. „Tak rád bych vás doprovodil. Ale můj věk...“

„Samozřejmě.“

„Ale přeji tobě a Rosomákům hodně štěstí, Stryku. A nech si poradit od starého gremlina - dávej si pozor. Nejen proto, že sis udělal nepřátele na všech stranách, ale také proto, že se při pátrání po přístrojích můžeš střetnout s ostatními, kteří je rovněž hledají. Jde o tak nesmírně důležitou věc, že se tví protivníci před ničím nezastaví.“

„Umíme se o sebe postarat.“

Mobbs přešel pohledem orkův statný hrudník, široká ramena, svalnaté paže a hrdě vysunutou čelist. V drsné tváři spatřil rozhodnost, v očích oheň. „O tom nepochybuji.“

Haskeer se vrátil se sedlem v podpaží. Upustil ho na zem kousek od nich a začal si přerovnávat výbavu.

„Kudy se vydáš do Očistce?“ zeptal se Stryke.

Mobbs se pousmál. „Určitě ne lesem. Půjdu na západ, abych se z něj dostal co nejrychleji, pak zamířím na sever a obejdu ho. Je to delší cesta...“

„Ale bezpečnější. Chápu. Doprovodíme tě až na okraj lesa.“

„Díky. Měl bych se připravit“

S pergamenem v ruce se vydal pryč.

„Tohle by mohla být další chyba,“ poznamenal Haskeer. „Víš toho až příliš. Co když promluví?“

„To se nestane.“

Než mohl Haskeer nabídnout další nechtěné rady, objevil se Alfray. Ve tváři měl ustaraný

výraz.

„Meklung je mrtvý,“ oznámil. „Zabila ho horečka.“

„Do prdele,“ řekl Stryke. „Ale nepřekvapilo mě to.“

„Mě také ne. Alespoň už netrpí. Nenávidím to, když je ztrácím, Stryku. Ale udělal jsem, co se dalo.“

„Já vím.“

„Otázkou zůstává, co s ním uděláme? Když vezmeme v úvahu naši situaci.“

„Pohřební hranice by přitáhla příliš velkou pozornost. To nemůžeme riskovat. Tentokrát zapomeneme na tradici. Pohřbete ho.“

„Postarám se o to.“

Alfray se otočil a právě chtěl vyrazit pryč, když zavadil pohledem o Haskeera a zastavil se.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. „Připadáš mi pobledlý.“

„Jsem v pořádku,“ odsekl Haskeer zprudka. Jen je mi zle z toho, co se s touhle jednotkou děje! Ted' mě nechte být!“

Obrátil se k nim zády a vyrazil pryč.

Jennesta zírala na náhrdelník ze zubů sněžného leoparda.

Dorazil spolu s drzou zprávou od kapitána, kterého Kysthan poslal za Rosomáky. I přes rozkazy, které obdržel, se Delorran rozhodl prodloužit časový limit, který stanovila.

Náhrdelník dokazoval, že jakmile se sluhové dostanou z dohledu, vypoví poslušnost. Za to je tvrdě potrestá.

Schovala náhrdelník do kapsy pláště a pohlédla vzhůru. Z hejna draků zůstaly už jen černé tečky na obloze. Vyrazili na další hlídku, aby pátrali po její kořisti.

Vítr změnil směr a přivanul k ní nepříjemný zápach. Zadívala se na šibenici, stojící uprostřed nádvoří. Viselo na ní tělo generála Kysthana a mírně se kývalo ve větru. Už se pomalu rozkládalo. Brzy začnou nad zámek kroužit supové a draci. Rozhodla se však, že tam mrtvolu nechá ještě nějaký čas viset. Sloužila jako varování všem, kdo by se rozhodli zklamat ji. Především těm, které se chystala přijmout.

Sledovala, jak nebe draky pohltilo.

Pak se k ní přiblížilo několik orckých strážců, kteří mezi sebou vedli jednoho ze svých.

Vypadal mladě nebo alespoň nebyl starý.

Mohlo mu být tak třicet let. Podle čistého oblečení by řekla, že se jedná o generála, ale podle postavy to byl válečník.

Samozřejmě neodolal a vrhl na visící mrtvolu postranní pohled.

Rázně srazil podpatky a uklonil se. „Má paní.“

Mávnutím ruky poslala strážce pryč. „Pohov, Mersadione.“

Pokud se uvolnil, nebylo to na něm znát.

„Slyšela jsem, že jsi ctižádostivý, rázný a dokážeš se lépe politicky přizpůsobit než Kysthan,“ řekla. „Také jsi rychle povýšil. To, že jsi až donedávna působil jako voják v poli, by mohlo být výhodou pro nás pro oba. Svě postavení jsi získal jen díky mně. Udělala jsem tě, takže tě mohu stejně dobře i zničit.“

„Paní.“

„Jaký byl tvůj názor na Kysthana?“

„Patřil ke... starší generaci, má paní. Necítím k ní velkou náklonnost.“

„Doufám, že náš pracovní vztah nezačneš prázdnými slovy, generále, protože by neměl dlouhého trvání. Ted' zkus pravdu.“

„Byl to blázen, Vaše Výsosti.“

Usmála se. Kdyby ji Mersadion znal lépe, toto gesto by ho ani trochu neuklidnilo. „Vybrala jsem si tě, protože bláhovost *není* jednou z tvých vlastností. Víš o Rosomácích?“

„O bojové tlupě? Víím jen to, že zmizeli, a předpokládá se, že je zabili nebo zajali.“

„Nepředpokládá se nic. Odešli bez dovolení a sebrali přitom velmi drahou věc. Moji věc.“

„Nepátrá už po nich kapitán Delorran?“

„Ano, ale už se měl vrátit. Znáš Delorrana?“

„Trochu, má paní.“

„Co si o něm myslíš?“

„Je mladý, tvrdohlavý a kupředu ho žene odpor k veliteli Rosomáků Strykovi. Delorran Stryka nenávidí už dlouhou dobu. Ale je to ork, takže by měl poslouchat rozkazy.“

„Překročil časový limit, který jsem mu stanovila. To mě velmi dráždí.“

„Pokud se Delorran ještě nevrátil, musí k tomu mít dobrý důvod, paní. Například stopu, která by ho mohla zavést k Rosomákům.“

„Poslal mi takovou zprávu. Dobrá. Prozatím ho *a jeho* jednotku na seznam psanců nepřidám. Ale s každým dnem, kdy jsou Rosomáci pryč, je pravděpodobnější, že se stali odpadlíky. Tvým prvním a nejdůležitějším úkolem bude ujmout se pátrání po nich. Je nesmírně důležité získat zpět artefakt, který ukradli.“

„Oč jde, paní?“

„Jediné, co musíš znát, je jeho popis. Mám pro tebe další rozkazy, které souvisejí s pátráním po této věci, ale ty ti budou předány, až přijde čas.“

„Ano, Vaše Výsosti.“

„Služ mi dobře, Mersadione, a já se ti odměním. Další povýšení bude tvé. Teď se dobře podívej na svého předchůdce.“ Do hlasu se jí vkradla hrozba. „Pokud zklameš, dopadneš stejně jako on.“

Chápeš?“

„Ano, má paní.“

Musela uznat, že to přijal dobře. Respektoval její hrozbu, ale nenechal se jí ohromit. S tímhle by možná mohla pracovat. Nemusel by skončit stejným způsobem, jaký naplánovala pro Stryka. *A také* pro Delorrana, až se vrátí.

Delorran přelétl pohledem ohořelé zbytky malé vesnice.

Většinu zeleně, která údolíčko ukrývala, zničil oheň. Zůstaly zde jen kostrám podobné, ohořelé zbytky stromů a pahýly keřů.

Seržant seděl na koni, který stál vedle jeho, zatímco vojáci pátrali v ruinách.

„Zdá se, že Rosomáci za sebou zanechávají všude spoušť,“ poznamenal Delorran.

„Myslíš, že je to jejich práce, pane?“ odvětil seržant.

Delorran na něj vrhl pohled plný opovržení. „Tohle nebyl vojenský tábor. Nebyli to vojáci.“

„Jak ale víme, že s tím měli Rosomáci vůbec něco společného, pane?“

„Jejich stopy vedou přímo sem, takže by to byla velká shoda náhod, kdyby neměli.“

Přiběhl k nim pěšák. Seržant se k němu naklonil a vyslechl si zprávu, pak ho propustil.

„Těla ve spálených chatrčích, pane,“ řekl seržant. „Jsou to orci. Děti a mlád'ata.“

„Víme, co je zabilo?“

„Na to jsou těla příliš ohořelá, pane.“

„Takže Stryke a jeho banda klesli tak hluboko, že zabíjejí bezbranné orky.“

„Se vši úctou, pane...“ namítl seržant opatrně.

„Ano, seržante?“

„Mohlo je zabít cokoliv. Možná i oheň. Nemáme žádný důkaz, že Rosomáci...“

„Mám důkaz před sebou. Vím, čeho je Stryke schopný, takže mě to nepřekvapuje. Jsou to odpadlíci. Možná dokonce přešli k Uni.“

„Ano, pane,“ odvětil seržant tiše a bez nadšení.

„Svolej muže, seržante, nemáme času nazbyt. Po tom, co tady provedli, máme ještě pádnější důvod chytit je a zastavit. Vyrážíme.“

Jediné, co mohli pro Mekluna udělat, bylo odkázat jeho duši bohům války a pohřbít ho tak hluboko, aby ho hladová zvířata nedokázala vyhrabat.

Poté, co doprovodili Mobbse na kraj Černého lesa, se Rosomáci vydali na jihozápad a udělali

tak první krok na cestě k Trojici. Tentokrát budou muset projít mezi Tkalcovým luhem a Quattem, domovem trpaslíků. Nejkratší cesta by je zavedla přímo do Tkalcova luhu, ale po problémech, kterým museli čelit kvůli zátarasu na cestě v blízkosti osady, byl Stryke rozhodnut přiblížit se k lidskému sídlišti jen s velkou opatrností. Měl v plánu vyhnout se mu, zamířit ke Skalistým horám a na jejich úpatí pak zahnout na západ k Trojici. To sice cestu velmi prodlouží, ale byl přesvědčen, že to bude stát za to.

Během dne zahlédli velké stádo gryfů. Zvířata mířila na sever rychlým, skákavým krokem, který jim byl vlastní. Asi o hodinu nebo dvě později zahlédli vysoko nad západním horizontem skupinu draků. Při pomýšlení, že bez ohledu na zmatek, který zemi zachvátil, si tato statná zvířata užívají svobody, je zachvátil sladký pocit. Strykovi neunikla paralela mezi draky a osvobozením Rosomáků.

Haskeer jako obvykle nedokázal žádnou podobnost ocenit a při jízdě si neustále stěžoval. „Ani nevíme, co ta hvězda je nebo co umí,“ sténal a opakoval přitom fakt, který už přednesl několikrát.

Stryke pomalu ztrácel trpělivost, ale rozhodl se, že se mu vše pokusí ještě jednou vysvětlit. „Víme, že ji chce Jennesta. Je pro ni důležitá, což jí samo o sobě dává moc. Stačí se toho držet.“

Haskeer se to však rozhodl ignorovat a vyptával se dál. „I když najdeme druhou hvězdu, co pak? Co zbylé tři? Co když je nikdy nenajdeme? Kam půjdeme? S kým se spojíme, když jsou všichni proti nám? Jak můžeme...?“

„Proboha!“ vybuchl Stryke. „Přestaň mi vykládat, co *nemůžeme* udělat. Soustřed' se na to, co je možné.“

„Je možné, že všichni přijdeme o hlavu!“ Haskeer trhl otěžemi a rozjel se ke konci průvodu.

„Nevím, proč jsi chtěl, aby zůstal, Stryku,“ poznamenala Coilla.

„Nemám zdání,“ povzdechl si. „Prostě nenávidím představu, že bych měl tlupu rozdělit. A ať už si o tom bastardovi myslíš cokoliv, je to dobrý bojovník.“

„Tuhle dovednost budeme možná potřebovat,“ řekl Jup. „Podívejte!“

Ve směru, kterým ležel Tkalcův luh, stoupal k nebi černý sloup hustého dýmu.

15

Mobbs zářil štěstím.

Unikl ze zajetí koboldů a orci, kteří ho zachránili, ho nechali jít, ačkoli je provázela hrozivá pověst. Kdyby mohl, našel by lepší strážce pro přístroj, ale aspoň to vypadalo, že ho nehodlají předat Jennestě. To Mobbsovi připadalo jako menší ze dvou zel. Doufal, že se mu podařilo orky přesvědčit, že jejich budoucí činy by měly sloužit k záchraně všech starých národů. A dokonce si z dobrodružné cesty odnesl vzácný historický dokument. Možná bylo jeho utrpení nakonec přece jen k něčemu dobré.

Ale za posledních několik dní toho zažil víc, než kolik dokázal ubohý učenec jeho věku snést, a tak byl rád, že už je po všem. Od okamžiku, kdy ho orci doprovodili na okraj Černého lesa a ukázali mu, kterým směrem leží sever, uplynulo už šest hodin. Musel se jen držet vpravo od lesa a na jeho konci zamířit na východ k pobřeží a pak k Očistci. Nepočítal však s tím, že les bude tak velký a cesta tak dlouhá. Nebo se mu to možná jen zdálo, protože byl přece jen starý učenec, nezvyklý na cestování. Když touto cestou jel poprvé, ale opačným směrem, byl zajatec koboldů, kteří ho spoutali a zavázali mu oči.

Dělalo mu starosti, že by se mohl střetnout opět s koboldy nebo s jinými lupiči, obzvláště proto, že nebyl dobrý jezdec a neutekl by jim. Ve skutečnosti patřil k národu, který nedorůstal velké výšky, proto ani nedosáhl na třmeny. Mohl jen svěřit osud bohům a jet co nejrychleji. Ale zdálo se, že ho svět nenávidí. Asi před dvěma hodinami si všiml černého sloupu dýmu, stoupajícího k obloze na jihu. Pokud hádal správně, muselo jít o Tkalcův luh. Čas od času se ohlédl přes rameno. Sloup dýmu se nevzdaloval, ale rostl stále výš a výš. Právě zvažoval, co mohlo být příčinou, když si všiml pohybu vlevo.

Země byla tím směrem kopcovitá a posetá shluky stromů, jejichž semena odnesli z lesa ptáci a vítr. Proto neviděl, kdo nebo co se blíží, jen že jde o skupinu jezdců na koních.

Předpokládal, že nejde o koboldy, kteří jezdili na kirgizilech, ne na koních. Špatný zrak mu nedovoľoval rozeznat víc, a tak začínal být čím dál neklidnější. Jediné, co mohl udělat, bylo jet dál a doufat, že si ho nevšimnou. Měl smůlu.

Jezdci se odklonili od směru, kterým mířili, a vyrazili rychle k němu. Celou dobu se držel naděje, že si ho nevšimli, pak ale vystoupili na kopec, po jehož hřebeni jel, a obklíčili ho. V tu chvíli si všiml, že jsou to orci. Oddychl si. Musela to být jednotka, která ho osvobodila, Strykova jednotka. Asi se chtěli zeptat na další podrobnosti ohledně přístroje. Nebo ho možná chtěli doprovodit do bezpečí.

Mobbs zatáhl za uzdu a zastavil. Orci se přiblížili.

„Zdravím vás,“ zavolal. „Proč jste se vrátili?“

„Vrátili?“ řekl jeden z nich. Jeho tváře zdobilo tetování seržanta.

Mobbs zamrkal. Nepoznával orka, jenž promluvil, ani žádného jiného. „Kde je Stryke?“ zeptal se vesele. „Nikde ho nevidím.“

Podle výrazu jejich tváří poznal, že něco není v pořádku. *Zmátlo* ho to. Mezi vojáky se vpřed protlačil ork s tetováním kapitána. Ani na něj si Mobbs nevzpomínal.

„Spletl si nás s Rosomáky,“ oznámil seržant a kývl směrem k Mobbsovi. „Zmínil se o Strykovi.“

Delorran zastavil vedle gremlina a zahleděl se na něj s tvrdým výrazem v očích. „Možná se mu zdá, že všichni orci vypadají stejně,“ řekl. V jeho studeném hlase nezazněla ani stopa po veselí.

„Ujišťuji tě, kapitáne, že...“

„Pokud znáš Strykovo jméno, musel jsi potkat Rosomáky,“ přerušil ho kapitán.

Mobbs vycítil nebezpečí. Poznal, že pokud řekne ano, dostane se do obtížné pozice. Na druhou stranu věděl, že nemůže říct ne.

Zatímco váhal, došla kapitánovi trpělivost. „Setkal jsi se s nimi?“

„Ano, narazil jsem na skupinu orckých válečníků,“ odvětil Mobbs konečně a pečlivě přitom volil slova.

„A?“ přitlačil Delorran. „Strávili jste spolu nějaký čas? Vyměnili si historky? Nebo jsi jim snad dokonce pomohl?“

„Nedokážu si představit, čím by mohl starý gremlin a ubohý učenec k tomu pomoci někomu, jako jste vy.“

„Nejsou jako my,“ vyštěkl kapitán. „Jsou to odpadlíci.“

„Opravdu?“ Mobbs doufal, že vypadá náležitě překvapeně. „To jsem... netušil.“

„Možná jsi ale zaslechl, kam míří.“

„Kam míří? Vy to nevíte, kapitáne?“

Delorran tasil meč a přitiskl hrozný hrot Mobbsovi na hrud’.

„Nemám času nazbyt a ty jsi špatný lhář. Kde jsou?“

„Já... já nevím...“

Hrot meče protnul gremlinův špinavý šat. „Promluv, nebo zemři.“

„Oni... zmínili se, že by mohli jít... míří do... Trojice,“ přiznal Mobbs váhavě.

„Do Trojice? Semeniště Uni? *Věděl jsem to!* Neříkal jsem to, seržante? Nejen že dezertovali, ještě se z nich stali zrádci. Bastardi.“

Seržant si Mobbsa prohlédl od hlavy k patě. „A co když lže, kapitáne?“

„Říká pravdu. Podívej se na něj. Má co dělat, aby se nepochcal.“

Mobbs se v sedle napřímil, připraven urážku rozhořčeně odmítnout.

Delorran však bez varování zarazil meč gremlinovi do hrudi.

Mobbs zalapal po dechu a pohlédl dolů na zbraň. Delorran mu ji vytrhl z hrudi. Z rány začala prýštit krev. Mobbs zvedl oči k orckému důstojníkovi a ve tváři měl vepsanu nevíra. Pak se svezl ze sedla.

Kůň se vyděšeně vzepjal. Seržant se natáhl po otěžích a uklidnil ho.

Delorran si všiml sedlové brašny, kterou dosud ukrýval gremlinův šat. Otevřel ji a začal se v ní přehrabovat. Kromě srolovaného pergamentu však nic nenašel. Delorran poznal, že jde o velmi starý dokument, nevěděl však, co s ním.

„Může v něm být něco o předmětu, který hledáme,“ připustil neochotně. „Asi jsme ho měli podrobněji vyslechnout.“

Seržant si všiml, že nadřízený vypadá mírně zahanbeně. Samozřejmě tomu nevěnoval pozornost. Místo toho pohlédl dolů na gremlinovo tělo. „Na to už je trochu pozdě, pane.“

Delorran si ironie v jeho hlase nevšiml, neboť jeho pozornost upoutal dým.

Večer se Rosomáci přiblížili ke sloupu dýmu, který na pozadí temného nebe vypadal bílý.

Dostali se do blízkosti Tkalcova luhu, takže na něho mohli každým okamžikem narazit.

Zatímco jeli, tiše spolu hovořili.

„Děje se tady něco velkého, Stryku,“ řekl Jup. „Neměli bychom se Tkalcovu luhu raději úplně vyhnout?“

„Abychom se dostali do Trojice, *musíme* projít kolem.“

„Mohli bychom se otočit a vůbec do Trojice nejít“ navrhl Alfray.

„Mohli bychom se přeskupit a všechno si znovu promyslet.“

„Jsme odpadlíci,“ řekl Stryke, „ať už půjdeme kamkoli, musíme počítat s potížemi.“

Rozhovor ukončil návrat jednoho ze zvědů.

„Osada se nachází asi půl míle odsud, pane, přímo za tímhle kopcem,“ oznámil. „Něco se tam děje. Bude lepší, když na kopci sesednete a dál půjdete pěšky.“

Stryke kývl a poslal ho zpět.

„Jen bohové ví, do čeho se to ženeme,“ zamručel Haskeer.

Nepromluvil však obvyklým mrzutým hlasem. Stryke ho ignoroval a vydal rozkaz k naprosté tichosti. Tlupa pokračovala v cestě. Na vrchol stoupání se dostali bez potíží. Sesedli a připojili se ke zvědům.

Pod nimi se rozkládal Tkalcův luh. Byla to docela velká lidská osada. Jako všechny ostatní sestávala z chalup, postavených částečně z kamene, částečně ze dřeva. Zahlédli také větší budovy; stodoly, sýpky, obecní domy a alespoň jeden chrám s věží.

Polovina města hořela.

Na pozadí rudé záře zahlédli několik postav, pobíhajících sem a tam. Pokoušely se hasit, ale jejich námaha byla marná.

„Mělo by tady být mnohem víc lidí,“ poznamenala Coilla. „Kde jsou?“

Zvědové pokrčili rameny.

„Nemá cenu tady stát a čekat, až si nás někdo všimne,“ rozhodl Stryke. „Obejdeme je a

budeme pokračovat v cestě.“

Asi o hodinu později překročili pás vysokých kopců a zjistili, co se s lidmi stalo.

V údolí pod nimi proti sobě stály dvě armády.

Srážka byla nevyhnutelná a pravděpodobně ji zdržel jen příchod tmy. Podle počtu pochodní a ohňů na obou stranách poznali, že se jedná o skutečně velkou bitvu.

„Boj Uni s Mani,“ povzdechl si Jup. „To jsme potřebovali.“

„Kolik jich tady asi je?“ zeptala se Coilla. „Pět, šest tisíc na každé straně?“

Stryke přimhouřil oči. „Ve tmě je těžké to odhadnout. Ale vypadá to tak.“

„Teď už víme, proč Tkalcův luh hoří,“ pronesl Alfray. „Je to příčina téhle bitvy.“

„Co uděláme, Stryku?“ otázala se Coilla.

„Nerad bych se vracel, protože bychom se mohli střetnout s koboldy, ale když se pokusíme obejít bojiště potmě, můžeme narazit na zvědy. Dnes v noci radši zůstaneme tady a zítra uvidíme.“

Vpřed jít nemohli a zpátky jít nechtěli. A tak pozorovali scénu v údolí.

Na úsvitu většina tlupy ještě spala. Probudil je řev z bitevního pole.

V chladném světle jitra viděli skutečnou sílu obou armád. Coilla odhadla jejich počet správně.

„Brzo se do sebe pustí,“ pronesl Stryke.

Jup si protřel oči. „Člověk proti člověku. Z našeho pohledu to není tak špatné.“

„Možná ne. Jenom kdyby to nebylo teď a tady. Už tak máme dost problémů.“

Někdo ukázal na nebe. Z dálky se blížilo několik draků.

„Takže Mani mají posilu,“ řekl Alfray. „Myslíš, že je poslala Jennesta, Stryku?“

„Možná. Není ale jediná, které slouží.“

„No, samozřejmě. Na obou stranách bojují trpaslíci,“ prohodil Haskeer.

„No a?“ odsekl Jup.

„To snad mluví samo za sebe, ne? Tvůj lid bojuje za kohokoli, kdo má dost peněz.“

„Už jsem ti jednou řekl, že nejsem zodpovědný za každého trpaslíka v zemi.“

„Napadá mě, kolik asi jejich loajalita stojí. Co my víme? Třeba ty...“ Přerušil ho záchvat kašle. Haskeer zrudl ve rván, kašlal a dával se.

„Jsi v pořádku, Haskeere?“ zeptal se Alfray. „Nevypadáš dobře.“

Haskeer zalapal po dechu a rozzlobeně odsekl: „Přestaň mě otravovat, felčare! Jsem v pořádku!“ Opět se rozkašlal, i když už ne tak prudce.

Stryke se právě chystal něco odseknout, když ho přerušil výkřik jednoho z vojáků.

Jednotka se otočila a pohlédla dolů ze svahu za sebou. K patě stoupání se blížila jednotka orků. Vůči Rosomákům byli v přesile jednoho ku třem.

„Pátrací skupina?“ hádala Coilla.

„Že by pátrali po nás? Je to možné,“ odvětil Stryke.

„Možná je vyslali na pomoc Mani,“ hádal Jup.

Orci se blížili. Stryke si zaclonil oči a zadíval se na ně. „Do prdele!“

Coilla na něj pohlédla. „Co se děje?“

„Důstojník, který je vede. Znáám ho. Není to přítel.“

„Je to ork, ne?“ snažil se ho uklidnit Alfray. „Stojíme koneckonců na stejné straně.“

„Ne s Delorranem.“

„Delorran!“ vykřikl Alfray.

„Ty ho taky znáš?“ zeptala se Coilla.

„Ano. Mají se Strykem společnou... minulost.“

„Takhle by se to taky dalo říct,“ přitakal Stryke. „Ale co tady zatraceně dělá?“

Pro Alfraye to nebylo žádným tajemstvím. „To je přece jasné, ne? Koho jiného by měla poslat po tvé stopě než orka, který tě tak nenávidí, že by to nikdy nevzdal?“

Pátrací skupina se zastavila. Delorran a další ork popojeli vpřed.

Ork zvedl válečnou standartu a pomalu jí zamával ze strany na stranu. Všichni znamení porozuměli. „Chtějí vyjednávat,“ pronesla Coilla. Stryke přikývl. „Správně. Půjdeš se mnou. Přiveď koně.“ Odběhla, aby splnila rozkaz. Stryke se naklonil k Alfrayovi a tajně mu podal hvězdu. „Dávej na ni pozor.“ Alfray ji schoval za koženou vestu. „Teď dej znamení, že si s nimi jedeme promluvit.“ Standarta Rosomáků ležela nedaleko v trávě. Alfray ji roztáhl a poslal zprávu. „Posaď Dariga na koně,“ dodal Stryke. „Cože?“ Chci, aby byl připraven, abyste byli všichni připraveni pro případ, že budeme muset rychle zmizet.“ „Nevím, jestli to zvládne.“ „Buď pojede, nebo ho tady necháte.“ „Nechat ho?“ „Udělej, co jsem řekl.“ „Pojede na koni se mnou.“ Stryke chvíli zapřemýšlel. „Dobře. Ale jestli nás bude zpomalovat, shod' ho.“ „Budu předstírat, že jsi nic neřekl.“ „Zapamatuj si to. Buď ztratíme jeden život, nebo dva.“ Alfray nevypadal zrovna šťastně, ale přikývl na souhlas. Stryke ale nevěřil, že to udělá. „Pokud je Delorran naším nepřítelem,“ pravil Jup, „myslíš, že je moudré jít za ním?“ „Musím to udělat, Jupe, to přece víš. Chrání nás příměří. Připravte se, všichni.“ Přistoupil ke Coille. Nasedli a vydali se dolů ze svahu. „Nech mluvit mě,“ řekl jí. „Pokud budeme muset rychle vypadnout, neváhej a udělej to.“ Téměř neznatelně přikývla. Dorazili k Delorranovi a jeho seržantovi. Stryke promluvil první. Hlas měl chladný a vyrovnaný. „Zdravím tě, Delorrane.“ „Stryku,“ odvětil skrz zatnuté zuby. Zdálo se, že mu činí potíže i nejzákladnější zdvořilost. „Jsi daleko od domova.“ „Nechod' me kolem horké kaše, Stryku. Oba víme, proč jsem tady.“ „Opravdu?“ „Pokud chceš tuhle hořkou frašku dovést až do konce, tak klidně. Odjeli jste bez dovolení.“ „Doufám, že mi dovolíš vysvětlit proč.“ „Důvod je očividný. Dezertovali jste.“ „Víš to jistě?“ „A vzali jste s sebou něco, co patří královně. Poslali mě, abych to přinesl zpátky. Jakýmkoli způsobem.“ „Jakýmkoli? Pozvedl bys zbraň proti orkům? Víím, že jsme měli mezi sebou problémy, Delorrane, ale nikdy by mě nenapadlo, že bys...“ „Při jednáím se zrádci nemám žádné zábrany.“ Stryke se napřímil. „Takže už nejsme jen dezertéři, ale i zrádci, co? To je rychlý postup.“ Hlas měl tvrdý jako ocel. „Nehraj si na nevinného. Nevrátili jste se z mise, ukradli jste Jennestin majetek a přidali jste se k Uni.“ „To jsou pěkná obvinění, Delorrane. Ale nepřidali jsme se k Uni ani k nikomu jinému. Mysli. I kdybychom chtěli, nemohli bychom se k nim přiblížit, aby nás nerozsekali na kousky.“ „Myslím, že jednotku orků by přijali s otevřenou náručí. Mohli by tak přilákat podobné zrádce, jako jsi ty. Ale nejsem tady kvůli tomu, abych se hádal. Vaše činy hovoří za vás. Spálili jste tábor plný orckých žen a mláďat.“ „Cože? Delorrane, jestli mluvíš o tom, o čem myslím, že mluvíš, pak je zabila nemoc. Tábor

jsme zapálili jen proto, abychom...”

„Neurážej mě lhaním! Mám jasné rozkazy. Předáš mi artefakt, pak složíte zbraně a vzdáte se.“

„To určitě,“ řekla Coilla.

Delorran po ní střelil rozzuřeným pohledem. „Očividně jsi podřízené nenaučil disciplíně, Stryku. Ale to mě nepřekvapuje.“

„Kdyby to neřekla ona, udělal bych to já. Pokud máme něco, co chceš, pojď a vezmi si to.“

Delorran sáhl po meči.

„A pokud chceš porušit příměří, posluž si,“ dodal Stryke a přesunul ruku k meči.

Zamračili se na sebe.

Nakonec Delorran meč netasil. „Dávám ti dvě minuty, aby sis to rozmyslel. Pak se vzdej, nebo se nám postav.“

Stryke beze slova otočil koně. Coilla se na Delorrana naposledy zamračila, pak ho následovala. Pádili vzhůru kopcem.

Stryke sklouzl ze sedla a zopakoval, o čem hovořili. „Považují nás za zrádce a viní nás ze zavraždění orků v táboře, který jsme podpálili.“

To Alfraye šokovalo. „Jak si mohou *tohle* myslet?“

„Delorran je připraven uvěřit jakýmkoli pomluvám o mně. A asi za minutu a půl si pro nás přijdou. Chtějí nás živé nebo mrtvé.“

Pohlédl na shromážděné Rosomáky. „Máme poslední šanci se rozhodnout. Když se vzdáme, jsme mrtví. Buď nás zabije Delorran, nebo budeme popraveni na Kamenném vrchu. Ale pokud mám zemřít, bude to teď a tady, s mečem v ruce.“ Přelétl pohledem jejich tváře. „Co říkáte? Jste se mnou?“

Vojáci dali na vědomí, že jsou. Dokonce i Haskeer a trojice, která ho podpořila, byli připraveni bojovat, ačkoli souhlasili méně nadšeně než ostatní.

„Tak jo, budeme bojovat,“ řekl Jup. „Ale podívej na naši situaci; za námi se schyluje k bitvě a před námi stojí odhodlaní, tvrdí válečníci. Co, do prdele, uděláme?“

Několik vojáků se zeptalo na totéž.

„Pokud odrazíme první útok, posílíme svoji pozici,“ řekl Stryke. „Přijde každou chvíli.“

U paty kopce se Delorranova jednotka seřazovala k útoku.

„Nasedat!“ zakřičel Stryke. Mávl mečem k několika vojákům.

„Pomozte Darigovi na Alfrayova koně. Alfrayi, chci tě mít v zádech. Pohyb! Všichni!“

Vojáci se rozběhli ke koním a chopili se zbraní. Stryke převzal od Alfraye hvězdu a nasedl. Delorranovi vojáci pádili vzhůru kopcem, třetina jich zůstávala v pozadí jako posila.

„Protiví se nám bojovat s orky,“ pronesl Stryke. „Ale pamatujte, že nás považují za zrádce a jsou připraveni nás bez milosti zabít.“

Čas k mluvení byl u konce. Stryke zvedl paži, prudce jí máchl dolů a zakřičel: „Teď... *do útoku!*“

Rosomáci obrátili koně a rozjeli se dolů z kopce, aby se střetli s první vlnou.

I když Delorran ponechal část jednotky v záloze, byl v početní převaze, Rosomáci však měli výhodu v tom, že bránili výše položené místo.

Orci srazili čepele a začali rozdávat a přijímat rány. Koně se otáčeli a plašili. Vzduch naplnil lomoz ocele narážející na ocel, meče dopadaly na štíty.

Pro Stryka i ostatní byl boj s vlastním národem jedinečnou a znepokojující zkušeností.

Doufal, že to neochromí jejich odhodlání. Nebyl si jistý, jestli je na tom Delorranova tlupa stejně.

Důležité však bylo, že se asi po pěti minutách prudkého boje začal nepřítel stahovat, aniž by některá ze stran utrhla vážnější zranění.

Zatímco sledovali, jak protivníci ujíždějí dolů z kopce, Stryke zakřičel: „Nebojovali srdcem! Jak znám Delorrana, pořádně je seřve. Až se vrátí, už to nebude tak snadné.“

A opravdu. Delorran se obrátil k vojákům a nezdálo se, že by je šetřil.

„Nemůžeme je odrážet donekonečna,“ pronesla Coilla ponuře. Jup pohlédl na bojiště za nimi. Armády se k sobě začaly pomalu blížit „A nemáme kam utéct.“

Delorranova jednotka se připravila na útok. Tentokrát se všemi muži. Stryke se rozhodl. Bylo to šílený plán, ale žádné jiné východisko neviděl.

„Poslouchejte mě!“ zařval. „Důvěřujte rozkazu, který teď vydám, a následujte mě!“

„Zase zaútočíme?“ zeptala se Coilla.

Delorranova jednotka se prudce rozjela vzhůru kopcem.

„Věřte mi!“ zopakoval Stryke. „Udělejte to, co já!“

Nepřátelé se blížili a nabírali rychlost. O jejich odhodlání se tentokrát nedalo pochybovat.

Dostali se už na dolet krátkého oštěpu.

Strykův pohled zalétl k bitevnímu poli. „*Ted’!*“ zaječel.

Pak obrátil koně a pádil vzhůru kopcem. Během několika vteřin dosáhl vrcholu a zmizel za ním.

„Ach ne...“ zasténal Jup.

Haskeerovi poklesla čelist. Nevěřil tomu, co se děje, a nebyl sám. Nikdo z jednotky se ani nepohnul.

Delorran už byl téměř u nich.

Iniciativy se chopila Coilla. „Dělejte!“ zařvala. „Je to naše jediná šance!“

Obrátila koně a vyrazila za Strykem.

„Do prdele!“ zaklel Haskeer, ale následoval ji, stejně jako zbytek jednotky.

Alfrayovi, jenž jel na koni s Darigem, se dokonce podařilo zvednout standartu.

Když dorazili na vršek kopce, byl už Stryke daleko před nimi.

V údolí se k sobě armády blížily stále rychleji. Lidé běželi s kopími a oštěpy. Jezdectvo útočilo. Mezera se rychle uzavírala. Rosomáci vyrazili vpřed, jako by je hnál samotný ďábel.

Delorran a jeho muži dorazili na vrchol stoupaní. Šokovalo je, když zjistili, že se v údolí schyluje k bitvě. Vojáci přitáhli uzdy a zastavili koně. Udělali by to, i kdyby Delorran nezvedl ruku.

Ochromeně sledovali, jak se Rosomáci ženou k místu, kde se měly nepřátelské armády střetnout.

„Co uděláme, pane?“ zeptal se seržant.

„Pokud nemáš lepší nápad, podíváme se, jak spáchají sebevraždu,“ odpověděl Delorran.

16

Kopec klesal pod tak prudkým úhlem, že Rosomáci spíše klouzali, než jeli.

Coilla se otočila v sedle a pohlédla vzhůru. Zbytek jednotky ji v těsné blízkosti následoval.

Pronásledovatelé se však zastavili a hleděli na ně dolů. Pobídla koně a dohonila Stryka.

„Co máš ztraceně v plánu?“ zakřičela.

„Projedeme skrz!“ zařval do větru, který je šlehal do tváří.

„Nebudou to čekat.“

„To nejsou jediní!“

Nepřátelské armády se přibližovaly.

Stryke ukázal dolů. „Ale musíme pokračovat! A nezastavíme ani na opačné straně!“

„Pokud se tam dostaneme!“ zaječela.

S prudkým trhnutím dorazili na rovinu pod svahem. Ostatní Rosomáci je následovali. Stryke se ohlédl. Tlupa se stále držela pospolu. Alfray s Darigem průvod uzavírali, ale nezpomalovali. Na rovině mohli zrychlit, ztratili však výhodu vyvýšeného postavení. Nyní to vypadalo, že se armády nacházejí mnohem blíž.

Prostor mezi nimi se rychle zužoval. Stryke pobídl zpěněného koně a zakřičel na ostatní, aby se ho drželi. Pádili kupředu, vstříc údolí smrti. Na bitevním poli je téměř ohlušil řev tisíců nedočkavých bojovníků.

Pak vjeli mezi přibližující se linie. Obklopili je nepřátelé. Kolem se míhala těla a rozmazané tváře. Stryke si vzdáleně uvědomoval, že se za nimi lidé otáčejí, ukazují na ně a něco křičí. Modlil se, aby zmatek nadcházející bitvy a moment překvapení poskytl Rosomákům výhodu, stejně jako nejistota obou stran ohledně toho, ke které armádě patří. Byl si však jistý, že jakmile je Uni poznají, budou je považovat za spojence Mani.

Dostali se sotva do čtvrtiny bojiště, když jejich směrem vylétly první šípy a oštěpy. Naštěstí byly od sebe armády ještě dostatečně vzdáleny, takže zbraně neměly valný účinek. Lidští bojovníci však přidali do kroku. Kdyby Rosomáci jen na okamžik zpomalili, přelily by se přes ně obě armády jako přílivové vlny. Tu a tam se rychlejší skupinky vojáků nebo jezdců vrhaly kupředu, aby Rosomákům zatarasily cestu.

Strykovi se do cesty postavila skupina pěšáků, ozbrojených širokými meči a kopími. Projel skrz ně a několik jich srazil k zemi. Coilla a ostatní se postarali o zbytek. Orci měli štěstí. Kdyby armády tolik nepřekvapili a jednotky byly lépe organizované, mohly Rosomáky teď a tady zastavit.

Šípy se zarývaly do země mnohem blíž. Mezi Strykem a jezdcem za ním prolétl oštěp. Ze stran se na orky vrhali osamocení vojáci. Orci se na oplátku oháněli meči a bez milosti kosili Uni i Mani.

Vpřed se vrhl černě oblečený člověk, skočil po Coillině koni a hmátl po otěžích. Pověsil se na ně celou vahou a táhl dolů. Kůň zpomalil, zatočil se a zastavil tak Rosomáky za ním. Ze všech stran je obkličovali rozzuření lidé.

Coilla vytrhla z pochvy nůž a sekla muže, jenž ji zpomaloval, do obličeje. Vykřikl a spadl.

Ostatní orci přejeli přes něj. Coilla kopla koně do slabin. Jednotka vyrazila vpřed a ujela běžícím vojákům.

Haskeer jel po straně průvodu, na místě, které bylo velmi zranitelné. Oháněl se proto *sekerou* na jednu i na druhou stranu a rozbíjel lebky kopiníkům, kteří se ho pokoušeli shodit ze sedla. Zařval a oštěp pobídl koně.

Rosomáci uháněli vpřed, opačná strana bojiště se však začala ztrácet v moři útočících lidských bojovníků.

Stryke věděl, že tlupa zpomaluje. Obával se, že je každým okamžikem obklíčí.

Z vrcholku kopce vypadala orcká jednotka jako hrst černých perel, které vrhla ruka obra.

Delorran a vojáci sledovali, jak se kolem orků začaly svírat lidské kleště.

„Jsou to *šílenci*,“ vykřikl Delorran. „Raději by zemřeli, než aby se podřídili spravedlnosti.“

„Je po nich, pane,“ souhlasil seržant.

„Nemůžeme tady zůstat a riskovat, že nás někdo zahlédne. Připravte se na odjezd.“

„A co artefakt, pane?“

„Chceš pro něj jít?“

Bylo otázkou okamžiku, než armády zablokují orkům cestu.

Stovky lidí, Uni a Mani, se sbíhaly ze všech stran.

„Jdeme!“ vyštěkl Delorran.

Obrátil koně a v čele průvodu se vydal dolů po opačné straně kopce.

Stryke viděl, jak lidé běží vpřed, aby mu zatarasili cestu. Jel dál, vrážel mezi ně a oháněl se mečem. O několik úderů srdce později narazili Rosomáci do lidské stěny a začali se jí prořezávat. Další zmatek nastal poté, co spolu začaly bojovat také obě armády.

Zmatek se proměnil v krvavou anarchii.

Jupa málem strhla z koně skupinka Uni, ozbrojená oštěpy Divoce začal sekat mečem, kdyby mu však několik Rosomáků nepřišlo na pomoc, spadl by. Spolu se pak opět rozjeli vpřed.

Alfray držel krok s ostatními, ale kvůli spolujezdci se začal opoždovat. Také na ně zaútočili, tentokrát však Mani, kteří poznali, že jim orci nepřišli na pomoc. Bojoval, jak nejlépe mohl. Omezoval jej však zraněný spolujezdec a válečná standarta Rosomáků, která se jako zbraň příliš neosvědčila. A nikdo z Rosomáků nebyl poblíž, aby jim pomohl.

Téměř se jim podařilo vyrvat ze sevření nepřítele, když Dariga plnou silou zasáhl oštěp.

Vykřikl.

Alfray sekl po muži, který oštěp držel, a usekl mu kus ramene.

Ale Darigovi už nebylo pomoci.

Zavrával v sedle a hlava mu klesla na stranu.

Alfray byl příliš zaměstnán bojem, než aby Darigovi věnoval pozornost. Pak se mu do cesty postavil další jezdec a Alfrayův kůň se vzepjal. Darig spadl. Sotva přistál na zemi, vrhla se na něj masa lidí s meči, sekýrami, oštěpy a noži.

Alfray vykřikl zoufalstvím a zuřivostí. Srazil jezdce, jenž mu zatarasil cestu, jediný pohled na šílený dav, který Dariga obklopil, mu však prozradil, že už nemůže nic udělat. Pobídl koně a dalšímu útoku unikl jen o vlásek. Přidal se k Rosomákům, kteří si klestili cestu k okraji bojiště. Byl přesvědčen, že to nezvládnou.

Armády se za nimi srazily a splynuly v divokém boji.

Bitva nyní propukla naplno, což se ukázalo jako výhoda. Pro obě strany bylo nyní důležitější zabít se navzájem, a přitom zůstat naživu. Rosomáci už nebyli důležití.

Po dalších dvou nekonečných minutách zuřivého boje pronikla jednotka na opačnou stranu bojiště. Nejvyšší rychlostí překročili orci travnatou planinu a začali šplhat vzhůru kopcem. Coilla se ohlédl. Skupina asi dvaceti nebo třiceti jezdců se vydala za nimi. Poznala, že se jedná o Uni.

„*Máme společnost!*“, zakřičela.

Toho už si Stryke také všiml. „*Jed'!*“ zařval.

Na vrcholu stoupání zjistili, že se na druhé straně nachází povlovný svah, přecházející v travnatou rovinu, posetou shluky stromů. Pokračovali dál. Pronásledovatelé překročili vršek kopce a stejně rychle začali sjíždět dolů.

Země byla na této straně kopce měkčí. Od kopyt koní odlétaly hroudy hlíny.

Jeden z orků vykřikl. Všichni vzhledli k nebi.

Od bojiště se k nim blížili tři draci.

Strykovi nezbylo než předpokládat, že pronásledují jeho tlupu.

Vedl Rosomáky směrem k lesíku, v němž by mohli najít úkryt.

„*Hlavy dolů!*“ zařval Jup.

Draci zprudka klesli. Orci ucítili v zádech žár. Drak jim prolétl těsně nad hlavami a opět se vznesl, aby se připojil k ostatním. Orci se ohlédl a zjistili, že lidi, kteří je pronásledovali, zasáhl oheň. Zem byla poseta ohořelými těly mužů a koní. Některá ještě stála v plamenech. Několik lidí hořelo, potácelo se a nakonec kleslo k zemi. Někteří z vojáků přežili, ale úplně ztratili zájem o pronásledované. Zastavili koně a prostě hleděli na padlé nebo tupě sledovali,

jak jim orci unikají.

Stryke netušil, jestli byla smrt lidí úmyslná, nebo ne. Draci byli nevyzpytatelní a nepatřili k nejspolehlivějším zbraním. Pak draci opět zaútočili. Orci pobídli vyčerpané koně ve snaze dosáhnout okraje lesa.

Zakryl je velký stín. Drakův horký dech sežehl trávu několik yardů po jejich pravé ruce.

Přinutili vzpírající se koně ještě k větší rychlosti.

Další drak zamával křídly a vrhl se dolů. S poryvem větru v zádech se hnali k lesu.

Nakonec všichni, včetně Alfraye, dorazili na poslední chvíli do úkrytu. Drak jim žhavým dechem zapálil stromy nad hlavou.

Zasypaly je hořící větve, doutnající listí a jiskry.

Rosomáci rychle vjeli hluboko do lesa. Mezerami v korunách stromů zahlédli na nebi své létající protivníky, kteří s nimi drželi krok.

Po chvíli je přestali vídat tak často a nakonec je ztratili z dohledu úplně. Zpomalili, ale zůstali v pohybu. Zastavili až na opačné straně lesa.

Ukryti mezi stromy pozorovali, jak jim pátrající draci krouží nad hlavami. Neodvažovali se opustit úkryt, proto sesedli a postavili hlídky, které měly vyhlížet lidské nepřátele. Nezdálo se však, že by se za nimi někdo vydal. Nezbyvalo jim než s rukama na zbraních čekat na správnou příležitost.

Haskeer se zhluboka napil z měchu s vodou, zazátkoval ho a opět si začal stěžovat: „Tohle byl teda pěkně nebezpečný kousek.“

„Co jiného jsme mohli dělat?“ řekla Coilla. „Fungovalo to, ne?“

To Haskeer nemohl popřít, a tak se spokojil s ponurým mračením.

Většina ostatních vojáků však jeho rozhořčení nesdílela. Hlavně nováčci měli ohromnou radost z toho, že jim bláznivý kousek vyšel, a Stryke na ně musel zařvat, aby ztichlí.

Alfray cítil mnohem méně veselí. Neustále musel myslet na Dariga. „Kdybych ho jen držel pevněji, možná by tady ještě byl.“

„Nemohl jsi nic dělat,“ řekl mu Stryke. „Netrap se tím, co mohlo být.“

„Stryke má pravdu,“ souhlasila Coilla. „Jen zázrakem nás tam nezůstalo víc.“

„Kdybys chtěl někoho vinit z jeho smrti,“ zamumlal si Stryke napůl pro sebe, „pak jenom mě.“

„Jenom se nezačni litovat,“ varovala ho Coilla. „Potřebujeme, aby sis zachoval chladnou hlavu.“

Stryke pochopil a nechal to být. Sáhl si do kapsy a vyňal z ní hvězdu.

„Ta divná věc nám už způsobila spoustu potíží,“ řekl Alfray.

„Obrátila nám životy vzhůru nohama. Doufám, že za to stojí, Stryku.“

„Mohla by nás vykoupit z otroctví.“

„Možná ano, možná ne. Myslím, že už jsi delší dobu hledal nějakou výmluvu, aby ses mohl odtrhnout.“

„Řekl bych, že ostatní jsou na tom stejně.“

„Snad. Ale v mém věku se už raději vyhýbám změnám.“

„Nastal čas změn. Všechno se mění. Proč ne my?“

„Změna, jo?“ zavrčel Haskeer. „Je toho příliš... než abychom..“

Náhle se zdálo, že nemůže popadnout dech. Zavrával, pak padl k zemi jak podřátý.

„Co se to *zatraceně* děje?“ vykřikla Coilla.

Shromáždili se kolem něj.

„Co je?“ zeptal se Stryke. „Zranili ho?“

Alfray ho rychle prohlédl. „Ne,“ odpověděl. Položil Haskeerovi ruku na čelo, pak mu zkontroloval tep.

„Tak co je sním?“

„Má horečku. Víš co si myslím, Stryku? Že má stejnou nemoc jako Meklun.“

Několik vojáků rychle ustoupilo.

„Tajil nám to, hlupák jeden,“ dodal Alfray.

„Posledních pár dnů nebyl sám sebou, že?“ poznamenala Coilla.

„Ne. Měl všechny příznaky. A napadlo mě ještě něco. Nebude se ti to líbit.“

„Pokračuj,“ pobídl ho Stryke.

„Na Meklunově smrti se mi něco nezdálo,“ přiznal Alfray. „Jeho zranění sice byla vážná, ale mohl se uzdravit. Myslím, že se nakazil v táboře, který jsme zapálili.“

„Ani se k tomu místu nepřiblížil,“ připomněl mu Jup. „*Nemohl*.“

„On ne, ale Haskeer ano.“

„Bohové,“ zašeptal Stryke. „Tvrdil, že se žádného z těl nedotkl. Musel lhát.“

„Pokud se od Haskeera nakazil Meklun, nemohli jsme i my?“ zeptala se Coilla.

Vojáci neklidně zamručeli.

„Možná ne,“ odvětil Alfray. „Mekluna oslabila zranění, a byl proto náchylný k infekci. A co se týče nás, kdybychom se nakazili, už by to bylo znát. Je někomu zle?“

Orci zavrtěli hlavami.

„O lidských nemocech toho víme jen málo,“ pokračoval Alfray, „ale největší riziko nákazy obvykle nastává v prvních čtyřiceti osmi hodinách.“

„Doufejme, že máš pravdu,“ řekl Stryke. Podíval se dolů na Haskeera. „Myslíš, že se uzdraví?“

„Je mladý a silný. To mu snad pomůže.“

„Co pro něj můžeme udělat?“

„Snažit se srazit horečku a čekat, až poleví.“

„Další problém,“ povzdychla si Coilla.

„Ano,“ souhlasil Stryke. „Tohle bylo to poslední, co jsme potřebovali.“

„Je jen dobře, že nemáme na zraněné stejný názor jako on.“

Vzpomínáte, co navrhl, abychom udělali s Meklunem?“

„Jo. Je to ironie, že?“ |

„Co teď, šéfe?“ zeptal se Jup.

„Budeme se držet plánu.“ Ukázal na draky, kteří jim kroužili nad hlavou. „Jakmile zmizí, tedy *pokud* zmizí, vyrazíme k Trojici.“

Úkryt opustili teprve po několika hodinách.

Draci neustále létali nad lesem, nakonec však přece jen zamířili na sever a zmizeli. Stryke přikázal, aby Haskeera přehodili přes koně a přivázali ho. Jeden z vojáků měl koně vést.

Jednotka se obezřetně vydala k Trojici. Stryke odhadl, že pokud se nesetkají s dalšími problémy, dorazí na místo asi za den a půl.

Tkalcův luh jim nyní ležel za zády, takže mohli zvolit víceméně přímou trasu. Ocitli se však na jihu Maras-Dantie, v místech, kde žila většina lidí, proto museli být opatrnější. Kdykoli to jen bylo možné, jeli lesy, údolími a jinými přirozeně chráněnými místy.

Stále častěji však nacházeli známky lidského osídlení a plenění. Ráno druhého dne dorazili k místu, kde dříve rostl malý les. Našli ho téměř úplně vykácený. Velké množství dřeva bylo odvezeno, ale mnoho kmenů zůstalo na místě, aby shnilo. Pařezy porůstal zelený mech nebo je dohněda barvila plíseň. Les vykáceli již před mnoha měsíci.

Rozsah ničení a námaha, kterou na to lidé vynaložili, je šokovala. Ještě víc zstražitelé, neboť takové pustošení vyžadovalo mnoho rukou.

O několik hodin později pochopili, k čemu lidé dřevo potřebovali.

Přijeli k řece, tekoucí na jihozápad ke Skalistým horám. Podle řeky se mohli snadno orientovat, proto se vydali podél ní. Brzy si všimli, že voda je neobvykle plytká a teče velmi pomalu.

Když obešli ohyb řeky, pochopili proč.

Řeka se proměnila v ohromné třeptící se jezero, pokrývající mnoho akrů dříve otevřené krajiny. Voda se nahromadila za mohutnou přehradou, postavenou bezpochyby ze stromů ze zničeného lesa, který minuli. Hráz je zároveň šokovala i ohromila. Byla vyšší než nejvyšší borovice, silná jako šest kmenů a tak dlouhá, že i ten nejlepší lučištník by měl problém ji přestřelit. Kmeny byly do sebe zasazeny s dokonalou přesností, pak svázaný mílemi silných šlahounů. Spojení mezi kusy dřeva vyplňovala malta. Z každého břehu i ze samotné řeky trčely mohutné nakloněné opěry, které dodávaly hrázi stabilitu.

Nikde poblíž však zvědové nezaznamenali přítomnost lidí.

A protože si od včerejšího dne neodpočinuli, přikázal Stryke sesednout a postavit hlídky. Jakmile se Alfray postaral o Haskeera, jehož horečka ještě zesílila, přidal se k ostatním důstojníkům, aby probrali další postup.

„Podle přehrady musíme být poblíž Trojice,“ pronesl Stryke.

„Jen něco tak velkého může uživit tolik lidí.“

„Hráz taky představuje moc,“ přidal se Alfray. „Získali ji tím, že ovládli zdroj vody.“

„Moc spočívá také v tom, kolik lidí potřebovali ke stavbě,“ řekl Stryke. „V Trojici jich není jen hodně, jsou taky dobře organizovaní.“

„A přesto ignorují *magii*, kterou zničili, když změnili koryto řeky,“ pravil Jup. „Dokonce i já cítím zlou sílu, která tady všechno prosákla.“

„A já cítím velký problém,“ řekla Coilla a obrátila hovor k důležitějším věcem. „V Trojici žijí fanatičtí Uni. Říká se, že zrovna nemilují staré národy. Jak se dostaneme dovnitř, abychom získali druhou hvězdu? Nebo máš v plánu sebevražednou misi, Stryku?“

„Nevím, co uděláme. Ale budu se řídit základní vojenskou strategií; dostaneme se, jak nejbližší to půjde, schováme se a prozkoumáme situaci. Někaký způsob existuje, jenom jsme na něj zatím nepřišli.“

„A co když žádný způsob není?“ zeptal se Alfray. „Co když se nedostaneme dost blízko?“

„Pak si budeme muset všechno znovu promyslet. Možná bychom mohli vyjednávat s Jennestou - hvězdu za nějakou formu milosti?“

„Ach ano, samozřejmě,“ poznamenala Coilla cynicky.

„Nebo je taky možné, že tohle pro nás znamená začátek nového života psanců. Měli bychom se smířit s tím, že už jimi vlastně jsme.“

Jup vypadal ustaraně. „To nezní zrovna lákavě, šéfe.“

„Tak budeme muset udělat vše, co je v našich silách, abychom se takovému osudu vyhnuli, ne? Teď si běžte odpočinout. Nejpozději za hodinu vyrazíme k Trojici.“

17

Pozdě odpoledne zahlédli v dálce Trojici.

Rosomáci se ukryli mezi stromy a keři, vyhlíželi nepřátelské hlídky a sledovali vzdálenou osadu. Město obklopovala vysoká dřevěná hradba, opatřená vyhlídkovými věžemi.

Nad osadou a za ní se rýsovaly Skalisté hory s rozeklanými vrcholy, nad nimiž se tetelil horký vzduch, stoupající z Kirgizilské pouště na opačné straně pohoří.

Uježděná cesta vedla k ohromným vratům, sloužícím jako hlavní vstup do Trojice. Byla zavřená. Kolem města se rozkládala široká pole, která dosahovala až téměř k úkrytu Rosomáků. Ale úroda vypadala křehce a zakrněle.

„Teď víme, k čemu potřebují tolik vody,“ řekla Coilla.

„Ale nezdá se, že by jim k něčemu byla,“ odvětil Jup. „Podívejte se, jak slabou mají úrodu. Lidé jsou hloupí. Nevidí, že narušení magie země ovlivní i je.“

„Zatraceně, jak se k tomu místu dostaneme, Stryku?“ zeptal se Alfray. „A co teprve dovnitř?“

„Možná budeme mít štěstí. Zatím jsme neviděli ani jednoho člověka. Většina se asi zúčastnila bitvy u Tkalcova luhu.“

„Ale přece by město nenechali bez obrany, ne?“ připomněla mu Coilla. „A i *kdyby* se většina obyvatel boje opravdu zúčastnila, brzo se vrátí.“

„Chtěl jsem tím říct, že nám to může pomoci, ne že to vyřeší náš problém.“

„Takže co teď?“ chtěl vědět Jup.

„Najdeme si úkryt a rozbijeme tábor. Coillo, vezmi si tři vojáky a vydejte se pěšky doprava kolem města. Jupe, taky si vyber tři vojáky a vydej se doleva. Všimněte si všeho, co by nám mohlo posloužit jako skrýš, ale nezapomeňte, že nejde jenom o nás, ale i o koně. Rozumíte?“ Přikývli a vydali se splnit rozkazy.

Stryke se podíval na Alfraye. „Jak je Haskeerovi?“

„Pořád stejně.“

„Ten bastard dělá potíže, i když je v bezvědomí. Udělej pro něj, co se dá.“ Obrátil se ke zbytku tlupy. „Zůstaňte ostražití a připravení k boji.“

Nezbývalo než pozorovat a čekat.

„Nelíbí se mi to,“ zašeptal Jup.

Schováni za keři pozorovali ústí tunelu v útesu.

„Mně dělá starosti fakt, že je tady jenom jeden východ,“ řekl Alfray, „a nemůžeme vědět, jestli se koně uvnitř nevydělají.“

„Nic jiného jsme nenašli,“ zopakovala Coilla poněkud podrážděně.

„Coilla má pravdu,“ rozhodl Stryke. „Zkusíme to. Jsi si jistá, že je jeskyně prázdná?“

Přikývla. „Vojáci zašli dost daleko. Je opuštěná.“

„Pokud se lidé dozví, že se tady schováváme, budeme jako krysy v pasti,“ prohlásil Jup. „Musíme to risknout,“ odvětil Stryke. Zkontroloval, zda je vzduch čistý. „Tak jo, pospěšte si. Napřed koně.“

Tlupa se rozběhla k opuštěnému dolu. Několik koní museli vtáhnout dovnitř násilím.

Uvnitř bylo vlhko a mnohem chladněji než venku.

Denní světlo nedosáhlo dál než třicet kroků od vstupu, kde se jeskyně snižovala a zužovala.

Dál už panovala jen černočerná tma.

„Držte se dál od vchodu,“ rozkázal Stryke, „a světlo používejte jen v nejnnutnějším případě.“

Coilla se zachvěla. „Nepůjdu tak daleko, abych ho potřebovala.“

Mám radši otevřené nebe.“

Jup se dotkl hrubě otesané skály. „Proč tady asi kopali?“

Alfray se sklonil nad Haskeerem, aby mu vyměnil vlhký obklad na čele. „Asi hledali zlato,“ odpověděl. „Nebo jiné horniny, které považují za vzácné.“

„S něčím podobným jsem se už setkal,“ řekl Jup a kopl špičkou boty do kamení. „Asi tady těžili černý kámen, který používají jako palivo. Jak dlouho jim asi trvalo, než žílu vyčerpali?“

„Jak znám lidi, tak moc dlouho ne,“ odvětila Coilla. „A myslím, že máš pravdu, Jupe. Slyšela jsem, že Trojici založili proto, že v místních horách našli spoustu černého kamene.“

„Zase znásilnili zemi,“ zamumlal Jup. „Měli jsme přehradu rozbít, aby měli o čem přemýšlet.“

„Dalo by to spoustu práce,“ pravil Stryke. „Napracovala by se na tom celá armáda. Ale to nás v tuhle chvíli nemusí zajímat. Musíme najít slabé místo Trojice.“

„Pokud nějaké má.“

„Když tady budeme jen sedět, tak ho nenajdeme, Jupe.“

„Takže jaký máš plán?“ dotázala se Coilla.

„Nesmíme se venku pohybovat ve velkých skupinách. A hlavně ne v denním světle. Takže se kolem porozhlédneme jen já, ty a Jup.“

Coilla přikývla. „Dobře. Nechce se mi hrát si na divocha, žijícího v jeskyni.“

Ostatní zůstanou tady a budou se držet z dohledu,“ rozkázal Stryke. „Postav hlídky, Alfrayi, a několik mužů rozmístí mezi keře, aby vás varovali, kdyby se někdo blížil. A snažte se udržet koně v klidu. Pojďme.“

Coilla a Jup ho následovali ven ze šachty.

Rozběhli se k nejbližšímu poli, kterým se vydali k městu. Skoro půl míle se opatrně pohybovali vpřed v předklonu. Náhle však Coilla popadla Stryka za paži. „*Dolů!*“ zasyčela a strhla ho k zemi. Ponořili se do obilí. Asi dvacet yardů před nimi stáli první lidé, které kolem Trojice zahlédli. Na sousedním poli pracovala skupinka žen, oděných do prostých černých šatů. Něco trhaly a kladly do košů na hřbetech mul. Dva muži s plnovousem a rovněž v černém oblečení stáli na stráži, zatímco ženy pracovaly.

Stryke si přitiskl prst na ústa a pokynul Coille a Jupovi, aby ho následovali. Tiše lidi obešli. Ještě několikrát se museli uchýlit ke stejné taktice, aby se vyhnuli postavám, které čas od času v obilí zahlédli.

Lezli vpřed po všech čtyřech, náhle však narazili na kamením vysypaný úvoz. Když vyhlédli z úkrytu v žitě, uvědomili si, že jde o cestu, vedoucí k bráně Trojice. Na poli na opačné straně silnice nezahlédli žádné lidi, proto se rozhodli ji přeběhnout. Coilla se právě chystala vyrazit, když zaslechli blížící se hluk. Rychle se schovali a sledovali, co se bude dít. Blížila se k nim skupina vozů. První jel otevřený povoz, který táhly dvě krásné bílé klisny. Na kozlíku seděl kočí a ještě jeden muž. Oba byli silně ozbrojeni a oděni v černém. Vzadu seděli další dva lidé opět v černém. Jeden z nich byl očividně také strážce, ozbrojený lukem. Jejich pozornost však přilákal muž, sedící vedle něj.

Jako jediný měl na hlavě klobouk. Pokud si Stryke pamatoval, říkali lidé této vysoké černé pokrývce hlavy cylindr. Ačkoli muž seděl, bylo očividné, že je velmi vysoký, hubený a

šlachovitý. Měl vrásčité obličej, zakončený špičatou bradou a ozdobenou prošedivělým vousem, tenká, bezvýrazná ústa a temné, pronikavé oči. Jeho energická tvář se očividně často nesmála.

Vůz je minul.

Následovaly ho další tři povozy, tažené páry volů. Na kozlíku vozů seděli černě odění kočí, doprovázení stráží. Každý z povozů byl tak plný pasažérů, že mohli jen stát. Byli to samí trpaslíci.

Zatímco jely vozy dál, Stryke si všiml, že se na Jupově tváři objevil zamyšlený výraz.

Jup vydechl. „Představte si, co by na *tohle* řekl Haskeer.“

„To nebyli vězni, že ne?“ řekla Coilla.

Stryke potřásl hlavou. „Vypadali na dělníky. Mě ale víc zajímá muž v prvním voze.“

„Hobrow?“

„No, choval se jako vůdce, Coillo.“

„A měl mrtvé oči,“ dodal Jup.

Sledovali, jak se průvod blíží k bráně. Na vrcholku hradeb se objevily strážce. Křídla vrat se pomalu otevřela, a zatímco povozy projížděly bránou, nahlédli na okamžik dovnitř. Vrata se opět pomalu zavřela. Slyšeli, jak strážce zasunují těžkou závoru.

„To je ono,“ oznámil Jup. „Takhle se dostaneme dovnitř.“

Stryke nechápal. „Co tím myslíš?“

„Musím ti to snad hláskovat? Využívají trpaslíky a já jsem trpaslík“

„To je pěkně riskantní plán, Juve,“ odvětila Coilla.

„Máš snad lepší nápad?“

„I kdybychom tě dostali dovnitř,“ řekl Stryke, „co bys mohl dělat?“

„Získal bych informace. Prohlédl město a zjistil, jak to vypadá s obranou. Možná bych i vypátral, kde schovávají hvězdu.“

„Pokud měl Mobbs pravdu a oni ji mají,“ připomenula mu Coilla.

„Ale abychom se o tom přesvědčili, musíme někoho dostat dovnitř.“

„Neznáme jejich bezpečnostní opatření,“ namítl Stryke. „Co když znají všechny trpaslíky jménem?“

„Nebo se trpaslíci znají navzájem,“ připadal se Coilla. „Jak by reagovali, kdyby se mezi nimi objevil cizinec?“

„Netvrdím, že to nebude nebezpečné,“ prohlásil Jup. „Ale nepovažuji za pravděpodobné, že by lidé znali všechny trpaslíky. Podle všeho, co víme o tomhle místě a o lidech, nenávidí staré národy.“

Nedokážu si představit, že by se obtěžovali naučit se jejich jména.“

Coilla se zamračila. „To je dost velký předpoklad.“

„Je to šance, kterou musíme využít. A co se týče trpaslíků a toho, jestli by si všimli cizince, neměl by to být zas tak velký problém. Patří alespoň ke čtyřem kmenům.“

„Jak jsi to poznal?“ zeptal se Stryke.

„Hlavně podle oblečení. Šály různých barev, zvláštní střih kabátce a podobné drobnosti. To všechno ukazuje na kmenový původ.“

„A co je na tvém oblečení znamením kmene?“ dotázala se Coilla.

„Nic. Když jsem vstoupil do Jennestiniých služeb, musel jsem se všech odznaků vzdát, jinak by snadno poznali, odkud pocházím. Ale to se dá lehce napravit.“

Stryke stále pochyboval. „Je to dost velké riziko, Juve.“

„Jistě. A to jsem se ještě nezmínil o největším problému. Musí dělníky *nějak* hlídat a kontrolovat. Pravděpodobně je přepočítávají.“

„To znamená, že bychom tě nemohli mezi trpaslíky jednoduše propašovat. I kdybychom našli způsob, jak to udělat.“

„Správně. Musel bych se s jedním z nich vyměnil.“

Coilla na něj tázavě pohlédla. Jak to chceš zatraceně udělat?“

„To zatím nevím. Ale pokud se nám to podaří, poplyne z toho řada výhod. Za prvé si myslím, že by cizí tvář u trpaslíků nevzbudila příliš velkou pozornost, *protože* patří k různým kmenům. Za druhé nás lidi od sebe stejně nerozeznají. Podle jejich názoru vypadají všechny staré národy stejně, to víte.“

„A?“ pobídla ho Coilla

„Lidé nebudou čekat že se do pevnosti pokusí vloudit nepřátelský trpaslík.“

Stryke pomalu potřásl hlavou. „Neber si to osobně, Jupe, ale tvůj národ je znám tím, že... se obrací směrem, kterým vane vítr. Lidé ví, že trpaslíci bojují za všechny strany.“

„Nemusíš se bát, Stryku, neurazil jsi mě. Víš přece, že už jsem se dávno přestal omlouvat za způsoby trpaslíků. Ale nepředpokládám, že by očekávali, že se objeví *jeden* šílený trpaslík a pokusí se proniknout dovnitř. Kromě toho, lidé se v mnohém podobají starým národům a vidí jenom to, co očekávají. Využívají trpaslíky. Jsem trpaslík. Doufejme, že dál o tom přemýšlet nebudou.“

„Doufejme,“ zopakovala Coilla poněkud posměšně. „Lidé jsou odporní bastardi, ale to neznamená, že jsou hloupí.“

„Toho jsem si vědom.“

„Ale co uděláš s tetováním seržanta?“ Ukázala na odznak na jeho tváři.

„Použiju kořen garvy. Musíš ho rozdrtit s vodou a přidat trochu hlíny kvůli barvě. Zakryju tetování a barva bude odpovídat kůži.“

„Až do chvíle, než se na tebe někdo podívá *zblízka*,“ namítl Stryke. „Strašně bys riskoval.“

„To vím. Ale jinak bys s plánem souhlasil?“

Stryke na okamžik zauvažoval. „Jiný způsob opravdu nevidím.

Takže... ano.“

Jup se usmál.

Instinktivně se rozhlédli a prozkoumali okolí. V dohledu nebyli žádní lidé.

„Nebud' tak nadšený,“ varovala ho Coilla. „Pořád musíme vypracovat detaily. Třeba jak tě vyměníme za jednoho z dělníků.“

„Máte nějaký nápad?“ zeptal se Stryke.

„No, *předpokládejme*, že trpaslíky každý den přivezou a zase odvezou. Mohli bychom vůz přepadnout a unést jednoho z dělníků.

Jup by pak ve zmatku zaujal jeho místo.“

„Ne. Příliš mnoho věcí by se mohlo pokazit a lidi by to upozornilo, že se něco děje.“

„Máš pravdu,“ uznala. „To by nešlo. A co ty, Jupe?“

„Jediné, co mě napadá, je obrátit se na zdroj, který trpaslíky dodává. Musí přece odněkud přicházet a vsadil bych se, že to nebude daleko. Přivážet je z velké dálky by nedávalo smysl. Někde v okolí musí být vesnice nebo místo, kde trpaslíky vyzvedávají.“

„To dává smysl,“ souhlasil Stryke. „A jediné, co musíme udělat, abychom to místo našli, je sledovat vozy.“

„Správně. Museli bychom jít pěšky, ale povozy jedou docela pomalu.“

„Pak tedy doufejme, že máš pravdu a nepojedou daleko.“ Chvíli nad plánem přemýšlel.

„Uděláme to tak. Coillo, jdi za ostatními a řekni jim, co se děje. Pak se s několika vojáky vrať. Počkáme, dokud vozy zase nevyjedou.“

„Jsi si vědom toho, jak šílený plán to je?“ řekla.

„V šílenství začínáme být dost dobří. Ted' jdi.“

Pousmála se a zmizela v poli.

Povozy s trpaslíky vyjely z Trojice za soumraku. Vůz s mužem s nimi tentokrát nebyl.

Stryke, Coilla, Jup a dva vojáci nechali káry projet a dali jim náskok, pak je následovali.

Drželi se přitom neustále při zemi a v úkrytu. Na konci polí museli najít jiný způsob, jak zůstat z dohledu, měli v tom však velkou zkušenost. Vozy se naštěstí pohybovaly tak pomalu,

že nebyl problém je sledovat.

Káry nakonec opustily cestu a vydaly se do otevřené krajiny.

Orci sledovali malý průvod asi dvě míle směrem k Zátocě lososů.

Stryke si začínal dělat starosti, že trpaslíci zamíří do samotné zátoky, vozy však náhle zabočily na mýtinu a zastavily.

Orci sledovali, jak lidé spustili zadní stěnu vozů a trpaslíci vyskočili ven. Začali se rozcházet různými směry, po skupinách i osamoceně.

„Takže se scházejí tady, ne v nějaké vesnici,“ řekl Stryke.

„Asi dávají práci trpaslíkům z celé oblasti,“ zauvažoval Jup.

„To pro nás znamená výhodu. V téhle situaci jim asi jeden scházet nebude.“

Vozy se otočily a vydaly zpět do Trojice. Když je míjely, orci se schovali. Zbaveny nákladu jely nyní mnohem rychleji. Minulo je i několik trpaslíků, žádný si jich však nevšiml.

„Zatím to jde,“ pronesl Stryke. „Teď nezbyvá než počkat do rána a doufat, že je zase přijedou vyzvednout.“

Rozvrhli si hlídky a uložili se ke spánku.

Během noci se nic zvláštního nestalo.

Těsně po úsvitu začali na místo přicházet první trpaslíci. Jup si uvázal kolem krku rezavý šátek jako odznak tajemného a vzdáleného kmene. Pak si tváře potřel masť z kořene garvy a zakryl si tetování. Stryke se obával, že maskování nebude vypadat přesvědčivě, ale výsledek ho překvapil.

„Teď musíme najít nějakého dělníka,“ řekl. „A pokud možno co nejdál od mýtiny.“

Rozhlédli se po nejvhodnějším kandidátovi. Jeden z vojáků strčil do Stryka a ukázal na osamělého trpaslíka, jenž se prodíral trávou po jejich pravici.

Jup se pohnul. „Udělám to.“

Stryke mu položil ruku na paži. „Ale...“

„Musím to být já, Stryku. To přece chápeš, ne?“

„Tak jo. Vezmi si s sebou Coilla. Bude ti krýt záda.“

V podřepu vyrazili vpřed.

Ostatní sledovali, jak se trpaslík blíží k mýtině. Současně však pozorovali dělníky na pasece. Trpaslík náhle zmizel v trávě. Dolehly k nim zvuky krátkého boje. O okamžik později se na místě oběti objevil Jup a mířil dál k čekajícím vozům.

Orci jeho postup napjatě sledovali, připraveni přispěchat mu na pomoc, kdyby to potřeboval. Jup kráčet uvolněným, klidným krokem.

„Přiznávám, že lhostejnost předstírá dokonale,“ uznal Stryke.

Tráva nedaleko se pohnula a objevila se Coilla. „Už dorazil k cíli?“

„Skoro,“ oznámil Stryke.

Jup vstoupil na paseku, kde se nyní procházelo několik tuctů trpaslíků. Nastal okamžik napětí; první test z mnoha. Ale ani trpaslíci, ani kočí mu nevěnovali zvláštní pozornost. O několik minut později začali dělníci nastupovat do vozů. Jup se zatím držel dál od ostatních, ale teď mu nezbyvalo než se k nim připojit. Nyní se ukáže, jestli jeho převlek obstojí, nebo ne.

Orci přihlíželi se zatajeným dechem.

Jup se vmísil do davu a nastoupil na vůz. Nestrhl se žádný pokřik.

Lidé zavřeli povozy. Ozvalo se prásknutí bičů a průvod vyrazil.

Zatímco je káry míjely, leželi orci tiše v úkrytu. O chvíli později průvod následovali. Cesta do Trojice se od minulého dne nezměnila.

Orci pozorovali, jak se vozy blíží k městské bráně. Přitom si všimli, že na polích pracuje mnohem více lidí než den předtím. Opět to byly převážně ženy, hlídal je však větší počet strážů.

Rosomáci si dávali mnohem větší pozor, aby zůstali nespapřeni, do blízkosti hradeb se však nedostali. Podařilo se jim ale najít si místo v poli pšenice, odkud mohli vozy sledovat.

I tentokrát se na hradbách objevily stráže, aby prohlédly nově příchozí. O chvíli později se ohromná vrata začala otevírat. Orkům se opět podařilo na okamžik nahlédnout dovnitř. Vozy vjely dovnitř a černě odění muži rychle zavřeli bránu.

Křídla vrat se se zaduněním zabouchla.

Stryke doufal, že právě neslyšel zvonit Jupův umíráček.

18

Vrata za Jupem zapadla s hrozivou definitivností.

Pokradmu se rozhlédl. První věc, které si všiml, bylo několik tuctů ozbrojených, černě oděných strážů.

Trojice vypadala tak stroze a upjatě, že by uspokojila i nejvíce puntíčkářského velitele.

Budovy byly pečlivě postaveny do řad.

Část z nich tvořily kamenné domy s doškovou střechou, veliké sotva pro jednu rodinu. Zbytek představovaly větší, ubytovným podobné domy ze dřeva. Všechny bez výjimky byly dokonale čisté.

O kousek dál se nad střechy vypínaly věže. Hustě zastavěnou plochou vedly ulice a uličky, rovné jako šíp. Dokonce i těch několik stromů bylo vysazeno v přesných liniích.

Tímto dokonalým pořádkem se pohybovali muži, ženy a děti, zaměstnaní svými povinnostmi. Stejně jako strážníci byli všichni muži odění do nekompromisní černé. Ženy a děti, které nebyly oblečené do černé, na sobě měly šaty nevýrazných barev.

Sotva se Jup stačil rozhlédnout, byl spolu s ostatními trpaslíky, s nimiž nepromluvil a kteří ve většině případů nehovořili ani mezi sebou, sehnán z vozu.

Nastal další okamžik pravdy. Teď zjistí, jestli si lidé vedou seznam dělníků. K Jupově úlevě však muži jen procházeli mezi řadami, ukazovali prstem na jednotlivé trpaslíky a počítali je. Člověk v Jupově řadě přitom pohyboval rty, ale minul ho bez povšimnutí.

Jupa napadlo, co se asi stane nyní. Náhle se u jedné z ubytoven shlukli lidé. Ve dveřích se objevil muž, jehož se Strykem a Coillou zahlédli minulý den na voze a kterého považovali za Kimballa Hobrowa.

Oči měl stejně studené a na tváři neměnný kamenný výraz. Tak jako včera, zauvažoval Jup i nyní nad tím, jak starý asi muž je. Ani pohled z větší blízkosti mu nenapověděl, Jup však odhadl, že by v lidském měřítku mohl být asi středního věku. U tohoto národa se to však dalo odhadnout jen stěží. Slyšel, že existuje nějaký způsob, jak jejich roky vypočítat, podobně jako se to dělalo u psů a koček, ale ani za život si nedokázal vzpomenout jaký.

O Kimballově charismatu se však nedalo pochybovat. Vyzařovala z něj autorita, síla a hrozba. Osadníci ztichli a rozestoupili se, aby mohl projít. Vydal se k vozu a vyšplhal na sedadlo.

Přidalo mu to ještě na výšce, takže vypadal dokonce velkolepěji. Pečlivě si trpaslíky prohlédl. Přes veškerou snahu se Jup pod jeho pohledem přikrčil.

Hobrow zvedl ruce a vyžádal si ticho. Od chvíle, kdy se objevil, však sotvakdo hlesl, takže jeho pokyn byl naprosto zbytečný.

„Jsem Kimball Hobrow!“ zaburácel. Jeho slova vyzněla spíše jako důležité oznámení než pouhá informace. Měl hluboký, hedvábný hlas, který se k jeho vyzáblé postavě vůbec nehodil.

„Někteří z vás jsou zde noví,“ pokračoval.

To Jup rád slyšel. Hovořilo to v jeho prospěch.

„Ti z vás, kdo už tady byli, ví, co vám chci říct, musím to však zopakovat. Uděláte, co vám přikážu, a nikdy nezapomenete, že jste tady pouhými hosty. Trpíme vás tady, aby se lidé mohli věnovat důležitějším záležitostem.“

Budeme za ně hrabat hovna, pomyslel si Jup. Jaké překvapení.

Hobrow přelétl dav jasným pohledem a odmlčel se, aby dodal slovům na váze.

„Některé věci vám dovolíme, jiné ne,“ řekl. „Dovolíme vám tvrdě pracovat na úkolech, které vám budou přiděleny. Dovolíme vám projevit respekt k těm, kdo stojí nad vámi. Dovolíme vám vyjádřit úctu k naší víře v Nejvyššího stvořitele.“

Tady máme bič, pomyslel si Jup. A kde je cukr?

„Nestrpíme však lenost, drzost, neposlušnost, uvolněné mravy a hrubý jazyk“

Bohové, *tohle* byl cukr, uvědomil si Jup.

„Nestrpíme alkohol, krystaly ani jiné drogy. Nepromluvíte se žádným občanem, pokud vás neosloví jako první, a bez odmlouvání uposlechnete jakýkoli rozkaz, který vám udělí dozorce nebo občan. Po celou dobu se budete řídit zákony, které nám dal náš Pán.

Když je porušíte, budete potrestáni. Co jsem vám dal, mohu také vzít zpátky, stejně jako Nejvyšší bytost.“

Přejel dav tvrdým pohledem. Jup si všiml, že téměř všichni trpaslíci uhnuli očima. Také odvrátil pohled, alespoň proto, aby neupoutal pozornost.

Hobrow si sundal klobouk a odkryl černé vlasy, prokvetlé stříbrem. „Nyní nabídneme modlitbu našemu Pánu,“ prohlásil.

Jup pohlédl na ostatní. Trpaslíci, kteří měli na hlavách klobouky, je rychle strhli. Jup následoval Hobrowa a ostatní a sklonil hlavu.

Cítil se podivně a směšně. Nechápal, proč je to nutné. Když si chtěl promluvit s bohy, nic podobného nepodstupoval. Jestli ho vyslechli, nebo ne, nesouviselo s tím, zda měl na hlavě klobouk.

„Pane, který jsi stvořil všechny věci,“ začal Hobrow, „pokorně tě prosíme, abys vyslechl naši modlitbu. Požehnej práci těchto nízkých bytostí, pane, a pomoz nám pozvednout je z neznalosti a divočství. Požehnej také nám, tvým vyvoleným, abychom ti mohli co nejlépe sloužit a ctít tě. Posil naši paži v misi, kterou vykonáváme jako nástroj tvého hněvu, Pane. Dovol nám být tvým mečem a štítem v boji proti hříšníkům a kacířům. Udržuj náš národ čistý a bez milosti zkos naše i své nepřátele. Jsme ti bezmezně vděční za tvou nekonečnou štědrost, Pane.“

Bez dalšího slova si Hobrow posadil klobouk zpět na hlavu, slezl dolů z vozu a zamířil zpět do budovy, z níž vyšel. Hlouček stoupenců ho v uctivé vzdálenosti následoval.

„Je trochu příliš horlivý, že?“ poznamenal Jup k sousedovi.

Trpaslík jeho poznámku bez úsměvu ignoroval. Sice si Jupa prohlédl, ale nedal najevo příliš velkou zvědavost.

Tohle místo si zamiluju, pomyslel si Jup.

Strážce, nebo spíše dozorce, jak ho bude Jup nucen oslovovat, zaujal Hobrowovo místo na voze. Několik dalších mužů se drželo v pozadí.

„Nováčci zůstanou tady a počkají na přidělení úkolů,“ řekl muž.

„Ostatní, kteří už znají své povinnosti, půjdou na svá místa.“

Většina trpaslíků vyrazila pryč různými směry.

Na místě zůstal jen Jup a čtyři další. Nyní už nebyl součástí davu, proto se cítil zranitelnější.

Čtyři trpaslíci se vydali k dozorcí.

Jup nechtěl vyčnívat, proto se k nim přidal.

„Slyšeli jste slova našeho pána,“ řekl dozorce. „Radil bych vám, abyste se jimi řídili. Máme způsoby, jak provinilce potrestat,“ dodal hrozivě. Nahlédl do kusu pergamenu. „Tři z vás potřebujeme na stavbě na Hlavním náměstí.“ Ukázal na trojici trpaslíků. „Jděte za ním.“

Jeden z dozorců jim pokynul a oni s ním odešli.

Muž se přesunul k další položce na seznamu. „Jeden pomůže vykopat novou žumpu na jihu města.“

Při mém štěstí mě vyberou na tohle, pomyslel si Jup.

Dozorce ukázal na druhého trpaslíka. Když ho strážce odváděl, nevypadal zrovna nadšeně.

Po trpaslíkově odchodu se Jup začal cítit nepříjemně. Napadlo ho, že ho *prohlédli* a tohle byla past, jak ho dostat o samotě.

Dozorce se na něj zahleděl.

„Zdá se, že jsi dost silný,“ řekl.

„Ano, asi jsem.“

„Budeš mě oslovovat *pane*,“ informoval ho dozorce řezavě.

„Všichni lidé jsou pro tvůj národ pány.“

„Ano... pane,“ opravil se Jup a ze všech sil se přitom snažil potlačit odpor, který cítil, když se podřizoval přistěhovalci.

Dozorce opět nahlédl do pergamenu. „Dalšího pomocníka potřebují v pecích v arboretu.“

„V čem?“ zeptal se, pak rychle dodal: „Pane?“

„Ve skleníku. Pěstujeme tam rostliny, které potřebují hodně tepla. Tvým úkolem bude přikládat na oheň, aby...“ Mávl znuděně rukou. „Všechno ti vysvětlí.“

Následoval dozorce, jenž mu byl přidělen. Muž zůstal zticha a trpaslík se nesnažil navázat rozhovor.

Jup doufal, že dostane práci, která mu poskytne dostatek svobody, aby mohl vyklouznout a celé místo si podrobněji prohlédnout. Nevěděl, jestli takový úkol dostal. Ale na základě toho, jak vážně zde brali vše, co souviselo s bezpečností, o tom pochyboval.

Jediné, čeho ten den pravděpodobně docílí, bude, že si užene mozoly na rukou. A možná přijde o hlavu.

Jup následoval muže ve vzdálenosti několika kroků. Procházeli jednou z dokonale rovných ulic a míjeli přitom téměř identické budovy. Na konci ulice zabočili doprava. Ulice před nimi vypadala úplně stejně jako ta, kterou právě opustili. Jupovi začínala stejnorodost města vadit. Opět zabočili. Tentokrát se však okolí změnilo. Před nimi stála největší budova, jakou Jup v Trojici dosud viděl. Dobře čtyřikrát nebo pětkrát převyšovala okolní domy a byla postavena ze žulových kvádrů.

Od ostatních budov ji kromě výšky odlišovalo také velké oválné okno nad dvoukřídlými dubovými dveřmi. Bylo vysoké asi jako tři lidé, stojící jeden druhému na hlavě. Trpaslíka však nejvíce překvapilo, že bylo vyplněno sklem. Jup viděl sklo jen jednou v životě, v paláci Jennesty, ale věděl, že se jedná o vzácný a drahý materiál, jehož výroba byla nesmírně obtížná. Okno mělo modrou barvu a v jeho středu se nacházelo průzračné X, motiv Uni. Předpokládal, že se jedná o posvátné místo. Dozorce si všiml, na co se dívá, proto rychle sklopil zrak a předstíral nezájem.

Jup přemýšlel. Musel všechno zvládnout za jeden den. Orca sice tělo trpaslíka dobře schovali, ale stále existovalo nebezpečí, že někdo nahlásí jeho zmizení a bude se vyptávat.

Minuli chrám, opět zabočili a došli k další velké a neobvyklé stavbě. Byla menší než chrám, ale vypadala mnohem výstředněji. Vnější stěny, postavené z kamenů o velikosti cihel, nebyly vyšší než Jup.

Nebo alespoň cihlová část nebyla. Nad nízkými stěnami se do výše zvedala dřevěná konstrukce vyplněná sklem, která se na vrcholu dotýkala ploché střechy. Budova připomínala krabici. Alespoň dvě třetiny tvořilo sklo, zamlžené sraženou vodou. Jediné, co skrz ně rozeznal, byla změt' rozeklaných tvarů a slabý náznak zeleně.

K jedné straně budovy přiléhal přístavek z kamene a dřeva. Dozorce se vydal tím směrem. Když vstoupili dovnitř, zasáhla je vlna horka.

Jup si všiml, že tuto část budovy nedělila od skleněného domu, který nazývali arboretum, žádná stěna. Celý vnitřní prostor prostupovalo vlhko. Skleník zaplňovaly velké i malé rostliny. Stály v nádobách na zemi i na policích. Některé kvetly, jiné ne. Nacházely se zde různé druhy: vysoké, tenké stvolý, malé keříčky, liánovité šlahouny. Žádnou z nich neznal.

V bíle vymalované místnosti, do které vstoupil, stály u stěny tři ohromné pece, podobné otevřeným krbům. Ve všech hořel oheň. K přikládání sloužily veliké hromady polen a obrovské kupy černého kamení. Jup pochopil, k čemu využili alespoň část výnosů těžby a mýcení.

Nad pecemi se táhla velká hliněná strouha, z níž stoupala pára. Kanál tvořila otevřená roura, která otvorem ve zdi procházela do sousední budovy. Přiváděla vodu, kterou pece ohřívaly a která poté odtékala změtí uzavřených trubek do skleníku.

Bylo to chytře vymyšleno, uznal Jup, ačkoli netušil, k čemu vynález slouží.

V místnosti pracovali už dva trpaslíci. Jeden házel do ohně polena, druhý černý kámen. Byli špinaví a potili se. Na židli co nejdále od žáru pecí seděl člověk. Když dovnitř vstoupil Jup a jeho lidský doprovod, vstal.

„Sterlingu,“ pozdravil Jupova průvodce.

„Istuan,“ odvětil dozorce. „Mám pro tebe nováčka,“ dodal a ukázal palcem na Jupa, nevěnoval mu však ani jediný pohled.

Istuan reagoval stejně. „Konečně,“ zavrčel. „Je pro nás těžké udržovat teplotu jen se dvěma.“ Jupovi se líbilo slovo „nás“.

Sterling se rozloučil a odešel.

„Vzadu najdeš nádrže,“ vysvětlil Istuan bez jakéhokoli úvodu.

„Přivádí vodu do kanálu nad pecemi.“ Ukázal na rouru. „Voda musí být pořád horká, aby rostliny byly šťastné.“

Krok po kroku Jupovi vysvětlil, jak celé zařízení funguje, jako by mluvil s idiotem.

„O jaké rostliny jde, pane?“ zeptal se.

Istuan překvapilo, že idiot umí mluvit. Udivený výraz okamžitě vystřídala podezřívavost.

„Do toho ti nic není. Jediné, co musíš vědět, je, že teplota nesmí klesnout. Jestli k tomu dojde, budeš zbičován.“

„Ano, pane,“ odpověděl a přikrčil se.

„Budeš se starat o otop, kontrolovat hladinu vody v nádržích, a když si ostatní půjdou ulevit, převezmeš jejich práci u pece. Rozumíš?“

Jup přikývl.

„Teď popadni lopatu a začni přinášet otop,“ přikázal dozorce a ukázal na dveře v boční stěně. Vedly na uzavřený dvorek s malými kopci dřeva a černých kamenů a dvěma kulatými dřevěnými nádržemi, podobnými sudům na nohách. Dal se do práce.

Jup plnil namáhavý úkol v tichosti, neboť ani trpaslíkům, ani člověku nebylo do řeči.

Asi za hodinu se dozorce postavil a protáhl. „Musím podat hlášení,“ oznámil. „Neflákejte se a udržujte oheň.“

Jakmile odešel, pokusil se Jup zapříst s trpaslíky rozhovor.

„Divné kytky,“ řekl.

Jeden pokrčil lhostejně rameny. Druhý se neobtěžoval udělat ani to. Ani jeden nepromluvil.

„Nikdy jsem žádnou takovou neviděl,“ pokračoval. „Určitě to není zelenina.“

„Jsou to nějaké byliny,“ prozradil nakonec jeden. „Na léky...“

„Opravdu?“ Přistoupil blíž k rostlinám, aby se podíval zblízka.

„Tam nesmíš,“ ozval se ostře druhý. „Je to zakázané.“

Jup pokorně roztáhl ruce. „Tak jo. Jenom jsem byl zvědavý.“

„Nebud'. Prostě splň úkol a vydělej si.“

Trpaslík se vrátil k práci a až do příchodu dozorce už nikdo nepromluvil. Muž pak poslal Jupa, aby měřící holí zkontroloval výšku hladiny v nádržích.

Ukázalo se, že potřebují doplnit, což bylo ohromné štěstí, neboť to znamenalo, že se musí dozorce s trpaslíky vydat pro zásoby.

Dozorce Jupa varoval, aby nenechal oheň v pecích vyhasnout, pak i s trpaslíky odjel na voze. Sotva zmizeli, vydal se Jup prozkoumat rostliny. Pořád žádnou z nich nepoznával, ale to ho nepřekvapovalo, neboť se o byliny nikdy nezajímal. Rozhodl se sebrat několik vzorků a ukázat je jednotce. Náhodně si vybral tři rostliny a opatrně z nich utrhl několik lístků.

Napadlo ho, že by trpaslíky při odjezdu z Trojice mohli prohledávat, proto si žul botu a opatrně do ní lístky naskládal.

Jup věděl, že tohle může být jeho jediná šance, proto se rozhodl podstoupit větší riziko.

Naložil do pecí velké množství otopu a doufal, že oheň nezhasne, než se vrátí. Pak zamířil ke dveřím, opatrně je otevřel a vyhlédl na ulici. Nikde nikoho nespatriil. Vyklouzl ven.

Cestou ke skleníku zahlédl několik trpaslíků, kteří pravděpodobně pracovali jako poslíčci nebo byli na cestě za povinnostmi. Proto kráčel rázně kupředu a doufal, že si lidé budou myslet, že jedná na něčí rozkaz.

Už se rozhodl, kam půjde, ačkoli si nebyl jistý, jestli něco najde.

Pokud Uni skutečně zahrnuli přístroj do svého náboženství, pak považoval za logické hledat ho v chrámu. Proto zamířil k němu.

Jup věděl, že trpaslíci nebudou na místě pro lidi tak posvátném vítání. Pokud ho tam chytí, trest bude strašlivý. Ale pokud nesplní úkol, kvůli němuž přišel, bylo veškeré riziko, které podstoupil, zbytečné.

Dveře chrámu byly opět zavřené. Budova mohla být klidně plná lidí.

Zhluboka se nadechl, přistoupil ke vchodu a stiskl kliku. Dveře se otevřely. Nahlédl dovnitř. Chrám zel prázdnotou. Rychle vklouzl dovnitř.

Vnitřní prostor byl prostý, až nevzhledný, ale jeho strohost působila elegantním dojmem.

Výzdobu tvořily spíše různé druhy dřeva než viditelné ozdoby. Před jednoduchým oltářem stály řady lavic. Chrám měl vysoký, klenutý strop.

Nejpozoruhodnější bylo modré oválné okno nade dveřmi, které, jak si Jup všiml, mělo své dvojče nad oltářem. Druhé zdobilo rudé sklo, v jehož středu se opět nacházelo znamení Uni. Světlo, které symbolem zvnějšku pronikalo, vrhalo na naleštěnou borovicovou podlahu dlouhé X.

Plížil se uličkou k oltáři, který byl rovněž bez ozdob. Pokrýval ho prostý bílý ubrus, na němž stálo kovové znamení Uni, dva dřevěné svícny a stříbrná číše. A krychle vzácného průhledného skla.

Ukrývala hvězdu.

Jup předpokládal, že pokud někdy najdou druhý přístroj, bude vypadat stejně jako první.

Ukázalo se, že měl pravdu jen zčásti.

Předmět, na který se díval, byl stejně veliký a ostnatý. Ale na rozdíl od první hvězdy, která měla pískovou barvu a sedm bodlin, byla tato zelená a bodlin měla pouze pět. Byly rovněž jinak uspořádány.

Zaváhal. Instinkt mu říkal, aby rozbil sklo, sebral hvězdu a pokusil se ji propašovat ven z města. Zdravý rozum ho však varoval, že je to špatný, dokonce sebevražedný nápad.

Nakonec byl nucen rozhodnutí odložit, neboť zaslechl hlasy. Ke dveřím se blížilo několik lidí.

Jup neviděl žádný další východ. Vyděšeně zapátral po úkrytu. Mohl se schovat pouze za oltář. Vklouzl za něj právě v okamžiku, kdy se dveře otevřely.

Natažený na podlaze se odvážil nahlédnout kolem jeho okraje.

Ve dveřích se objevil Kimball Hobrow, sundal si klobouk a vstoupil dovnitř. Následovali ho dva stejně ponuře vypadající muži. Zamířili uličkou k oltáři. Jupa na okamžik napadlo, že ví, kde se schovává, a přišli si pro něj. Sevrhel ruce v pěst, rozhodnut nevzdat se bez boje.

Kousek od oltáře se však zastavili a usedli na první lavici. Jup zauvažoval, že možná přišli uctít svého boha. I v tom se však zmýlil.

„Jak pokračuje záležitost s vodou, Thaddeusi?“ zeptal se Hobrow jednoho z mužů.

„Všechno je hotovo. V případě nutnosti můžeme začít čerpat z chráněných zásob už dnes.“

„A výtažek? Splyne s vodou, aniž by byl cítit?“

„Po prvním smíchání už ho nikdo nerozpozná. Tedy až do chvíle, kdy začne působit. Za dva dny provedeme poslední zkoušku.“

„Postarej se o to. Nestrpím žádné zpoždění.“

„Ano, mistře.“

„Vzmuž se, Thaddeusi. Plán našeho Pána pokračuje dobře.“

Jakmile tady zvítězíme, rozšíříme naši působnost. Náš národ stojí u zrodu, bratři. Konečně se zbavíme náказы Mani.“

Jup netušil, o čem to mluví, ale neznělo to dobře.

Hobrow se náhle postavil a vydal se k oltáři. Jup ztuhl.

Neviděl Hobrowa dobře, ale měl dojem, jako by se muž díval na hvězdu, nebo ji měl dokonce v ruce. Oddychl si, když se fanatik obrátil ke společníkům.

„Nesmíme však zapomenout, že křížová výprava do Škrabotu je stejně důležitá. Jsme na téhle

frontě dost silní, Calverte?“

Při zmínce o domovině trolů nastražil Jup uši.

„Bitva u Tkalcova luhu přišla v nesprávný okamžik,“ odvětil druhý muž. Jupovi se zdálo, že je poněkud nervózní. „Odvedla příliš mnoho mužů od našeho plánu. Bude trvat několik týdnů, než sebereme dost lidí.“

Odpověď Hobrowa nepotěšila. „To nepůjde. Nevěřící mají něco, co patří nám. Nesmíme zklamat našeho Pána.“

„Nemůžeme si udělat další nepřátele, když nemáme dost mužů, mistře. Byla by to katastrofa.“

„Jak přived’ víc nelidských stvoření, která by osvobodila muže od povinností. Nedovolte, aby se něco postavilo do cesty našemu plánu, bratři. Ráno si opět promluvíme. Nyní běžte za svými povinnostmi a důvěřujte Pánu. Odvedeme jeho práci a přežijeme.“

Muži sice odešli, avšak Hobrow zůstal. Usedl zpět na lavici, sepal ruce a sklonil hlavu.

„Dej mi sílu, kterou potřebuji, Pane,“ pronesl. „Dychtíme splnit tvůj plán, ale musíš nám dát, co k tomu potřebujeme. Požehnej nám, abychom mohli vyčistit tuto zemi a aby na ní vyvolení mohli nerušeně přebývat.“

Čas ubíhal a Jup si začal dělat starosti. Pokud se Hobrow v chrámu ještě chvíli zdrží, bude Jup v průšvih.

„Požehnej nám, prosím, také na cestě ke Škrabotu, prokletému nelidskému hnízdu. Dovol nám získat to, co mají a co potřebujeme abychom mohli vykonat tvoji vůli. Posil mé rozhodnutí, ó Pane a nedovol, abych tě zklamal.“

Hobrow se postavil, otočil a opustil chrám.

Jup se přinutil ještě chvíli počkat, pak opustil úkryt. Rozechvěle pootevřel dveře. V okolí nikoho nezahlédl, proto opustil chrám a vyrazil zpět ke skleníku, jak nejrychleji mohl, aniž by se dal do běhu. Celou cestu přemýšlel nad tím, co právě zaslechl.

Když dorazil na místo, zažil okamžik napětí, protože nevěděl, jestli se už ostatní vrátili, nebo ne. Nebo jestli během doby, kdy byl pryč, nenavštívil skleník jiný dozorce.

Nakonec se ukázalo, že budova je prázdná. Ale ohně nebezpečně dohořivaly. Začal přikládat jako šílený. Sotva skončil, uslyšel venku rachot vozu.

Istuan vstoupil dovnitř a kriticky se rozhlédl po místnosti. Jup se připravil na výčitky.

„Pěkně jsi se zapotil,“ pronesl muž. Byla to ta největší pochvala, jakou od něj dosud obdržel.

Jup se pousmál a přikývl, neboť byl příliš zadýchaný, než aby odpověděl.

Byl mu přidělen únavný úkol odnosit vodu z vozu do nádrží.

Poté dostal další namáhavou práci. Nevadilo mu to. Alespoň měl čas přemýšlet. Nakonec došel k závěru, že dnes úkol přece jen nedokončí. Ale aspoň se dozvěděl, kde se hvězda nachází, a získal i další informace, které mu ale nedávaly moc smysl. Pracovali mlčky až do soumraku. Pak jim Istuan přikázal, aby se vydali k bráně, kde je vyzvednou. Dovolil jim odejít bez doprovodu.

I při cestě zůstávali Jupovi společníci zamlklí. Na hlavní ulici, která vedla k bráně, je ve voze minul Hobrow. Vedle něj seděla lidská žena. Věkem se nacházela někde mezi dítětem a dospělostí. Byla oděna mnohem přepychověji než ostatní lidé, které Jup v Trojici spatřil. Měla buclatou, téměř tlustou postavu, medově zlaté vlasy a modré oči. Z její zamračené tváře však Jup vyčetl chtivost a zlostnou povahu. Měla nepříjemně sevřená ústa.

Když je hrdý Hobrow a nadutá dívka minuli, zeptal se Jup společníků, kdo to byl.

„Hobrowova dcera,“ odvětil hovornější trpaslík a poprvé se usmál, avšak nijak vesele.

„Co je na tom tak směšného?“ řekl Jup.

„Její jméno. Jmenuje se Mercy*.“

Konečně dorazili k hlavní bráně. Ostatní trpaslíci i vozy už čekali. Spočítali je a jak se Jup obával, taky prohledali. Jen jim však rychle prohmatali oblečení a kapsy. Nikdo se jim, díky bohům, nedíval do bot. Alespoň si tak potvrdil domněnku, že pokusit se propašovat hvězdu ven skutečně nebyl dobrý nápad.

Poté, co mu do dlaně hodili několik mincí, vylezl na vůz.
Otevírající se brána byla nejkrásnější věcí, jakou ten den spatřil.
* Milosrdná (pozn. překladatelky).

19

Zpět v bezpečí úkrytu v šachtě zpravil Jup ostatní Rosomáky o tom, co ten den zažil. Alfray mezitím pečlivě zkoumal listy rostlin, které přinesl.

„Odvedl jsi dobrou práci, Jupe,“ pochválil ho Stryke, „ale nelíbí se mi představa, že by ses tam měl vrátit zpátky. I kdybychom pominuli všechna ostatní nebezpečí, stále existuje možnost, že někdo bude pohřešovat trpaslíka, kterého jsi zabil.“

„To vím. Věř mi, že z toho taky nemám radost, šéfe. Ale pokud chceme hvězdu získat, nevidím žádnou jinou možnost.“

„Nalézt ji je jedna věc, ukrást druhá,“ řekla Coilla. „Jaký máš plán?“

„Napadlo mě, jestli bych ji nemohl nějakým způsobem dostat přes hradby k vám,“ navrhl Jup. Stryka nápad neohromil. „To není příliš praktické.“

„Tak co kdybychom udělali kopii hvězdy a vyměnili jí za pravou?“ přidala se Coilla.

„Dobrý nápad. Ale taky by nefungoval. Žádný z nás není natolik zručný, aby vyrobil třeba jen vzdáleně přesvědčivou kopii. A nemáme ani žádný materiál, který by podobal tomu, z něhož je vyrobena.“

„Hvězda v Trojici je úplně jiná než naše,“ připomněl jim Jup.

„Museli bychom ji udělat jen podle toho, co si pamatuju. A i kdyby se nám to podařilo, pořád to neřeší problém, jak dostat originál ven.“

„Ne, to neřeší,“ souhlasil Stryke. „Myslím, že naší nejlepší šancí je přímý způsob. Uděláme to, co umíme nejlíp.“

„Přece nenavrhuješ, abychom zaútočili,“ řekla Coilla. „Taková hrstka proti celému městu?“

„Ne tak docela. Ale můj plán by tě vystavil velkému nebezpečí, Jupe. Tvůj úkol by byl mnohem nebezpečnější než to, co jsi doposud vykonal.“

„Na co narážíš, Stryku?“

„Ty by ses zmocnil hvězdy a my tebe.“

„Cože?“

„Je to velmi prosté. Pokud všechno půjde dobře, ocitnete se zítra ty a hvězda za hradbami Trojice a my venku. Existuje nějaký způsob, jak bys nás mohl dostat dovnitř?“

„Do prdele, Stryku, to nevím...“

„Všiml sis nějakého jiného východu kromě hlavní brány? Možná jsme při průzkumu něco přehlédli.“

„Nic takového jsem neviděl.“

„Pak budeme muset použít hlavní bránu.“

„Jak?“

„Dohodneme se na čase. Tvým úkolem bude vyklouznout ze skleníku, sebrat hvězdu...“

„A dostat se k bráně, abych ji pro vás otevřel. Nežádáš málo.“

Stryku. Brána je dost silná a hlídají ji strážé.“

„Neřekl jsem, že to bude jednoduché. Musel by ses postarat o strážé a zvednout závoru. My bychom čekali poblíž a pomohli ti vrata otevřít. Pak bychom rychle vypadli. Pokud si myslíš, že je to příliš riskantní, pokusíme se vymyslet něco jiného.“

„No, když jsme dneska večer odjížděli, hlídali bránu jenom dva muži, takže by nebylo nemožné zbavit se jich. Tak jo, uděláme to tak.“

Přidal se k nim Alfray. V ruce svíral listy rostlin a mračil se.

„To, co jsi přinesl, věci ještě víc komplikuje.“

„Proč? Co jsou to za rostliny?“

„Znám dva druhy ze tří, i když jsou velmi vzácné.“ Vzal do ruky jeden lístek. „Tohle je wentyx. Dá se najít na několika místech tady na jihu.“ Ukázal na druhý. „Tohle je konvalinka. Roste obvykle dál na západě, ale mohl bys po ní pátrat klidně celé roky, než bys ji našel.“ Zvedl třetí lístek. „Tuhle kytku neznám. Myslím, že ji s sebou přinesli do Maras-Dantie lidé. Ale předpokládám, že má podobné účinky jako první dvě.“

„A ty jsou jaké?“ zeptal se Stryke.

„Zabíjí. Rostliny, které jsem poznal, patří k nejjedovatějším na světě. Bobule konvalinky jsou jedovaté i v malém množství. U wentyxu se musí vyvařit stvol a látka, kterou získáš, je ještě silnější. Jen bohové vědí, jak nebezpečná je kytky, kterou jsem nepoznal. A první dvě mají společného ještě něco. Jsou tak silné, že ani velké množství vody je nerozředí. Teď už chápeš, co má Hobrow v plánu?“

Jup byl šokován. „Bohové, ano. Pěstují je, aby získali jed a mohli jím otrávit staré národy.“

Alfray přikývl. „Spíše bych řekl zmasakrovat. To vysvětluje přehradu. Hobrow chrání zásoby vody Trojice, aby byly v bezpečí, až otráví ostatní zdroje.“

„V Trojici jsem zahlédl zřídla.“

„Pak se raději ještě pojistili.“

„Anebo mají v plánu otrávit právě vodu v přehradě,“ řekl Stryke.

„Mají pod kontrolou největší zdroj vody v celé oblasti. Když ostatním národům nabídnou, že se s nimi o vodu podělí...“

„Nebo prostě nebudou přehradu hlídat,“ dodala Coilla. „Je jasné, že z ní budou ostatní čerpat. Hlavně když nastane období sucha, což při proměnlivosti počasí během posledních několika let není nemožné.“

„Ať tak nebo tak, výsledkem bude, že všechny staré národy v oblasti vymřou a zůstanou jen lidé,“ řekl Alfray.

Náhle si Jup na něco vzpomněl. „Hobrow říkal, že pokud se jim to tady povede, vyzkouší to ve větším měřítku. Podle toho, jak se chovají k trpaslíkům, bych řekl, že v Trojici velmi dbají na čistotu rasy. A tu nejlépe zajistí, když kromě nich nikdo nezůstane naživu.“

„Je to šílený plán,“ pronesl Alfray. „Přemýšlejte. První, kteří se vody napijí, zemřou a jejich smrt varuje ostatní. Jak si Uni mohou myslet, že jim plán vyjde?“

Možná jsou příliš zaslepeni nenávistí, než aby viděli věci jasně,“ odvětil Stryke. „Nebo možná věří, že zemře tolik tvorů, že to bude stát za to.“

„Bastardi,“ vybuchla Coilla. „Tohle jim nemůžeme dovolit, Stryku.“

„Co můžeme dělat? Jupův úkol bude zítra už tak nebezpečný.“

Nemůžeme po něm chtít nemožné.“

„Takže to prostě necháme být?“

„Podle toho, co nám řekl Jup, stojí skleník uprostřed města.

V žádném případě se k němu nedostaneme, obzvláště ne potom, co zjistí, že hvězda zmizela a vyhlásí poplach. Jediné, co můžeme udělat, je rozšířit zprávu mezi starými národy v okolí a doufat, že varování poslechnou.“

Nepotěšilo ji to. „To nestačí.“

„Co když bych mohl něco udělat, až budu v Trojici, Stryku?“

zeptal se Jup. „Samozřejmě aniž bych ohrozil hvězdu.“

„Pak ti přeju hodně štěstí. Ale nejdůležitější je hvězda. Hvězda by mohla přinést Maras-Dantii víc dobrého, než kdybychom zahodili životy, jen abychom zastavili tenhle plán.“

„Napadlo někoho z vás, odkud Hobrow hvězdu získal?“ dotázal se Alfray.

Stryke o tom skutečně přemýšlel. „Ano. Ale vzpomněl jsem si na to, co říkal Mobbs. Je možné, že na ni lidé narazili náhodou, jen bohové ví jak, a nemají ani nejmenší tušení, co znamená.“

„Stejně jako my,“ dodala Coilla.

„Hobrow je takový despota, že kdyby věděl, jakou moc hvězdy mají, určitě by začal pátrat i po ostatních,“ informoval je Jup.

„Jeho touha vymazat celé národy to jenom dokazuje,“ souhlasila Coilla poněkud cynicky.

„Tak jo, dnes večer toho už moc neuděláme,“ rozhodl Stryke.

Jup se obrátil k Alfrayovi. „Jak je Haskeerovi?“

Pokud Alfraye překvapilo, že se Jup ptá na zdraví největšího protivníka, nedal to na sobě znát.

„Dobře. Doufám, že horečka brzy klesne.“

„Škoda, že je mimo. Ten sráč mi sice leze na nervy, ale zítra by se nám hodil.“

Ještě chvíli hovořili o plánech na příští den. Především je zaujal Hobrowův plán na výpravu do Škrabotu. Nakonec se však uložili ke spánku. Opět získali víc otázek než odpovědí.

Dostat se do Trojice příštího dne bylo mnohem obtížnější.

Jup dorazil na místo, nastoupil na vůz a nechal se odvézt do města. Tentokrát si dobře všiml stráží u brány. Napočítal jich pět.

Sevřel se mu žaludek. Snažil se však utěšit myšlenkou, že v rušných ranních hodinách možná hlídá bránu víc mužů.

Ještě jednu věc udělal tentokrát Jup jinak. Schoval si do boty nůž. Řekl si, že když ho neprohledali včera, neudělají to ani dnes.

Riziko se nakonec vyplatilo.

Tentokrát Hobrow nekázal. A když muži trpaslíky poslali na obvyklá místa, Jup neotálel.

Prostě se přidal ke dvěma trpaslíkům, mířícím ke skleníkům. Istuan Jupovi přidělil úplně stejné úkoly jako den předtím a trpaslík se dal do práce.

Orci se s Jupem dohodli, že dorazí k bráně kolem poledne, což bylo asi za čtyři hodiny. To znamenalo, že z arboreta musel vyklouznout dlouho předtím. Zatímco pracoval, oči mu neustále zalétávaly k malé džungli v sousední prosklené budově. Nelíbilo se mu, že by měl Trojici opustit, aniž by se aspoň pokusil něco udělat. Stryke řekl, že klidně může, jen nesmí ohrozit získání hvězdy.

Byl přesvědčen, že ačkoli se tak ocitne ještě ve větším nebezpečí, něco udělat musí.

Vymyslel prostý, přímočarý a nevyhnutelně krutý způsob, jak uniknout ze skleníku a dostat se do chrámu. Přemýšlel o něm, zatímco házel na hromady polena a černé palivové kameny.

Jako obvykle při čekání se čas vlekl. Jup však věděl, že až nastane správný okamžik, všechno proběhne možná až příliš rychle. Pokračoval v nošení otopu, potil se a vrhal postranní pohledy po skleníku, plném jedovatých rostlin.

Poledne se přiblížilo, proto opustil kotelnu a vydal se ven zadními dveřmi pod záminkou

kontroly vody v nádržích.

Pokud nebude muset, nechtěl Jup použít proti trpaslíkům nůž, bez ohledu na to, že je považoval za zrádce. Proto si z hromady dřeva vybral silnou větev, schoval se za dveřmi a čekal.

Trvalo několik dlouhých minut, než zevnitř zaslechl volání.

Slovům sice nerozuměl, ale bylo jasné, že křičí na něj.

Dveře se otevřely a ven vyšel jeden z trpaslíků.

Jup počkal, až se dveře opět zavřou, pak k trpaslíkovi zezadu přistoupil a vši silou ho uhodil větví do hlavy. Oběť klesla k zemi.

Jup dělníka odtáhl z dohledu.

Vrátil se zpět do úkrytu a čekal. Když se dveře otevřely podruhé, žádné výkřiky ho nevarovaly. Ven nevyšla jedna, nýbrž dvě postavy.

Jup zjistil, že se bude muset vypořádat zároveň s Istuanem i s druhým trpaslíkem. Trpaslík klesl k zemi okamžitě a téměř bez boje, protože u sebe neměl žádnou zbraň na obranu.

Ale dozorce se nehodlal vzdát bez boje.

„Odporný malý zmetku!“ zařval a ohnal se po Jupovi kyjem, který na rozdíl od Jupovy větve byl skutečnou zbraní.

Postavili se k sobě čelem a s vrčením se do sebe pustili. Jup se bál, aby někdo nezaslechl křik dozorce a nepřivedl pomoc. Musel se ho rychle zbavit.

Ukázalo se však, že dozorce nebude snadným protivníkem.

Jednou ranou dokonce zasáhl Jupa do předloktí. Zásah byl velmi bolestivý, ale neochromil ho, naopak ho přiměl bojovat s ještě větší prudkostí. Začal do Istuana ze všech sil bušit, hledaje slabé místo.

Muž se po Jupovi opět ohnal a dal mu tak příležitost zaútočit. Jup se příkrčil, pak vyrazil větví vzhůru a zasáhl muže přímo do brady. Istuan zalapal po dechu a zbraň mu vypadla z ochablých prstů.

Trpaslík rychle švihl větví a uhodil muže do hlavy. Dozorce upadl do bezvědomí.

Jup odhodil kus dřeva stranou a vzal do ruky dvouruční sekeru, která se používala k sekám dříví. Jediným máchnutím přetnul trubku, která odváděla vodu z nádrží do kotelny.

Pospíšil si ke dveřím. Otevřený kanál nad pecemi už pomalu vysychal. Jup sebral lopata a nabral na ni rozžhavené uhlíky. Pak se obrátil, rozběhl se ke skleníku a hodil je do změti rostlin. Svou cestu zopakoval ještě několikrát, a to se žhnoucími uhlíky i hořícími poleny, dokud rostliny nezačaly hořet a nevzplály i dřevěné police.

Doufal, že zabije dvě mouchy jednou ranou. Odláká pozornost a zmaří, nebo alespoň zpomalí Hobrowův plán.

Konečně spokojen vyhlédl ze dveří, vyšel ven a hlasitě je za sebou zabouchl. Zatímco pospíchal kolem prosklené stěny budovy, všiml si chuchvalců kouře a žlutých záblesků plamenů uvnitř.

Vyrazil k chrámu a ze všech sil se snažil neběžet.

Přemýšlel, za jak dlouho asi vyhlásí poplach.

Pohlédl na nebe a zjistil, že slunce stojí téměř na vrcholu své dráhy. Rosomáci už budou na místě. Doufal, že je nezkłame. Pohyboval se rychle kupředu a snažil se nemyslet na to, jak obtížný úkol na sebe vzal.

Jup zabočil do ulice, kde stál chrám. Téměř současně se dveře chrámu otevřely a ven se vyvalil dav, jenž se pravděpodobně vracel z bohoslužby. Ztuhl, neboť ho přítomnost tolika lidí šokovala.

Uvědomil si, že pokud zůstane jen tak stát uprostřed ulice a hledět na ně, upoutá pozornost, proto opět pokračoval v chůzi. Šel velmi pomalu a s hlavou skloněnou. Minul chrám na opačné straně ulice a snažil se nevstoupit do cesty žádnému z věřících, kteří se rozcházeli všemi směry. Jen málokdo si ho všiml. Poprvé za život byl rád, že přísluší k nízkému,

ubohému národu, kterému nikdo nevěnoval pozornost.

Obešel roh a předstíral, že míří jiným směrem. Když zástupy věřících prořídly, obrátil se a vydal se zpět k chrámu.

Ulice byla nyní prázdná, jen několik lidí mířilo opačným směrem, zády k Jupovi. Rozhodl se pro přímočarý postup bez ohledu na důsledky. Přistoupil ke dveřím chrámu a otevřel je.

K jeho nesmírné úlevě byla budova prázdná.

Rozběhl se k malé skleněné skřínce, popadl ji a uhodil s ní o Roztříštla se. Sebral hvězdu, schoval ji do kapsy a dal se na útek.

Venku si všiml, že ze sousední ulice, kde stál skleník, stoupá dým. Někdo za ním vykřikl. Ohlédl se přes rameno.

Jeho směrem běželi čtyři nebo pět dozorců.

Také se rozběhl, protože už bylo zbytečné snažit se nepřilákat pozornost.

Honili ho ulicemi, ječeli a mávali pěstmi. Přidali se k nim další. Když zahrnul za poslední roh, držel se mu v patách povykující dav. Ale to nebylo vše. Bránu hlídalo víc strážců, než předpokládal. Napočítal jich osm. V žádném případě by je sám všechny nezvládl.

Dva určitě; tři pravděpodobně; čtyři možná. Dvakrát tolik nikdy. Další věcí, kterou uviděl, byl Hobrowův vůz. Seděla na něm o samotě jeho dcera Mercy. Hobrow stál o kus dál a hovořil s jedním z dozorců.

Dostal nápad. Sice zoufalý, ale žádné jiné východisko neviděl. Křik lidí upozornil Hobrowa a strážce, že něco není v pořádku. Otočili se. Několik dozorců už dokonce tasilo zbraně a vydalo se Jupovým směrem. Trpaslík ještě zrychlil. Utíkal, co mu síly stačily. Zamířil k vozu.

Strážce vyrazily vpřed, aby se mu postavily do cesty. Také Hobrow, který pochopil jeho úmysl, se dal do běhu.

S bušícím srdcem dorazil Jup k vozu jen několik kroků před ostatními. Vyskočil na něj.

Mercy zaječela, Jup ji popadl, vytrhl z boty nůž a přitiskl jí ho na krk.

Hobrow a strážce se škrábali na vůz.

„*Stůjte!*“ zařval Jup a přitlačil nůž pevněji na bledě růžovou kůži chvějící se dívky.

„Pusť ji!“ obořil se na něj Hobrow.

„Ještě krok a je mrtvá,“ odpověděl Jup.

Svatý muž a trpaslík se zadívali jeden druhému do očí. Jup doufal, že muž bluf neprohlédne.

Ta holka sice mohla být pěkně nepříjemným příkladem lidství a potomkem krutého tyrana, ale bylo to.

Pořád ještě dítě. Pokud by měl na výběr, raději by ji nezabil.

„*Tatínek tě za tohle zabije,*“ slíbila mu Mercy. Z úst tak mladého stvoření vyzněla hrozba mnohem hrůzostrašněji.

„Drž hubu,“ zasyčel Jup.

„Zrůdo!“ zavyla. „Zakrslý strašáku! Ty... *obludo!* Ty...“

Dal jí pocítit ostrost čepele. Zalapala po dechu a zmlkla.

„Otevřete bránu!“ řekl.

Dav se zastavil a tiše přihlížel. Dozorci na něj zírali s pozvednutými zbraněmi. Hobrow trpaslíka sežehl pohledem.

„Otevřete ji!“ přikázal Jup.

„Tohle není nutné,“ řekl mu Hobrow.

„Otevřete vrata a já ji nechám jít.“

„Jak si tím mohu být jistý?“

„Musíš mi prostě věřit.“

Hobrowovi se ve tváři usadil zlý výraz a do hlasu se mu vkradl ostrý tón. „Jak daleko si myslíš, že se dostaneš?“

„To je můj problém. Tak otevřete bránu, nebo musím prolít krev?“

Kazatelův vztek sílil. „Jestli zkřivíš byť jen jediný vlas na hlavě toho dítěte...“

„Tak otevřete bránu.“

Hobrow chvíli tiše zuřil a Jupa napadlo, nakolik si vlastně cení dceřina života. Pak se muž otočil a vydal dozorcům krátký rozkaz.

Odběhli, aby zvedli závoru, a otevřeli křídla vrat.

Pro Jupa nastal další okamžik pravdy. Pokud na něj venku Rosomáci nečekají, jsou jeho šance na úspěch nulové. Jup držel jednou rukou Mercy u krku nůž, ve druhé sevřel otěže.

Pomaloučku s vozem projel bránou ven na cestu.

Po Rosomácích nebylo nikde ani stopy. To mu příliš starosti nedělalo. Neočekával, že by si jich všiml.

Jakmile však vyjel na otevřené prostranství, vyrazili orci z úkrytu ve vysoké trávě.

„Vypadni,“ řekl dívce.

Hleděla na něj s očima dokořán.

„Vypadni!“ vyštěkl.

Trhla sebou, seskočila z vozu a rozběhla se zpět do otcovy otevřené náruče.

Nyní už lidé neměli důvod držet se zpátky. S jekem a křikem zaútočili. Jup práskl otěžemi.

Sotva se však lidé vyřítili z brány, všimli si Rosomáků. Mysleli si, že zpráskají trpaslíka, ne že se zapletou do menší bitvy. Neočekávaný příchod orků a zuřivost, s jakou zaútočili, uvrhla lidi do zmatku. Další chaos napáchala Coilla, která šípy sestřelila dva ze strážných na věžích. Tři vojáci zasypali lidi šípy.

Pod velením Stryka se zbytek tlupy vrhl na dav a prolomil jeho řady. Lidé začali prchat zpět do bezpečí hradeb. Orci slyšeli Hobrowa, jak ječí rozkazy a přísahá pomstu.

Stryke vyskočil na vůz vedle Jupa. „Půjdou si pro koně! Měli bychom vypadnout!“

Coilla a několik dalších vojáků vylezli také na povoz; zbytek běžel vedle něj.

„Máš to?“ zeptal se Stryke.

Jup se zazubil. „Mám!“

Rosomáci prchali z Trojice i s kořistí.

Uprostřed všeho zmatku Kimball Hobrow tiše zuřil.

Dozorci běželi pro koně nebo posílit stráž na hradbách. Občané se se zbraněmi v rukou připravovali na pronásledování. Zranění byli ošetřeni, mrtví odtaženi z prostoru brány.

Skupina hasičů vezla vodu k hořícímu arboretu.

Uslzená, uražená a rozčilená Mercy zatahala otce za plášť.

„Zabij je, tati!“ zavyla. „Zabij je, *zabij jel*“

Hobrow zvedl ruce, sevřel je v pěst a zařval: „Vypátrejte je, bratři! Všemohoucí bude vaším

vůdcem i mečem. Najděte je a sproved'te ze světa!“

Z brány vyrazili silně ozbrojení jezdci. Následovaly je vozy s vyzbrojenými občany, připravenými přidat se k pronásledování.

K Hobrowovi přiběhl rozčuchaný dozorce s popelavě bledou tváří. „Chrám!“ vykřikl.

„Znesvětili chrám!“

„Znesvětili? Jak?“

„Ukradli relikvii!“

Kazatelova tvář se stáhla nezměrnou zuřivostí. Natáhl se, popadl muže za plášť a přitáhl ho blíž téměř šílenou silou. Očí mu plály.

„Co že vzali?“

Rosomáci svěřili koně Alfrayovi a vojákovi, kteří se s nimi ukryli v křovinách nedaleko. Byl s nimi rovněž Haskeer, kterého přivázali ke koni. Byl napůl v bezvědomí, zmožený horečkou. Ihned poté, co orci seskočili z vozu, nasedli na koně. Sotva vyrazili, objevili se na cestě z Trojice první lidé.

Stryke už dříve rozhodl, že zamíří na západ k Zátoce lososů.

Otvírala se tam před nimi rovná krajina, vhodná k útěku, ale natolik členitá, že poskytovala dostatečný úkryt.

Pronásledovatelé byli zmatení a ještě stále se vzpomínali z neočekávaného zvratu událostí. Ale byli rovněž vytrvalí. Několik příštích hodin tlupu zarputile švali a sotvakdy ji ztratili z dohledu. Nakonec však začali méně schopní nebo odolní zůstat pozadu.

Jako první odpadly přeplněné vozy.

Na konci dne se stopy Rosomáků drželi už jen ti nejvytrvalejší.

Ale rychlá jízda po křivolakých cestách setřásla zčásti i je.

Když se jednotka konečně dostala do blízkosti zátoky, byli orci i koně na pokraji vyčerpání, proto Stryke dovolil zpomalit do klusu.

Coilla byla první, kdo od začátku štvance promluvil. „Zdá se, že jsme si udělali dalšího nepřítele.“

„A mocného k tomu,“ souhlasil Alfray. „Nemyslím, že nám Hobrow hvězdu jen tak přenechá.“

„Když už o tom mluvíme,“ řekl Stryke. „Ukaž mi ji, Jupe.“

Trpaslík vytáhl hvězdu z kapsy a podal mu ji. Stryke ji přirovnal k té, kterou už měli, pak obě schoval do váčku.

„Pochyboval jsem, že to dokážeme,“ přiznal se Alfray.

„Měl jsem víc štěstí než rozumu,“ poznamenal Jup. Kusem látky si začal utírat z tváře vrstvu hlíny. Dřív na to nebyl čas.

„Nepodceňuj se,“ řekl mu Stryke. „Vedl sis dobře.“

„Otázkou ale zůstává,“ pokračoval Alfray, „co teď?“

„Myslel jsem, že tě to napadne,“ odvětil Stryke.

Alfray si povzdechl. „Bál jsem se, že to řekneš. Škrabot?“

„Mohli by tam mít další hvězdu.“

„Mohli. Nemáme pro to žádný důkaz. Jediné, co víme jistě, je, že se tam chce vydat Hobrow. Proto bychom se možná měli od toho místa držet dál.“

„Nepředpokládám, že by po ráně, kterou jsme mu zasadili, ihned vyrazil.“

„A co když Hobrowova výprava do Škrabotu nemá nic společného s hvězdami?“ nadhodil Jup. „Co když jde jen o další součást plánu na vyhlazení starých národů?“

„A to jak? Chce snad násilím nalít trolům jed do chřtánů? To si nemyslím. Musí existovat jiný důvod.“

„Lidé přece vraždí jiné národy, ne?“

„I když to za ně může udělat otrávená voda? Je to příliš velké riziko. Ty by ses snad do toho labyrintu vydal, kdybys nemusel?“

„Ale o to nás přece žádáš!“

„Jak jsem řekl, Jupe. Kdybys nemusel. Měli bychom najít nějaké vhodné místo pro tábor a aspoň o tom popřemýšlet.“

O chvíli později jeli Stryke a Coilla osamoceně v čele průvodu.

Zeptal se jí, co si myslí o plánu vydat se do Škrabotu.

„V poslední době jsme provedli už tolik šíleností, že jedna navíc nic nezmění. Ale myslím si, že trolové budou ještě hrozivějším nepřítelem než Hobrowovi fanatici. Pomyšlení na to, že bych měla vlézt do té odporné podzemní díry, se mi zrovna nelíbí.“

„Takže jsi proti?“

„To jsem neřekla. Snažit se splnit nějaký úkol je rozhodně lepší než se jen bezcílně potulovat kolem. Ale než se k tomu místu přiblížíme, měli bychom vymyslet nějaký velmi dobrý plán. A zapomínáš ještě na jednu věc, Stryku. Za posledních několik týdnů jsme si proti sobě pošťovali skoro úplně všechny. Musíme počítat nepřáteli na všech stranách.“

„Což může být dobrá věc.“

„Jak jsi přišel na tohle?“

Přinutí nás to zůstat ve střehu, požene nás to vpřed.“

O *tohle* se nemusíš bát. Řekni mi pravdu. Vychází tvůj plán vydat se do Škrabotu z logického uvažování, nebo se jenom chytáš stébel?“

„Je to tak půl na půl.“

Usmála se. „Alespoň jsi upřímný.“

„K tobě jsem. O zbytku jednotky bych už to netvrdil.“ Kývl k tlupě, jedoucí za nimi.

„Mají právo se rozhodnout, ne? Jsme teď psanci a struktura velení už nemusí být tak pevná.“

„Ano, to mají. Nikdy bych se je nesnažil přinutit k něčemu, co by skutečně nechťeli udělat. A co se týká velení; jak už jsem řekl, abychom přežili, musíme dodržovat disciplínu. Takže pokud někdo nevystoupí a nepřevezme mé místo, zůstanu velitelem.“

„S tím souhlasím. A jsem si jistá, že ostatní jsou na tom stejně. Ale brzy budeš muset udělat rozhodnutí, které zasáhne všechny. Krystaly.“

„Mám rozhodnout, jestli je rozdělíme mezi jednotlivce, nebo si je ponecháme jako vlastnictví jednotky? Přemýšlel jsem o tom.“

Možná o tom budeme taky muset hlasovat, i když se mi nelíbí představa, že bychom takhle měli rozhodovat o každém kroku.“

„Ne, to by mohlo podkopat tvoji autoritu.“

Několik minut jeli v tichosti. „Existuje samozřejmě ještě jiná možnost než jet do Škrabotu,“ pronesla nakonec.

„Jaká?“

„Mohli bychom se vrátit na Kamenný vrch a pokusit se vyměnit hvězdy za naše životy.“

„Od Delorrana víme, co si o nás Jennesta myslí. Ať už se ostatní rozhodnou jakkoli, já se nevrátím.“

„Bohové, jsem tak ráda, že to říkáš, Stryku.“ Zářivě se na něj usmála. „Udělala bych cokoli, jen abych se vyhnula uvítání, které by nám Jennesta připravila.“

Ve velkém sále paláce pořádala Jennesta něco jako hostinu.

Ale pouze něco jako. Ačkoli byl dlouhý, naleštěný stůl prostřen, nikdo nepodával jídlo.

Kromě královny zde bylo přítomno pět hostů a alespoň dvojnásobný počet sluhů, poskoků a strážů. Po veselí však nebylo ani stopy.

Dva z Jennestiniých hostů byli orci; nedávno povýšený generál Mersadion a kapitán Delorran, který se právě vrátil z neúspěšného pronásledování Rosomáků. Oba byli velmi nervózní.

Nebyli však zdrojem napětí, které v místnosti panovalo. To působili tři zbývající hosté.

Byli to lidé.

Jennesta s lidmi často jednala, protože podporovala Mani, a tak přítomnost příslušníků jejich národa nebyla v paláci ničím neobvyklým. Na těchto lidech však bylo něco zvláštního.

Jennesta si všimla neklidu Mersadiona a Delorrana. „Generále, kapitáne, dovolte, abych vám představila Micaha Lekmanna,“ řekla a ukázala na nejvyššího z trojice lidí.

Jizvu, která se mu táhla ze středu zarostlé pravé tváře až ke koutku úst, by zakryl plnovous, muž však dával přednost neupravenému kníru. Měl husté mastné vlasy a poďobanou kůži, ošlehanou větrem. Lekmannova statná postava a střih oblečení napovídaly, že jde o zkušeného válečníka. Zdálo se, že neovládá ani základy slušného chování.

„A tohle jsou jeho... společníci,“ dodala Jennesta. Ve vzduchu zůstala viset nabídka, aby muže představil.

Lekmann se vemlouvavě usmál a líně ukázal palcem na člověka po pravici. „Greever Aulay,“ oznámil.

Na rozdíl od vysokého, svalnatého Lekmanna byl Aulay hubený a nejmenší z trojice. Jeho tvář se podobala obličejí malé krysy a rámovaly ji pískově blond vlasy. Jeho levé oko mělo ořechově hnědou barvu, pravé mu zakrývala černá kožená klapka. Na ustupující bradě mu rostla řídká bradka. Když roztáhl úzké rty, odhalil zkažené zuby.

A tohle je Jabez Blaen,“ dodal Lekmann.

Muž vlevo byl nejmohutnější. Pravděpodobně vážil víc než jeho společníci dohromady, ale veškerý objem tvořily svaly, ne tuk. Jeho kulatá, holá hlava navazovala přímo na tělo, jako by ani nepotřeboval krk. Alespoň jednou mu v minulosti zlomili nos, který se nyní podobal kouli. Jeho oči se zlověstně podobaly dvěma pročůraným dírám ve sněhu. Mohutné pěsti, které položil na stůl, by mohly přerazit vzrostlý dub.

Ani jeden se neusmál, místo toho se spokojili s krátkým a ledabylým kývnutím hlavou.

Delorran a Mersadion si trojici neklidně prohlíželi.

„Zaměstnala jsem je pro jejich zvláštní dovednosti,“ vysvětlila Jennesta. „Ale o tom později.“ Pergamen, který Delorran přinesl zpět, ležel roztažený na stole před královnou. Poklepala na něj jedním z nemožně dlouhých nehtů. „Díky kapitánovi Delorranovi, který se právě vrátil z veledůležité mise, víme, že můj majetek byl poškozen. Naneštěstí nám kapitán ani přes veškerou snahu nepřinesl zpět ani samotný artefakt, ani nepřivedl zloděje.“

Delorran si nervózně odkašlal. „Prosím o prominutí, paní, ale aspoň Rosomáci obdrželi zasloužený trest. Jak jsem řekl, všichni zemřeli.“

„Viděl jsi je umírat?“

„Ne... to ne, Vaše Výsosti. Ale když jsem zahlédl naposledy, neměli šanci vyváznout živí. Jejich smrt byla nevyhnutelná.“

„Ne tak nevyhnutelná, jak myslíš, kapitáne.“

Delorran na ni pohlédl s otevřenými ústy. „Paní?“

„Řekněme, že zprávy o jejich smrti byly poněkud předčasné.“

„Oni se dostali z bojiště?“

„Ano.“

„Ale...“

„Jak to vím? Protože je poté pronásledovala jednotka drakonýrů. Přežili i jejich útok.“

„Vaše Výsosti, já...“

„Bylo by lepší, kdybys zůstal o chvíli déle a o jejich smrti se přesvědčil, ne ji jenom předpokládal. Nemyslíš, kapitáne?“ Tón jejího hlasu byl spíše káravý než rozzlobený, jako by plísnila neposlušné dítě.

„Ano, Výsosti,“ odvětil pokorně.

„Slyšel jsi o... odchodu generála Kysthana.“ Delorran se neklidně zavrtěl. „Zaplatil za tvůj nezdar.“

Jennesta nedala kapitánovi čas odpovědět. Luskla prsty a elfí sloužící začali na stříbrných podnosech roznášet víno. Jeden pohár podali s úklonou Jennestě.

„Přípitek,“ řekla a pozvedla sklenici. „Na návrat toho, co je mé a na zničení mých nepřátel.“ Zhluboka se napila a ostatní ji následovali.

„To však neznamená, že ty za své selhání nezaplatíš, kapitáne „, dodala. Delorran ihned nepochopil, co tím chce Jennesta říct, a na okamžik se na ni zmateně zadíval. Pak mu ale význam slov pronikl do vědomí. Pohlédl na pohár, který držel v ruce, a z tváře mu vyprchala barva.

Sklenice mu vyklouzla z prstů a roztříštila se. Klesla mu čelist a ruce vylétly k hrdlu. „Ty... *děvko*“ zachraptěl. Nemotorně vstal a převrhl přitom židli.

Jennesta ho netečně pozorovala.

Delorran se zapotácel jejím směrem a rozechvělá ruka mu sklouzla k meči.

Nepohnula se.

Už nedokázal řídit pohyby natolik, aby zbraň tasil. Silně se potil a tvář se mu stáhla sílící agonií. Z hrdla mu unikl chrastivý, skřípavý zvuk. Dusil se. Podlomila se mu kolena a klesl k zemi. Začal sebou házet, tělo se mu křečovitě stáhlo a u úst se mu objevila pěna.

Ze rtů mu unikl pramínek krve. Prohnul se v zádech a trhavě vykopl nohama. Pak zůstal nehybně ležet.

Smrt mu do tváře vtiskla hrozivý výraz.

„Proč plýtvat vzácnou magií?“ zeptala se Jennesta tiché společnosti. „Stejně jsem chtěla ten jed vyzkoušet.“

Kočka Sapphire se připlížila ke kaluži rozlitého vína. Kdyby ji Jennesta se smíchem neodehnala, napila by se.

Královna vzhledla. Lidé ustaraně hleděli do napůl vypitých pohárů. Opět se rozesmála.

„Nebojte se,“ ujistila je. „Nepozvala jsem vás sem jenom proto, abych vás otráвила. A ty se na mě přestaň takhle dívat, Mersadione.“

Sotva bych tě povýšila, kdybych tě vzápětí chtěla zabít. Ještě je na to příliš brzy.“

Možná žertovala.

Překročila tělo a posadila se blíž. „Konec zábavy, zpět k práci.“

Jak jsem říkala, generále, Lekmann a jeho společníci mají zvláštní dovednosti. Pátrají po uprchlících.“

„Jsou to lovci hlav.“

„Někdo nám tak říká,“ odvětil Lekmann. „My se považujeme za strážce zákona na volné noze.“

Jennesta se opět zasmála. „To je dobré. Ale nemusíš být skromný, Lekmanne. Pověz generálovi, na co se specializuješ.“

Lekmann kývl hlavou ke Greeverovi Aulayovi. Aulay zvedl vak a s bouchnutím ho položil na stůl.

„Lovíme orky,“ řekl Lekmann.

Auley převrátil vak vzhůru nohama a vysypal na naleštěnou desku pět nebo šest žlutohnědých předmětů. Mersadion na ně pohlédl. Pomalu mu docházelo, na co se dívá. Scvrklé hlavy orků. Na tváři se mu objevil šokovaný výraz.

Lekmann se na něj opět slizce usmál. „Samozřejmě se soustředíme jen na uprchlíky.“

„Doufám, že nedovolíš, aby ti při jednání s těmito muži zatemnily tvoji mysl předsudky, generále,“ poznamenala Jennesta. „Očekávám, že s nimi budeš ve všem spolupracovat.“

V Mersadionově obličejí se svářel odpor s ctižádostí. Nakonec se sebral. „Co vlastně *obnáší* jejich práce, Vaše Výsosti?“ zeptal se.

„Najdou samozřejmě Rosomáky a přinesou mi zpět můj majetek. Ne místo tebe, ale současně s tebou. Rozhodla jsem se, že je načase, abychom do této záležitosti zapojili profesionály, kteří jsou na tento druh práce cvičení.“

Mersadion se otočil k Lekmannovi. „Jste jenom tři, nebo máš další... pomocníky?“

„Kdyby bylo potřeba, můžeme povolat posily, ale obvykle pracujeme ve třech. Takhle nám to nejlépe vyhovuje.“

„Komu jste věrní?“

„Sobě.“ Pohlédl na Jennestu. „A tomu, kdo nám platí.“

„Nevyznávají cestu Mani, ani Uni,“ řekla Jennesta. „Jsou to bezvěrci, prostí příživníci. Není to tak, Lekmanne?“

Lovec hlav se uculil a přikývl, otázkou však bylo, zda chápal, co „bezvěrci“ a „příživníci“ vlastně jsou.

„Proto jsou pro mne ideální,“ pokračovala královna. „Kromě odměny je nic nepřesvědčí změnit strany. A já jim zaplatím dost na to, abych si jejich věrnost zajistila.“

Mersadion odložil veškeré zbraně. „Takže co uděláme, paní?“

„Víme, že když Rosomáky viděli naposledy, mířili k Trojici. Určitě souhlasíte, že je to velmi nezvyklý cíl. Pokud se z nich ovšem, jak Delorran předpokládal, nestali zrádci a nepřipojili se k Uni. O tom však pochybuji. Ale pokud v Trojici skutečně jsou, pak se, jak jistě uznáš, naši noví přátelé hodí nejlépe k tomu, aby je tam následovali.“

„Jaké jsou tvé rozkazy?“ zajímal se Lekmann.

nejdůležitější ze všeho je váleč. Pokud se vám při jeho získávání podaří tlupu, a především jejího vůdce zlikvidovat, tím lépe. Ale hlavně získejte zpět artefakt. Použijte k tomu jakékoli metody.“

„Můžeš se na nás spolehnout... ehm, Výsosti,“ dodal, když si vzpomněl na dvorský protokol.

„To doufám. Už pro vaše dobro.“ Z její tváře i hlasu se dal vyčíst ledový chlad. „Ale varuji vás. Pokud byste mě zradili, můj vztek nebude znát mezí.“ Všichni se podívali na mrtvolu na podlaze. „Brzy také zjistíte, že za věc, kterou máte najít, vám nikdo nezaplatí tolik co já.“

Opět se usmála. Na okamžik vypadala dokonce přívětivě. „Při pátrání po tlupě je třeba obrátit každý kámen, proto bude nejlepší, když se budu řídit tradicí.“

Kývnutím ruky přivolala dva orcké strážné. Přišli blíž a odtáhli Delorranovo tělo malými bočními dveřmi ven z místnosti.

Jennesta se obrátila ke sluhovi. „Pusť je dovnitř.“

Sluha zamířil k velkým dvoukřídlým dveřím a otevřel je.

Dovnitř vstoupili dva starší elfové a uklonili se.

„Chci, abyste něco vyhlásili,“ řekla jim Jennesta. „Rozšiřte tuto zprávu po celé říši a pošlete posly do všech míst, kde by mohla být užitečná.“ Mávla rukou na sluhu u dveří. „Pokračuj.“ Sluha roztáhl svitek pergamenu a začal číst. Jeho hlas měl obvyklý pisklavý elfí rytmus.

„Vězte, že na rozkaz Jejího nejvyššího Veličenstva královny Jennesty z Kamenného vrchu byli vojáci, sloužící v orcké jednotce vojska Jejího Veličenstva, známé pod jménem Rosomáci, prohlášeni za odpadlíky a psance a říše už je v budoucnu nebude chránit. Za hlavy důstojníků této jednotky bude vyplacena odpovídající odměna v mincích, krystalech nebo v pozemcích.“

Důstojníky jsou kapitán Stryke, seržanti Haskeer a trpaslík Jup, desátníci Alfray a Coilla. Za ostatní vojáky jednotky, živé nebo mrtvé, bude zaplacená odměna podle hodnosti. Jsou to orci Bhoze, Breggin, Calthmon, Darig, Eldo, Finje, Gant, Gleadeg, Hystykk, Jad, Kestix, Liffin, Meklun, Nep, Noskaa, Orbon, Prooq, Reafdaw, Seafe, Slettal, Talag, Toche, Vobe, Wrelbyd a Zoda. Každý, kdo tyto psance ukryje, bude potrestán podle práva. Na rozkaz Jejího Veličenstva královny Jennesty. Ať žije naše urozená panovnice.“

Sluha pergamen sroloval a podal ho jednomu ze starších elfů.

„Teď jděte a splňte úkol,“ přikázala Jennesta..

Starší s úklonou vycouvali.

Královna vstala a ostatní také rychle vyskočili ze židlí. Pátravě se zadívala na lovce hlav.

„Pokud chcete předběhnout ostatní zájemce, měli byste vyrazit,“ řekla, pak s úsměvem dodala: „Uvidíme, kde se Rosomáci ukryjí teď.“

Obrátila se k ostatním zády a opustila místnost.

Jup jemně otřel Haskeerovi čelo vlhkým hadříkem.

Zvenku pozorovali Stryke, Alfray a několik vojáků scénu ve stanu s úžasem.

Alfray potřásl nevěřičně hlavou. „Ted’ už jsem viděl opravdu všechno.“

„Je vidět, že rozdílné národy přece jen dokáží žít pospolu,“ řekl Stryke.

Vydali se za svými povinnostmi a rozehnali přitom okounějící vojáky.

Haskeer se začal probouzet. Zamrkal, jako by ho světlo bodalo do očí, pak něco nesrozumitelného zamumlal. Jup si nebyl jistý, zda ví, kdo o něj pečuje. Namočil kus látky a opět mu ho položil na čelo.

„Co... do... prd...“ zamručel nezřetelně.

„Správně,“ odpověděl Jup vesele. „Brzo budeš zase sám sebou.“

„He?“

Haskeer se zatvářil zmateně. Možná za to mohlo omámení nebo snad skutečnost, že se nad ním skláněl trpaslík. Ať tak či tak, Jup si toho nevšímal.

„Zatímco jsi byl mimo, hodně se toho stalo,“ ujal se slova Jup, „tak jsem si říkal, že bych ti měl o všem povědět.“

„Co?“

„Nezajímá mě, jestli mi rozumíš, nebo ne, bastarde, stejně ti to povím.“

Dal se do vyprávění, ačkoli se pacient očividně nacházel ještě napůl v bezvědomí a vůbec nechápal, o čem jde. Když se ale Jup dostal do druhé třetiny příběhu, Haskeer zavřel oči a téměř ihned začal chrápat.

Jup se postavil. „Nemysli si, že ti to projde. Hned jsem zpátky,“ slíbil.

Vyplížil se ze stanu.

Venku slabě svítilo slunce. Z dálky se ozývalo zvonění křídel hejna víl. Rozhlédl se po okolí.

Území, které hraničilo se Zátokou lososů, bylo bažinaté a nehostinné. Sice rozbití tábor na nejsušším místě, jaké našli, i zde však byla půda vlhká a prostředí nepříjemné.

Tlupa sbírala dřevo, hledala něco k snědku nebo plnila jiné nudné, ale nezbytné úkoly.

Zamířili k němu Alfray s Coillou.

„Jak je mu?“ zeptal se Alfray.

„Na minutu nebo dvě se probral.“ Jup se usmál. „Myslím, že moje tlachání ho zase uspalo.“

Připadal mi trochu popletený.“

„To není u lidských nemocí nic neobvyklého. Za nějaký čas bude zase v pořádku. Ale překvapuje mě, že jsi na něho tak milý.“

„On mě, jak se zdá, nenávidí, ale já proti němu nikdy nic neměl.“

A když přijde na věc, patří k jednotce.“

„Každý, kdo je takhle nemocný, vypadá uboze,“ připomněla mu Coilla. „Až se uzdraví, bude z něho zase ten starý podivín.“

„To je mi jasné.“

Alfray se zhluboka nadechl. „Je chladněji, než by mělo být, a i když jsem byl na sušších místech, než je tohle, není to tady zas až tak špatné. Kdysi to v Maras-Dantii muselo vypadat jako právě teď a tady. Teda, když přimhouříte oči a použijete fantazii.“

Coilla se právě chystala odpovědět, když je přerušily výkřiky z nedaleké mýtiny. Zněly spíše divoce než vyděšeně, důstojníci se však přesto vydali zjistit, co se děje. Stryke se k nim připojil.

Naproti jim běžel jeden z vojáků.

„Co se děje, Prooqu?“ zeptal se Stryke.

„Máme trochu potíže, pane.“

„Jaké potíže?“

„No... raději se podívej sám, pane.“

O kousek dál narazili na hlouček vojáků, který postával na okraji mýtiny. Před nimi se procházelo několik postav.

„Ach, ne,“ povzdechl si Alfray. „To nám ještě chybělo!“

„Oč jde?“ otázal se Jup.

„Lesní žínky.“

„A jeden nebo dva sukubové,“ dodal Stryke.

Smyslné ženy byly oděny do hávů zemitých barev, hluboce vystřižených, aby provokativně odhalovaly řadra, a naopak s rozparky až do pasu, aby sukně nezakrývaly pěkně tvarované nohy. Skotačily, pohazovaly lokny v barvách podzimu a vystavovaly se v přehnaně svůdných pózách. Vzduch naplnilo pronikavé, vytí podobné pištění a vřeštění.

„Co je to *zatraceně* za rámus?“ zeptal se Jup.

„Jejich vábivá píseň,“ vysvětlil Alfray. „Prý má být svůdná a nedá se jí odolat.“

„To je trochu přehnané, nemyslíš?“

„Říká se, že dokáží ošálit úplně každého.“

„Myslím, že šálí jenom samy sebe,“ poznamenala Coilla nabručeně. „Vypadají jako staré děvky.“

Žínky pokračovaly v předvádění a jejich vytí se stávalo čím dál vulgárnější. Někteří z vojáků byli očividně v pokušení.

„Podívejte se na ně!“ zuřila Coilla. „Neočekávala bych, že se tahle jednotka nechá ovládnout koulemi!“

„Jsou mladí a nic podobného asi zatím neviděli,“ řekl Alfray.

„Neví, že je to jen klam, který by je pravděpodobně stál život.“

„Doslova?“ zeptal se Jup.

„Tyhle děvky by při první příležitosti vysály život z každého, kdo by se nechal omámit jejich kouzlem.“

Jup se na žínky zahleděl. „Existují i horší způsoby, jak umřít...“

„*Jupe!*“ okřikla ho Coilla.

Začervenal se.

„Co tady vůbec dělají?“ zajímal se Stryke. „Tohle není ideální místo pro svádění pocestných.“

„Bud' je z příhodnějších míst vyhnali proto, že byly na obtíž,“ uvažoval Alfray, „nebo už jsou příliš sešlé, než aby se zdržovaly na obvyklých místech.“

Coilla nakrčila nos. „Hlasovala bych pro druhou možnost.“

„Samy o sobě nejsou nijak zvlášť nebezpečné,“ dodal Alfray.

„Oběti k nim přicházejí dobrovolně. Nejsem si vědom toho, že by uměly bojovat.“

Vojáci začali na žínky křičet nemravné návrhy a několik z nich přistoupilo blíž.

„Dobře že tady není Haskeer,“ poznamenal Jup.

Alfray se zašklebil. „Raději jeho jméno ani nevyslovuj nahlas.“

„Na tyhle nesmysly nemáme čas,“ rozhodl Stryke.

„Souhlasím,“ přidala se Coilla, tasila meč a vydala se směrem k mýtině.

„Jak už jsem řekl,“ zavolal za ní Alfray, „není třeba s nimi bojovat.“

Ignorovala ho a pokračovala v chůzi. Jejím cílem však nebyly divoženky, nýbrž vojáci. Vrhla se na ně a začala jim malovat pozadí plochou stranou meče. Stačilo půl tuctu ran a vojáci se s vyděšenými výkřiky rozběhli zpět k táboru.

Rádoby svůdnice se nežensky zašklebily a odplížily se pryč.

Coilla se rázným krokem vrátila k ostatním. „Nic nedokáže zchladit vášně tak jako zmalovaný zadek,“ prohlásila a zasunula meč zpět do pochvy. „Znehucuje mě však skutečnost, že by se vojáci nechali svést něčím takovým.“

„Ztratili jsme už dost času,“ stěžoval si Stryke. „Nemůžeme se tady schovávat donekonečna. Musíme se rozhodnout, jestli vynutíme do Škrabotu, nebo ne, a chci, abychom se rozhodli hned teď.“

Nějakou dobu se dohadovali, vynášeli důvody pro i proti, ale nakonec se rozhodli vydat do domoviny trolů. Jakmile dorazí na místo, uvidí, co dál.

Cestovali po staré obchodnické stezce, která vedla na sever k Panenskému háji, osadě Mani. Měli v plánu zabočit v její blízkosti na severovýchod ke Škrabotu. Na cestě na ně číhala mnohá nebezpečí, ale žádný pohyb v lidmi osídleném jihu nebyl bez rizika. Jediné, co mohli udělat, bylo jet opatrně a zůstat ostražití.

Haskeer se rozhovoru o výpravě do Škrabotu nezúčastnil. To se nikdy dřív nestalo. Připsali jeho zamlklost na vrub nemoci. Zotavil se však již natolik, aby mohl jet bez pomoci.

Tvrdohlavost se mu vrátila natolik, aby trval na tom, že jízdu na koni zvládne sám.

Stryke se však pro jistotu rozhodl jet po jeho boku. Po hodině naprostého ticha prohodil: „Jak je ti?“

Haskeer se na něj zadíval, jako by ho otázka překvapila. „Nikdy mi nebylo líp,“ odpověděl nakonec.

Stryke si však všiml jeho skleslého tónu a věděl, že to není pravda.

Nechal si však pochybnosti pro sebe. „Dobře,“ pronesl neutrálně.

Opět minulo několik okamžiků ticha, pak Haskeer řekl: „Můžu vidět hvězdy?“

Stryka žádost poněkud překvapila a zaváhal. Pak si ale pomyslel: *Není nic zvláštního na tom, že je chce vidět. Copak na to nemá právo?* I kdyby Haskeer způsobil nějaké potíže, určitě by si s ním dokázal poradit.

Stryke sáhl do váčku u opasku a vytáhl hvězdy, aby si je mohl Haskeer prohlédnout.

Podle výrazu na Haskeerově tváři se o ně zajímal mnohem víc, než byl ochoten dát najevo.

Natáhl se po nich. Stryke opět zaváhal, nakonec mu je ale položil na dlaň.

Haskeer se na artefakty fascinovaně zahleděl.

Jeli dál a ticho mezi nimi se protahovalo. Stryke začal být nervózní. V Haskeerových očích hořelo něco zvláštního, něco, co v nich Stryke nikdy dříve nespasil.

Seržant konečně vzhledl. „Jsou krásné,“ řekl.

Haskeerova poznámka byla tak nezvyklá, že Stryke nevěděl, co říct. Nakonec ani nemusel.

Tryskem k nim zamířil jeden ze zvěďů.

„Zpráva od hlídek,“ řekl Stryke a napřáhl ruku. „Vrať mi je.“

Haskeer však na artefakty hleděl dál.

„Haskeere! Hvězdy.“

„Co? Ach, ano. Tady.“

Předal mu je a Stryke je vrátil do váčku.

Dorazil k nim zvěd.

„Co se děje, Talagu?“

„Naším směrem se pohybuje skupina lidí. Je jich asi dvacet nebo třicet. Jsou odsud asi půl míle.“

„Nepřátelé?“

„To si nemyslím. Tedy, pokud nejde o trik. Jsou to ženy, malé děti a několik starců obou pohlaví. Vypadají jako uprchlíci.“

„Viděli tě?“

„Neřekl bych. Nejsou to vojáci, kapitáne. Sotva se vlečou.“

„Okamžik, pojedu s tebou.“

Stryke se podíval na Haskeera. Očekával, že seržant bude proti setkám s lidmi protestovat, zpráva však u něj nevyvolala žádnou reakci. Rozhodl se ho ignorovat a obrátil koně ke Coille a Jupovi, kteří jeli za nimi.

„Slyšeli jste to?“

Slyšeli.

„Pojedu napřed. Povedete průvod. A... dejte si pozor, dobře?“

Kývl směrem k Haskeerovi. Pochopili a přitakali.

„Alfrayi!“ zavolal Stryke. „Pojedeš se mnou!“

Coilla s Jupem se ujali velení a Stryke se přidal k Alfrayovi a Talagovi. Pobídl koně a vyjeli. Po jedné nebo dvou zatáčkách na cestě dorazili ke skupině lidí.

Vypadali přesně tak, jak je Talag popsal; většinou to byly ženy, některé z nich nesly v rukou batolata, a děti. Vypadali jako houf belhajících se přízraků. Příjezd orků otrhanou skupinu vyděsil. Děti objaly nohy matek a starci se snažili vypadat bojovně.

Stryke je nepovažoval za hrozbu, ani neviděl důvod, proč je dál děsit. Zastavil koně a sesedl, aby nevypadal tak hroživě. Alfray a Talag ho následovali.

Vpřed vystoupila jediná žena. Pod špínou vypadala docela mladě. Nemyté, po pás dlouhé blond vlasy měla spletené do copu a její šaty byly ucourané. Byla očividně vyděšená, ale postavila se Strykovi hrdě a čelem.

„Jsme jenom ženy a děti,“ řekla a hlas se jí nervózně zachvěl, „a několik starců. Nemáme špatné úmysly, a i kdybychom měli, nedokázali bychom se vám postavit. Chceme jen projít.“ Stryke dokázal ocenit odvalu, s jakou krátkou řeč pronesla.

„S ženami a mláďaty nebojujeme,“ odvětil. „Ani s nikým jiným, kdo není hrozbou.“

„Mám tvé slovo, že nám neublížíte?“

„Máš.“ Přejel pohledem vyčerpané, ustarané tváře. „Odkud jste?“

„Z Panenského háje.“

„Takže jste Mani?“

„Ano. A vy orci jste bojovali na naší straně, že?“ Byla to nejen otázka, ale také ujištění sebe sama.

„Ano, bojovali.“ Stryke jí nemínil prozradit, že neměli na výběr.

„Tak by to mělo být. Stejně jako staré národy věříme i my v mnoho bohů.“

Stryke přikývl, ale nic na to neřekl. Lidé a orci neměli mnoho společného, spíše se od sebe v mnohém odlišovali. Rozhodl se o tom raději nezmiňovat. Místo toho se zeptal: „Co se stalo v Panenském háji, že jste ho opustili?“

„Zaútočila na nás armáda Uni. Většinu mužů zabili a my unikli jen o vlasek.“

„Osada byla zničena?“

„Ne, když jsme odcházeli, ještě stála. Několik bojovníků ji stále bránilo, ale pochybuji, že přežijí.“ Její ponurá tvář se poněkud projasnila. „Jedete jim na pomoc?“

Stryke doufal, že se na to nezeptá. „Ne. Musíme splnit... jiný úkol. Ve Škrabotu. Je mi to líto.“

Na tváři se jí opět usadil stín. „Doufala jsem, že jste odpovědí na naše modlitby.“ Přes rty jí přelétl odvážný, ale nepřesvědčivý úsměv. „No, bohové se už postarají.“

„Kam míříte?“ zeptal se Alfray.

„Prostě... pryč. Doufali jsme, že narazíme na jinou osadu Mani.“

„Poslechněte dobrou radu a dávejte si pozor, kam jdete. Hlavně okolí Tkalcova luhu je teď velmi nebezpečné.“

„Už jsme o tom slyšeli.“

„Držte se zátoky,“ dodal se Stryke. „Myslím, že vám nemusím říkat, abyste se vyhnuli Trojici.“ Uvažoval, jestli se má zmínit o Hobrowových ozbrojencích. Nakonec to neudělal.

„Měli jsme v plánu zamířit k osadám na západním pobřeží,“ vysvětlila. „Možná do Šestihraní nebo do Rumělky. Měli by nás tam rádi přijmout.“

Stryke přejel pohledem ubohý stav, ve kterém se nacházeli.

„Máte před sebou dlouhou cestu.“ *Vražedně dlouhou cestu*, pomyslel si.

„S boží pomocí přežijeme.“

Neměl důvod přát lidem nic dobrého, skutečně však doufal, že má pravdu.

V tu chvíli se na dohled dostal zbytek Rosomáků a tryskem vyrazil jejich směrem. Řady uprchlíků se opět neklidně zavlínily.

„Nemějte strach,“ ujistil je Stryke. „Naše jednotka vám nic neudělá.“

Orci sesedli a prohlédli si podivnou směsici lidí před sebou.

Většina postoupila vpřed s Coillou a Jupem v čele. Orka a trpaslík v tlupě způsobili, že po nich lidé začali zvědavě pokukovat a šeptat si mezi sebou. Haskeer se držel zpátky, Stryke však v tuto chvíli neměl čas přemýšlet o jeho výstřednostech.

„Při útěku jsme si s sebou téměř nic nevzali,“ vysvětlila žena.

„Mohli byste nám věnovat trochu vody?“

„Samozřejmě,“ souhlasil Stryke, „a možná trochu zásob. I když ne moc; také jich máme poskrovnu.“

„Jste moc hodní. Děkujeme.“

Stryke tím pověřil dva z vojáků.

Malé dítě ženského pohlaví se ostýchavě pohnulo vpřed. Oči mělo doširoka otevřené a cucalo si palec. Chytilo se pevně ženiny sukně a zíralo na orky. Žena se na ně podívala a usmála se.

„Odpusťte jí. Odpusťte nám všem. Jen málo z nás se někdy setkala s orky, i když jste bojovali na naší straně.“

Dítě bylo blondaté stejně jako žena a sdílelo její rysy. Pustilo se sukně a vydalo se k orkům.

Pohledem přeskočilo z Coilly na Stryka, na Alfraye a nakonec na Jupa a zpět.

Vytáhlo si palec z pusy a řeklo: „Co je to?“ Ukázalo na Coillinu tvář.

Zmatená Coilla nechápala, co myslí.

„Ta znamení,“ dodalo dítě. „Na tváři.“

„Ach, ty myslíš tetování. Je to odznak hodnosti.“

Holčička očividně netušila, o čem Coilla mluví.

„Jasně ukazuje, kdo má velení.“ Coilla zahlédla vedle stezky větvičku a zvedla ji. Pak si dřepa u kousku obnažené země. „Podívej, ukážu ti to. Naším... šéfem je tady Stryke.“

Ukázala na něj klackem, pak do hlíny vyryla hrubé obrazce. „Na každé tváři má dva takovéhle pruhy.“ Nakreslila ((„Znamená to, že je kapitán. Prostě šéf.“ Ukázala na Jupa. „On je seržant, takže jeho tetování vypadá takto.“ Vyryla (- - -). „Seržanti jsou druzí hned po kapitánech. Další na řadě jsem já, desátník, a můj odznak vypadá takhle.“ Naškrábala ().

„Chápeš?“

Dítě fascinovaně pokývalo hlavou. Usmálo se na Coillu, pak se natáhlo po větvičce a začalo si do hlíny kreslit vlastní nesmyslné obrazce.

Vojáci se vrátili s vodou a trochou zásob.

„Je to prosté jídlo,“ omlouval se Stryke, „ale rádi se s vámi rozdělíme.“

„Je to pořád víc, než kolik jsme měli, když jsme vás potkali,“ odvětila žena. „Ať vám bohové požehnají.“

Stryke se cítil nepříjemně. Koneckonců se do této chvíle při každém setkání s lidmi snažil jich co nejvíce zabít. Na jeho příkaz přistoupili orci k lidem, aby mezi ně rozdělili skromné zásoby.

Stryke, Alfray a Jup sledovali, jak lidé vojákům děkují a jak Coilla klečí s dítětem na zemi.

„Zvraty osudu jsou nevyzpytatelné, že?“ zašeptal Jup.

Ale žena ho přesto zaslechla. „Připadá vám to divné? Nám také.“

Ale ve skutečnosti se od vás ani od ostatních starých národů zase tolik nelišíme. Hluboko v srdci všichni toužíme po míru a nenávidíme válku.“

„Orci jsou zrozeni k boji,“ odpověděl Stryke poněkud pohoršené. Když se na něj podívala, jeho pohled poněkud změknu. „Ale musí být spravedlivý. Ničení samo o sobě se nelíbí ani nám.“

„Můj národ vašemu velmi ublížil.“

Takové přiznání od člověka ho překvapilo, ale opět se rozhodl držet jazyk za zuby.

Jeden z vojáků procházel kolem dítěte, které klečelo vedle Coilly. V ruce držel měch s vodou.

Dítě se po něm natáhlo. Voják odstranil zátku a podal mu ho. Právě si ho zvedalo k ústům,

když se mu tvář podivně stáhla. Pak ze sebe vydalo hrozivý zvuk.

„Hepčí!“

Coilla vyskočila na nohy a rychle s vojákem ucouvli.

Ke Strykově hrůze se žena usmála. „Chudák malá. Má rýmu.“

„Rýmu?“

„Není to nic vážného. Za den nebo dva bude v pořádku.“ Položila dítěti ruku na čelo. „Jako by toho na ni už nebylo dost. Za chvíli ji asi chytíme všichni.“

„Tahle... rýma,“ řekla Coilla. „Je to nemoc?“

„Nemoc? No, ano, asi ano. Ale jen...“

„Na koně, všichni!“ vyštěkl Stryke.

Vojáci upustili zásoby a měchy s vodou a rozběhli se ke koním. Žena vypadala šokované stejně jako zbytek lidí.

„Nechápu. Co se děje? To dítě má jenom rýmu.“

Stryke se obával, že se tlupa na lidi vrhne a pozabíjí je. Rozhodl se raději okamžitě vyrazit.

„Musíme jít. Omlouvám se. Přeji vám...hodně štěstí.“

Obrátil se a rozběhl se ke koni.

„Počkejte!“ zavolala žena. „Počkejte! Nechápu...“

Ignoroval ji. Místo toho vyštěkl rozkaz a jednotka vyrazila.

Pádili rychle pryč. Lidé zůstali stát šokované uprostřed cesty.

„To bylo jen taktak,“ prohlásil Jup za jízdy.

„Jen jsme si ověřili, že se lidem nedá věřit,“ poznamenal Jup.

„Uni ani Mani.“

Podle Jennesty byli nejlepší Uni ti po smrti.

Mrtvoly Uni, napůl ponořené v krvavé vodě, do níž hleděla, určitě splnily svůj úkol. Nyní v tom však neviděla už jen výhodu.

Jennesta měla v úmyslu použít krev jako médium a rozhlédnout

se po okolí. Uprostřed války to byl velmi užitečný nástroj. Bylo výhodné znát rozmístění vojsk nepřítele. Problém ale byl, že sotva začala, objevila se na hladině domýšlivá tvář Adpar. Alespoň že samolibá Sanara se tentokrát nedostavila.

Jennesta si protrpěla několik chvil neupřímných a prázdných pozdravů, než sestru přerušila.

„Teď zrovna nemám čas,“ zavrčela.

„Ach, drahá,“ pronesl obraz Adpar. „A já si myslela, že by tě mohlo zajímat, co jsem se dozvěděla o psancích, po nichž tak úzkostlivě pátráš.“

Jennestinou myslí se rozezněl poplach. Nasadila masku nezájmu. „Psanci? Jací psanci?“

„Své poddané možná dokážeš oklamat, drahá, ale mě ne. Takže si přestaň hrát na neviňátko, obrací se mi z toho žaludek. Obě víme, o čem mluvím.“

„Možná ano. Co bys mi o tom mohla říct?“

„Jen to, že ti, po nichž pátráš, získali druhý artefakt.“

„Cože?“

„Nebo snad opět netušíš, o čem to mluvím?“

„Jak jsi k téhle informaci přišla?“

„Mám své zdroje.“

„Pokud máš něco společného s...“

„Já? A s čím, prosím tě?“

„Ráda se pokouším zničit mé plány, Adpar.“

„Takže ty máš nějaké plány? Možná se o ně přece jenom začnu zajímat.“

„Drž se dál, Adpar! Jestli se pokusíš...“

„Paní!“ zavolal někdo zblízka.

Jennesta zamračeně vzhledla. Ve vzdálenosti několika kroků stál generál Mersadion a vypadal jako dítě, které přišlo rodičům oznámit, že se pokálelo.

„Co je?“ vyštěkla.

„Měl jsem vám přijít říct, až budeme připraveni...“

„Ano, ano! Hned tam budu!“

Pokorně vycouval.

Jennesta se otočila zpět k Adpařině šklebící se tváři. „Ještě si spolu promluvíme!“ Pak prohrábla ledovou, zkrvavenou vodu rukou a obraz se rozplynul.

Vstala a vydala se k uklánějícímu se generálovi.

Stáli na kopci nad bojištěm. Bitva, která se měla brzy strhnout, nebyla veliká, na každé straně stálo asi tisíc bojovníků, měla však být svedena o strategicky velmi důležité místo.

Na královnině straně stáli Mani, trpaslíci a orci, kteří tvořili páteř vojska. Za druhou stranu bojovali převážně Uni a jen malá hrstka trpaslíků.

„Jsem připravena,“ řekla Mersadionovi. „Připravte ochranu.“

Mávl rukou a řada trubačů, stojící o kousek dál na svahu, se obrátila zády k bojišti a hlasitě zadula na trubky. Mersadion si zakryl oči.

Jennestina armáda pod kopcem zaslechla znamení a rovněž zatroubila. Uni očividně nechápali, co se děje.

Zvedla ruce a spletl magické zaklínání. Pak si sáhla do pláště a vytáhla předmět, podobající se mimořádně velkému drahokamu.

Klenot o velikosti pěsti s mnoha ploškami se rozzářil. V jeho nitru vířily všechny barvy duhy. Jennesta ho vyhodila do vzduchu.

Nepoužila nijak zvláštní sílu, drahokam však přesto stoupal výš a výš, jako by to bylo pírkó, které zachytil vítr. Mnoho vojáků z nepřátelské armády si všimlo, jak se ve slabém slunečním světle blýská, a fascinovaně ho sledovalo. Všimla si, že několik nepřátelských válečníků napodobilo její vojáky a zakrylo si oči. Někteří byli vždy chytřejší než ostatní, nikdy jich však nebylo dost.

Klenot pomalu stoupal, otáčel se a jasně zářil.

Pak náhle tiše vybuchl v tak oslnivou záři, jež by zahanbila stovku blesků.

Prudké světlo se objevilo jen na okamžik. Sotva však zmizelo, ozvaly se zpod kopce výkřiky.

Nepřátelé se potáceli v hrůze, protírali si oči, odhazovali zbraně a naráželi jeden do druhého.

Opět zazněly trubky. Její armáda si odkryla oči a rozpoutala jatka.

Mersadion stál královně po boku.

„Optická zbraň,“ řekla. „Nová a užitečná hračka.“

Doléhaly k nim výkřiky bezbranných slepých.

„Nemůžeme ji ale používat příliš často,“ dodala. „Nepřátelé se poučí. A kromě toho mě strašně vyčerpává.“ Otřela si čelo krajkovým kapesníčkem. „Přived' mého koně.“

Generál odběhl, aby vyplnil rozkaz.

Na bojišti dosáhl masakr vrcholu. Potěšilo ji to, ale nerozptýlilo to její obavy.

Neustále musela myslet na Rosomáky.

Pro Rosomáky se během několika následujících dní nic nezměnilo.

Jen Haskeerova náladovost jim dělala starosti. Pohyboval se mezi euforií a depresí a často pronášel věci, kterým nikdo nerozuměl. Alfray všechny ujistil, že se Haskeer stále ještě zotavuje z nemoci, kterou jen málokdo ze starých národů přežil, a že na tom bude brzy lépe. Nejen Stryke uvažoval, kdy to asi bude.

Třetího dne večer však dorazili ke Škrabotu a všichni odsunuli myšlenky na Haskeera stranou. Domovina trolů ležela téměř ve středu velkých plání, od zelené krajiny se však nemohla odlišovat víc. Tráva, která porůstala kopce kolem, zde přecházela v zakrslé křoviny. Ty však také brzy zmizely a nahradila je jílovitá zemina, jež záhy ustoupila skále a kamení.

Uzemí Škrabotu ohraničovaly rozeklané kopce. Teprve při bližším pohledu se ukázalo, že jde o skálu. Vypadalo to, jako by hory pokryla hlína a jen rozedrané vrcholky ponechala holé. Bylo všeobecně známo, že účinek vody spolu s dolováním trolů provrtaly pórovitou půdu labirintem tunelů a komor. Co se v nich ukrývalo, však zůstávalo tajemstvím. Sotvakdo z odvážlivců, kteří do nich vstoupili, se vrátil, aby mohl vyprávět o tom, co spatřil.

„Kdy se naposledy někdo pokusil provést ozbrojený útok na tohle místo?“ zajímal se Stryke.

„Nevím,“ připustila Coilla. „Ale vsadila bych se, že měli víc vojáků než naše ubohá tlupa.“

„Kimball Hobrow si myslí, že bude mít úspěch.“

„On ale zaútočí s celou armádou. A nás je sotva dvacet.“

„Ano, je nás sice málo, ale jsme zkušení, dobře vyzbrojení, odhodlaní. ..“

„Nemusíš mě přesvědčovat, Stryku.“ Usmála se. „I když se musím přiznat, že mě zrovna neláká vydat se pod zem.“ Rozhlédla se po kamenité krajině, kterou se plížili. „Teď ale hlavně musíme najít cestu dovnitř.“

„Musí tady být nějaké tajné východy. Na ty ale asi nenarazíme.

Prý ale existuje hlavní vchod, takže bychom mohli začít s ním.“

„Nemyslíš, že schovali i ten?“

„Možná ne. Určitě ho ale dobře hlídají. Možná vetřelce odpuzuje už samotná pověst Škrabotu.“

„My o vlku. Podívej.“

Ukázala na masivní kus skály. Strana, kterou byla obrácena k nim, byla dokonale černá, mnohem tmavší než ostatní kusy kamene kolem. Stryke se na ni pozorně zadíval. Teprve po chvíli si uvědomil, že hledí na otvor.

Opatrně k němu přistoupili.

Díra se podobala jeskyni asi o velikosti skromné venkovské chalupy. Uvnitř byla prázdná, ačkoli si tím nemohli být zas až tak jistí, neboť v ní panovala tma.

„Okamžik,“ řekla Coilla. „Tohle by mohlo pomoci.“

Vytáhla z opasku křemen a kus hadru, kterým leštila nože. Podpálila stočený kus látky a osvětlila jeskyni alespoň natolik, aby viděli na několik kroků. Opatrně vstoupili dovnitř.

„Mám takový pocit, že je to jenom dutý kámen,“ poznamenal Stryke.

Coilla pohlédla dolů. „*Stát!*“ zasyčela a popadla ho za paži. Její hlas se rozlehl prostorem.

„Podívej.“

Ani ne tři kroky před nimi se v zemi nacházela díra, podobná otevřené tlamě. Připlížili se blíž a nahlédli přes okraj, v její inkoustově černé hlubině však nic nezahlédli. Coilla do ní vhodila zapálenou látku. Sledovali, jak se pomalu mění v malinký zářící bod, až zmizela úplně.

„Třeba ani nemá dno,“ uvažovala Coilla.

„O tom pochybuju. Pokud ostatní nic nenajdou, pak tohle může být jediná cesta dovnitř.“

Vraťme se zpátky.“

Greever Aulay si promnul klapku na oku.

„Pokaždé bolí, když jsou ti bastardi blízko,“ stěžoval si.

Lekmann se posměšně zasmál.

Aulay se zamračil. „Jenom si ze mě utahuj. Ale když jsme byli v Jenneštině paláci a kolem se pohybovalo tolik orků, bolelo to až hrůza.“

„Co ty na to, Jabezi?“ řekl Lekmann. „Myslíš, že kluk má v prázdném důlku vyhledávač orků?“

„Ne,“ odvětil Blaen. „Ale od té doby, co mu jeden z nich vypíchl oko, si to *myslí*.“

„Vy dva nevíte, o čem mluvíte,“ zabručel Aulay. „A neříkej mi *kluku*, Micahu.“

Trojice ležela daleko za nimi. Do sídliště Uni během pátrání nezamířili. Nebyli blázni. Ale od ženy, jež pracovala na poli a které se představili jako dobří, poctiví Uni, se dozvěděli, že tam Rosomáci byli.

Asi způsobili nějaké potíže. Ale když se Lekmann pokusil zjistit, oč vlastně šlo, žena zmlkla. Jediné, co se dozvěděli, bylo, že Rosomáci provedli něco moc špatného, takže je polovina města štvála až do Zátoky lososů. Což znamenalo, že se Rosomáci nenacházeli nikde poblíž sídliště Uni. To ale lovce hlav nezajímalo. Museli jen získat artefakt a co nejvíce hlav psanců, za které měli dostat tučnou odměnu.

Proto také zamířili do Zátoky a doufali, že narazí na jejich stopu. Cestovali však podél vody už skoro den a žádné orky zatím nezahlédli.

„Myslím, že tady je nenajdeme,“ prohlásil Blaen.

„Myšlení nech na mně, obre,“ poradil mu Lekmann. „Nikdy to nebyla tvoje silná stránka.“

„Možná má pravdu, Micahu,“ přidal se Aulay. „Jestli tady byli, už jsou dlouho pryč.“

„Takže se na tvoje oko přece jenom nedá spolehnout,“ posmíval se mu Lekmann.

Když obešli skupinku stromů, zmlkli.

Lekmannovi se rozšířily oči. „Copak to tady máme?“

U stezky stál ubohý tábor, který obývala nesourodá směs lidských žen, dětí a starců. Všichni vypadali naprosto vyčerpaně.

„Nevidím žádné muže,“ poznamenal Aulay. „Nikdo nebude dělat potíže.“

Rady lidí, kteří si všimli jezdců, se zavlnily.

Jedna z žen se oddělila od skupiny a postoupila vpřed. Oblečení měla špinavé a dlouhé vlasy spletené do copu. Lekmannovi se zdálo, že vypadá poněkud domýšlivě.

Prohlédla si podivnou trojici. Vysoký, hubený muž s jizvou.

Malý muž s tvrdou tváří a klapkou na oku. Holohlavý muž s tělem jako stodola.

Lekmann se na ni žádostivě usmál. „Dobrý den.“

„Kdo jste?“ zeptala se podezřívavě. „Co chcete?“

„Nemusíš se ničeho bát, paní. Staráme se jen o své.“ Přejel pohledem dav. „Myslím, že ve skutečnosti máme mnoho společného.“

„Jste také Mani?“

Tohle potřeboval. „Ano, paní. Jsme dobří a bohabojní lidé jako vy.“
Lekmann vytáhl nohu ze třmenu. „Vadilo by vám, kdybychom sesedli?“
„Zabránit vám v tom nemůžu.“
Slezl z koně. Pohyboval se pomalu a opatrně, aby je nevyděsil.
Aulay a Blaana ho následovali.
Lekmann se protáhl. „Byli jsme v sedle strašně dlouho. Rádi si odpočineme.“
„Nemyslete si, že nejsme pohostinní,“ řekla žena, „ale nemáme dost vody ani jídla, abychom se s vámi podělili.“
„To nevadí. Vidím, že nemáte štěstí. Jste už na cestě dlouho?“
„Připadá nám to jako věčnost.“
„Odkud jste?“
„Z Panenského háje. V té oblasti jsou teď potíže.“
„Potíže jsou všude, paní. Pravda je, že nastaly hrozné časy.“
Pohlédla na Blaana a Aulaye. „Tvým přátelům není zrovna do řeči.“
„Jsou málomluvní. Dalo by se říct, že raději pracují, než mluví.“
Ale neměli bychom ztrácet čas. Zastavili jsme, protože doufáme, že byste nám mohli pomoci.“
„Jak jsem řekla, nemáme...“
„Ne, ne takhle. Hledáme totiž jisté... osoby, a protože jste už dlouho na cestách, mohli jste se s nimi setkat“
„Potkali jsme velmi málo lidí.“
„Nemluví o lidech, ale o starých národech.“
Přes tvář jí opět přelétl mrak podezření. „O jaký národ vám jde?“
„O orky.“
Všiml si, že to u ní vyvolalo jistou reakci. Uzavřela se. „Ne, neviděli jsme...“
„Ale jo, viděli, mami!“
Lovci hlav se otočili. Jejich směrem poskakovala malá holčička.
„Ti divní lidé se značkami na obličejích,“ řekla. Její hlas zněl nosově, jako by měla rýmu.
„Přece si vzpomínáš!“
Lekmann poznal, že narazili na zlato.
„Ach ano.“ Žena se pokoušela znít věčně. „Před několika dny jsme na několik orků opravdu narazili. Ale jenom jsme je minuli.“
Zdálo se, že spěchají.
Lekmann chtěl právě položit další otázku, ale přistoupilo k němu dítě.
„Jste jejich kamarádi?“ zeptala se holčička a popotáhla.
„Teď ne!“ okřikl ji, podrážděn přerušením.
Dívka vyděšeně ucouvla a rozběhla se k matce. Žena po Lekmannově výbuchu ještě zobrazení. Ve tváři se jí objevil vzdorovitý výraz. Ostatní Mani také ztuhli napětím, ale Lekmann jim nevěnoval pozornost.
Zanechal přátelského chování. „Kam orci šli?“
„Jak bych to měla vědět?“
Opět se chovala povýšeně. Škoda.
„A proč je vůbec hledáte?“ dodala.
„Máme s nimi nevyřízené účty.“
„Jste si jistí, že nepatříte k Uni?“
Nebezpečně se zazubil. „Tím jsme si jistí.“
Aulay a Blaana se nepřijemně zasmáli.
Žena začala vypadat vyplašeně. „Kdo jste?“
„Jsme prostí pocestní, kteří půjdou dál, jakmile se dozví, co potřebují.“ Lstivě se rozhlédl.
„Možná budou vaši muži vědět, kam orci šli.“

„Jsou... na lovu.“

„To si nemyslím, paní. Žádní muži s vámi nejsou.“ Pohlédl na její společníky. „Alespoň ne mladí a silní. Kdyby vás nějací doprovázeli, nevyrazili by na lov všichni. Jeden nebo dva by s vámi zůstali.“

„Jsou poblíž a za chvíli se vrátí.“ Do hlasu se jí vkradlo zoufalství. „Pokud se chcete vyhnout potížím...“

„Jsi špatná lhářka, paní.“ Zadíval se na dítě. „Buďme k sobě milí a přátelští. Kam orci šli?“ Poznala pohled v jeho očích a vzdala se odporu. „Tak dobře.“

Zmínili se o tom, že míří do Škrabotu.“

„Do domoviny trolů? A proč by to dělali?“

„Jak to mám vědět?“

„To nesedí. Jsi si jistá, že neřekli víc?“

„Ne, neřekli.“ Dítě zatahalo matku za sukni a začalo plakat.

„Všechno je v pořádku, zlatíčko,“ snažila se je žena utiшит. „Nic se neděje.“

„Nevěřím, že jsi mi řekla všechno, co víš,“ pronesl Lekmann hrozivě. „Možná do Škrabotu vůbec nejedou?“

„Pověděla jsem vám všechno. Nic víc nevím.“

„No, paní, jistě uznáš, že se musím ujistit“

Kývl na Blaana a Aulaye. Rozestoupili se a vykročili vpřed.

Když konečně odjeli, byl si naprosto jist, že říkala pravdu.

Stryke se rozhodl pro přímočarý plán.

„Dostaneme jenom jednu šanci, proto bychom měli zaútočit přímo. Půjdeme dovnitř, odvedeme práci a zmizíme.“

„To zní dobře,“ řekla Coilla. „Ale vezmi v potaz všechny problémy. Za prvé, jak se dostaneme dovnitř? Jediná cesta, kterou jsme našli, je šachta v jeskyni, která možná ani nevede do trolího labyrintu. A i kdyby vedla, je strašně hluboká.“

„Máme dost lan. A pokud by to nestačilo, najdeme nějaké šlahouny a uděláme další.“

„Dobře. Jak to chceš provést? Je to snazší říct než udělat, Stryku. Nevíme, kam až se tunely pod zemí táhnou. Pokud hvězdu mají, což nevíme jistě, musíme ji napřed najít. Nezapomeň, že dole může být naprostá tma. Trolové vidí i ve tmě. My ne.“

„Vezmeme s sebou pochodně.“

„Čímž na sebe ještě víc upozorníme. Budeme na jejich území a v nevýhodě.“

„Ne když budeme ozbrojení.“

„A jak se dostaneme ven?“ pokračovala. „To hovoří samo za sebe. Prostě předpokládáš, že to bude možné.“

„Už v minulosti jsme museli riskovat, Coillo. Nedovolím, aby nás to tentokrát zastavilo.“

Rezignovaně si povzdechla. „Nedovolíš, co? Jsi rozhodnutý to udělat.“

„Víš, že jsem. Ale kdo nechce jít, toho nebudu nutit.“

„O to nejde. Dělán si starosti, jak to chceš provést. Přímý útok nemusí být vždycky nejlepším řešením, víš?“

„Ale někdy jím je. Nebo snad znáš lepší způsob?“

„O to zatraceně jde. Neznám!“

„Vím, dělá ti starosti fakt, že se může tolik věcí pokazit. To mně také. Takže nám bude chvíli trvat, než vyřešíme detaily.“

„Ale ne moc dlouho,“ vložil se do hovoru Alfray. „Nezapomeňte na Hobrowa.“

„Nathli jsme mu prdel. Nemyslím si, že by se sem v nejbližší době vydal, pokud vůbec.“

„Ale nejde jenom o Hobrowa. Můžou po nás jít úplně všichni.“

A hůře trefíš cíl v pohybu.“

„Souhlasím. Ale cíle, které se brání, obvykle nechají lovci na pokoji.“

„Ne pokud nás chce dostat celá země.“

„Cos myslel tím, že nám to bude chvíli trvat?“ zeptala se Coilla.

Jak dlouho?“

Vzhlédl k šerící se obloze. „Už je skoro tma. Zítra bychom se mohli pokusit najít jiný vchod. Rozdělili bychom si oblast a pečlivě ji prozkoumali. Když najdeme lepší cestu, použijeme ji. Když ne, půjdeme dolů vchodem, který známe.“

„Tím, co za vchod považujeme,“ opravila ho Coilla.

„Stryku, nechci přivolávat další potíže,“ řekl Jup, „ale *jestli* hvězdu mají a *jestli* ji dostaneme... co pak?“

„Doufal jsem, že se na to nikdo nezeptá.“

Alfray Jupa podpořil. „Musíme se zeptat, Stryku. Proč se tam jinak vydávat?“

„Půjdeme, protože... protože co jiného byste chtěli dělat? Jsme orci. Potřebujeme nějaký úkol. To víte.“

„Pokud budeme pokračovat dál stejným způsobem, pokud se zachováme logicky a pokud se dostaneme ze Škrabotu celí a zdraví, pak budeme muset vymyslet způsob, jak najít zbývající hvězdy,“ pronesla Coilla.

„Až dosud jsme měli štěstí,“ řekl Jup. „Ale jednou ho mít nebudeme.“

„Sami jsme strůjci vlastního štěstí,“ trval na svém Stryke.

Coilla dostala nápad. „Přemýšlela jsem. Když jsme se tedy rozhodli, že nepřenecháme hvězdy Jennestě výměnou za naše ty...

„Alespoň co se týče mě, je to naprosto vyloučeno,“ přerušil ji Stryke.

„Pokud tedy tuhle možnost vyloučíme, tak co kdybychom je prodali někomu jinému?“

„Komu?“

„Nevím! Chytám se stébel, Stryku, stejně jako ostatní. Jen mé napadlo, že pokud nedokážeme najít zbývající hvězdy, tak jsou nám tyhle k ničemu. Ale hromadu peněz bychom využili.“

„Hvězdy představují moc, která by mohla pro orky a ostatní staré národy vykonat mnoho dobrého. Toho se nevzdám. A co se týče peněz, zapomněla jsi na krystaly? I kdybychom prodali jenom trochu, získali bychom za ně dobrou cenu.“

„A co vlastně s krystaly uděláme?“ zeptal se Alfray. „Už jsi vymyslel, jak je rozdělíš?“

„Prozatím zůstanou společným vlastnictvím pro dobro celé tlupy. Máte něco proti?“

Nikdo neprotestoval.

Haskeer, jenž do této chvíle postával nedaleko a rozhovoru se neúčastnil, přistoupil blíž. Ve tváři měl prázdný výraz, na který si už pomalu začínali zvykat.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Snažíme se najít způsob, jak se dostat do Škrabotu,“ řekla Coilla.

Haskeerova tvář se rozzářila. „Proč si s troly nepromluvíme?“

Zasmáli se. Pak si ale uvědomili, že nežertuje.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Alfray.

„Jen si představte, jak by se naše situace zlepšila, kdyby se trolove stali našimi přáteli.“

Alfrayovi poklesla čelist. „Cože?“

„No, a proč by ne? Mohli bychom se spřátelit se všemi nepřáteli, kdybychom s nimi místo neustálých bojů mluvili.“

„Nemůžu uvěřit, že to říkáš zrovna ty, Haskeere,“ přiznala Coilla.

„Nemám snad pravdu?“

„No... jenom mi to k *tobě* nesedí.“

Zauvažoval nad tím. „Ach. Dobře. Pak je teda zabijeme.“

„Pokud nebudeme mít na výběr, tak to taky uděláme.“

Haskeer se opět rozzářil. „Dobře. Až mě budete potřebovat, dejte vědět. Půjdu nakrmit koně.“ Otočil se a odkráčel.

„Co to mělo u *všech pekel* znamenat?“ řekl Jup. .

Coilla potřásla hlavou. „Posledních několik dní se chová dost potřeštěně.“

„Pořád si myslíš, že se z toho dostane, Alfrayi?“ zeptal se Stryke.

„Přiznávám, že už to trvá dost dlouho. Ale něco podobného jsem viděl už v minulosti, když se vojáci vzpamatovali z vysokých horeček nebo ze zápalu plic; no, víte, když v nich měli vodu.“

Dost často se stává, že jsou pak několik dní omámení a chovají se podivně.“

„Podivně!“ vykřikla Coilla. „Divněji už se chovat ani nemůže.“

„Nevím, jestli si mám dělat starosti, nebo za jeho náladu poděkovat bohům,“ přiznal Jup.

„Alespoň si odpočineš od urážek a my od neustálých nářků.“

„Předpokládáš, že za jeho stav může nemoc, Alfrayi,“ řekl Stryke.

„Mohl by ale existovat nějaký jiný důvod? Mohl dostat ránu do hlavy, aniž bychom o tom věděli?“

„Neviděl jsem nic, co by na to ukazovalo. Samozřejmě že k tomu mohlo dojít, ale muselo by jít o velmi silný úder, po kterém by zůstaly stopy. V úrazech hlavy se zase tolik nevyznám. Vím jenom to, co ty, že taková rána může orka přimět dělat a říkat divné věci.“

„No, zatím se choval neškodně, ale přesto bychom si ně něho měli dávat dobrý pozor.“

„Nedovolíš, aby se zúčastnil mise, že ne?“ chtěla vědět Coilla.

„Ne, byl by jenom přítěží. Zůstane v táboře spolu s jedním nebo dvěma vojáky, kteří budou hlídat koně a zásoby. A samozřejmě krystaly. Myslel jsem, že bys raději zůstala s nimi, Coillo.“

Zachvělo se jí chřípí. „Nechceš doufám říct, že bych byla přítěží i já?“

„Samozřejmě že ne. Ale už v minulosti jsi dala jasně najevo, že nemáš ráda uzavřené prostory. A kromě toho, potřebuji tady nechat někoho, komu můžu věřit. Nechci totiž brát hvězdy s sebou. Bylo by to příliš riskantní. Mohla bys na ně dát pozor, dokud se nevrátíme.“ Všiml si jejího výrazu. „Tak jo, napadlo mě, že *pokud* se nevrátíme, mohla bys, takříkajíc, pokračovat v misi.“

„Sama?“

Jup se zazubil. „Zůstal by ti Haskeer.“

Zamračila se na něj. „*Velmi* směšné.“

Všichni se obrátili k Haskeerovi.

Krmil koně z dlaně a poplácával ho při tom po hlavě.

Pán projevil svůj hněv. O tom Kimball Hobrow vůbec nepochyboval.

Pátrání po bezbožných nelidských zlodějích, kteří ukradli jeho majetek, ho zavedlo spolu s

dvěma sty věřícími na břeh Lososí řeky. Po západu slunce se před nimi otevřel příšerný výjev. Pruh země podél stezky byl poset těly asi dvou tuctů lidí, převážně žen a dětí.

Hobrow poznal jejich oblečení. Bylo nemravné, příliš pohodlné a téměř marnotratně hýřilo barvami. Věděl, kdo jsou; kacíři, odpadlíci od pravé cesty. Odporní přísluhovači Mani.

Procházel se mezi zmasakrovanými těly. V těsné blízkosti ho následovala skupinka dozorců. Pokud na kazatele hrozivá scéna, roztrášené údy a rozsekané maso nějak zapůsobily, nedal to na sobě znát.

„Dávejte pozor,“ pronesl. „Tyto duše se odklonily od jediné skutečné cesty. Přijaly oplzlé pohanství nečistých národů a Pán je za to potrestal. A ironií je, bratři, že jako nástroj pomsty použil nelidi.“

Ulehli s hadem a had je pozřel. Jak příhodné.“

Pokračoval v prohlížení tváří a hrozivých ran mrtvých.

„Paže Všemocného je dlouhá a jeho zloba nezná hranic,“ hromoval. „Nevěřící srazí k zemi a vyvolené odmění.“

Jeden z dozorců na něj zavolal z opačné strany území, posetého těly. Hobrow k němu rázně zamířil.

„Co se děje, Calverte?“

„Tahle ještě žije, mistře.“ Ukázal na ženu.

Dlouhé blond vlasy měla spletené do copu. Hrud' jí pokrývala krev a dýchala jen mělce. Její konec byl blízko.

Hobrow poklekl vedle ní. Zdálo se, že si všimla jeho přítomnosti. Pokusila se promluvit, ale z jejích chvějících se rtů nevyšla žádná slova.

Naklonil se blíž. „Promluv, dítě. Přiznej své hříchy a ulehči si.“

„Oni... oni...“

„Kdo?“

„Přišli... a...“

„Oni? Myslíš orky?“

„Orci. „ Na okamžik soustředila pohled. „Ano... orci.“

„Udělal to oni?“

„Orci... přišli... „

Hobrow se obrátil k dozorcům, kteří je obklopili. „Vidíte? Žádní lidé nejsou před prokletými nelidskými národy v bezpečí, ani ti, kteří jsou natolik bláhoví, aby se postavili na jejich stranu.“ Otočil se zpět k umírající ženě. „Kam šli?“

„Orci...“

„Ano, orci.“ Mluvil pomalu a zřetelně. „Víš, kam šli?“

Neodpověděla. Popadl ji za ruku a pevně stiskl. „Kam šli?“ zopakoval.

„Škr... Škrabot...“

„Můj bože.“ Pustil ji a postavil se. Natáhla se po něm, on si jí však už ani nevšiml. Její paže klesla k zemi.

„Na koně!“ zařval. V očích mu hořel mesiášský oheň. „Havěť, po níž pátráme, se spojila s ostatními. Vydáme se na křížovou výpravu, bratři!“

Nakažení jeho zápalem se rozběhli ke koním.

„Pomstíme se!“ přísahal. „Pán nás bude chránit a vést.“

Rosomáci strávili celý den pátráním po jiném vchodu do Škrabotu.

Pokud ale nějaký existoval, byl příliš dobře ukryt. Na druhou stranu však přes veškeré obavy nenarazili na žádné troly, takže měli alespoň trochu štěstí.

Stryke rozhodl, že hned za úsvitu sešplhají do Škrabotu hlavním vchodem, jak mu začali říkat.

Nastala noc, takže jediné, co mohli dělat, bylo čekat na příchod rána. Někteří z vojáků byli přesvědčeni, že trolové vylézají za tmy, proto postavili dvojité strážce a zbraně si nechali po ruce.

Alfray navrhl, aby rozdělili trochu krystalů. Stryke usoudil, že malá troška nemůže uškodit. Hlídky však žádné nedostaly. Sám si také žádné nevzal. Místo toho si roztáhl příkrývku na okraji tábora, posadil se na ni a snažil se vymyslet nějaký plán. Poslední věc, které si všiml, než usnul, byla štiplavá vůně krystalů.

Zešeřilo se a na nebi se objevily první hvězdy. Nikdy předtím nespátl, že by zářily tak jasné a ostře.

Stál na okraji útesu.

Ve vzdálenosti hodu oštěpem naproti němu se nalézala podobná prudce zalomená skála, porostlá vysokými stromy. Útesy od sebe dělila průrva. Hluboko pod skalami burácela bíle zpěňená řeka, bušila do kamenů, které se jí postavily do cesty, a vystřikovala do vzduchu oblaka bílé mlhy. Kamenitá rokлина se táhla oběma směry, kam až oko dohlédlo. Přes rokli se klenul visutý most ze silných lan, spletených lián a dřevěných prken. Ačkoli pro to neměl žádný důvod, vstoupil na něj.

Když vyšel z úkrytu skal, ovanul ho větrík, který ochlazoval příjemně teplo večera. Nesl s sebou jemné kapky vody z řeky, které Stryka chladily na kůži. Kráčel pomalu, obdivoval úžasný výhled a dýchal zhluboka čistý vzduch.

Urazil asi třetinu cesty, když si všiml, že mu jde někdo naproti.

Neviděl postavě do tváře, kráčela však jistým, odhodlaným krokem.

Nezpomalil, nýbrž šel dál. Pocestný se brzy přiblížil natolik, že si ho mohl dobře prohlédnout. Byla to orka, s níž se na tomto místě, ať už to bylo kdekoli, setkal již dřív. Hlavu jí zdobila čelenka s ohnivě rudými bojovými péry a na zádech měla připnutý meč, jehož jilec jí vyčuhoval přes rameno.

Jednou rukou se zlehka dotýkala vodícího lana po straně.

Také ho poznala a usmála se. Stryke úsměv opětoval.

Setkali se v polovině mostu.

„Naše stezky se opět protnuly, „ řekla. „Zdravím tě.“

Stejně jako při minulých setkáních ho i tentokrát zaplavily zvláštní pocity.

„Zdravím tě,“ odvětil.

„Jsi opravdu zvláštní ork, „pronesla.

„Jak to?“

„ Tvé příchody a odchody jsou zahaleny tajemstvím.“

„ Totéž bych mohl říct i já o tobě. „

„To ne. Já jsem tady pořád. To ty se objevuješ a mizíš jako mlha nad řekou. Kam jdeš? „

„Nikam. Tedy... asi jsem na průzkumu. A ty? „

„Já jdu, kam mě život zavane.“

„Ale přesto nosíš meč na místě, odkud ho nemůžeš rychle tasit.“

Zalétla pohledem k meči, který měl připnutý u opasku. „A ty ne.

Můj způsob je lepší.“

„ Kdysi jsme také nosili meče tímto způsobem, alespoň v bezpečných oblastech. Ale to už je dávno.“

„Nejsem pro nikoho hrozbou a bez obav jdu, kam chci. Na místě, odkud pocházíš, tomu tak není?“

„Ne.“

„ Pak tvá země musí být skutečně divoká. Nechci tě nijak urazit.“

„Neurazila jsi mě. Máš pravdu. „

„ Možná bys mohl přesídlit sem a rozbít tady tábor. „

Nebyl si jistý, jestli jde o pozvání. „ To by bylo příjemné,“ odpověděl. „Kéž bych mohl.“

„ Něco tě drží zpátky? „

„Nevím, jak se sem dostat. „

Zasmála se. „Neustále mluvíš v hádankách. Copak tady teď nejsi?“

„Taky mi to nedává smysl.“ Odvrátil se a zahleděl se na bouřící vodu v průrvě. „Stejně jako řeka netuší, kam teče, nevím ani já, jak sem přicházím. Reka alespoň vždy dosáhne oceánu, který je nekonečný.“

Orka přistoupila blíž. „Jsme také nekoneční, protože jsme součástí proudu řeky života.“

Sáhla do váčku a vytáhla dva kulaté a hladké oblázky. „Sebrala jsem je na břehu řeky.“

Nechala je vyklouznout z dlaně. „Ted' jsou opět její součástí, stejně jako jsme ty a já součástí řeky času. Jak příhodné, že jsme se setkali na mostě.“

„Nevím, jestli ti rozumím.“

„Nerozumíš?“

„Chci říct, že cítím ve tvých slovech pravdu, ale je mimo můj dosah.“

„Pak sáhni dál a pochopíš.“

„Jak to mám udělat?“

„Tak, že se o to přestaneš pokoušet.“

„Kdo ted' mluví v hádankách?“

„Pravda je prostá. Jsme to my, kdo ji halí do tajemství. Však pochopíš.“

„Kdy?“

„Vše začíná tím, že si položíš tuto otázku. Bud' trpělivý, cizince.“ Usmála se. „Pořád ti říkám cizinče. Neznám tvé jméno.“

„Ani já tvé.“

„Jak ti říkají?“

„Stryke.“

„Stryke. Je to silné jméno a hodí se k tobě. Ano... Stryku, „pronesla, jako by se jména nemohla nabažit.“ „Stryku.“

„Stryku. Stryku! Stryku!“

Někdo jím třásl.

„Co? Hm... Co... jaké je řve jméno?“

„To jsem já, Coilla. Kdo si myslíš, že jsem? Probud' se, Stryku!“

Zamrkal a rozhlédl se. Vrátilo se mu vědomí. Svítalo. Byli ve Škrabotu.

„Vypadáš divně, Stryku. Jsi v pořádku?“

„Ano... ano. Byl to jen... sen.“

„V poslední době jich míváš hodně. Noční můra?“

„Ne. Vůbec ne. Jen obyčejný sen.“

Jennesta snila o krvi a upalování, o smrti a ničení, o utrpení a zoufalství. Snila o chtíči a o jeho důsledcích.

O tom, nač byla zvyklá.

Probudila se v soukromé svatyni. Na zakrváceném oltáři leželo rozdrcené tělo velmi mladého lidského muže, pozůstatek obřadu ze včerejší noci. Ignorovala ho, vstala a zahalila svoji nahotu do kožešinového pláště. Oděv pak doplnila vysokými koženými botami.

Svítalo a ona měla spoustu práce.

Když vyšla z komnaty, orcká stráž přede dveřmi ztuhla. „Pojďte,“ přikázala ostře.

Orci se vydali za ní. Vedla je bludištěm chodeb, vzhůru po kamenných schodech a konečně na čerstvý vzduch. Vstoupili na nádvoří před palácem.

Cekalo zde několik stovek vojáků orcké armády, rozestavěných do pečlivě rozmístěných řad. Obecenstvo, protože tím zde orci byli, tvořili zástupci jednotlivých pluků. Byl to nejjistější způsob jak zajistit, aby se to, čeho budou nyní svědkem, rychle rozeslo po celé Jennestině armádě.

Jednotky byly obráceny tváří k masivnímu dřevěnému kůlu o velikosti malého stromu, k němuž byl připoután orcký voják. Téměř do výšky pasu byl obložen otepí a dřevem.

Generál Mersadion pozdravil Jennestu úklonou. „Jsme připraveni pokračovat, Vaše Výsosti.“

„Vyhlaste rozsudek.“

Mersadion kývl na orckého kapitána. Postoupil vpřed a zvedl v rukou pergamen. Zvučným hlasem, díky kterému byl pověřen tímto nepříjemným úkolem, začal číst.

„Z rozkazu Jejího nejvyššího Veličenstva královny Jennesty vyslechněte rozsudek válečného soudu nad Kreknerem, seržantem imperiální armády.“

Všechny oči se soustředili na muže na hranici.

„Obvinění, vznesená proti Kreknerovi, zněla: za prvé vědomě neuposlechl rozkaz nadřízeného důstojníka a za druhé tak projevily zbabělost tváří v tvář nepříteli. Rozhodnutím soudu byl prohlášen vinným v obou případech a bude po zásluze potrestán.“

Kapitán sklonil pergamen. Na nádvoří se rozhostilo smrtící ticho.

Mersadion se obrátil k odsouzenému. „Máš právo naposledy požádat královnu o milost.

Využiješ ho?“

„Ano,“ odpověděl Krekner nahlas a vyrovnaně. Čelil utrpení s hrdostí.

„Pokračuj,“ řekl Mersadion.

Seržant otočil hlavu k Jennestě. „Mým úmyslem nebylo protivit se rozkazům, paní. Když nám ale přikázali znovu zaútočit, leželi kolem zranění kamarádi, kterým jsme mohli pomoci.

Zdržel jsem se jen na okamžik, abych jednomu z vojáků ovázal ránu. Jsem přesvědčen, že jsem mu tím zachránil život. Pak jsem uposlechl rozkaz a zaútočil. O chvíli jsem se opozdil, ale rozkaz jsem splnil. Proto žádám o milost. Považuji rozsudek za nespravedlivý.“

Byla to nejdelsí a určitě nejdůležitější řeč, jakou kdy v životě pronesl. S očekáváním pohlédl na královnu.

Nechala všechny čekat téměř půl minuty, než konečně odpověděla. Potěšilo ji, že si mysleli, že by mohla projevit soucit.

„Rozkazy musí být uposlechnuty,“ oznámila. „Neexistují žádné výjimky. A výjimkou není ani... *soucit*.“ Nakrčila tvář, jako by to slovo mělo nepříjemnou pachut'. „Žádost se zamítá. Rozsudek bude vykonán. Ať se tvůj osud stane varováním pro ostatní.“

Zvedla ruku a zamumlala zařikadlo. Odsouzený ork se napnul.

Z prstů jí vyrazil jazyk soustředěného světla, prolétl vzduchem a olízl dříví u jeho nohou.

Otop okamžitě vzplál. Žlutooranžové plameny začaly šplhat vzhůru.

Orcký seržant čelil smrti odvážně, ale nakonec přece jen začal křičet. Zatímco se zmítal v ohni, Jennesta netečně přihlížela.

V duchu na jeho místě viděla Stryka, velitele Rosomáků.

Rosomáci byli připraveni vyrazit.

Stryke očekával, že Haskeer bude protestovat a odmítne zůstat v táboře. Zmýlil se. Seržant přijal zprávu klidně a bez protestů. Svým způsobem to bylo horší než jeden z výbuchů, na které si tak zvykli.

Stryke odvedl Coillu, Alfraye a Jupa stranou a vysvětlil jim plán.

„Ty, Coillo, zůstaneš v táboře s Haskeerem, jak jsme se domluvili,“ řekl. „Reafdaw ti bude dělat společnost.“

„A co krystaly?“ zeptala se.

„Přikázal jsem, aby je dali na jednu hromadu.“ Ukázal na kupu sedlových brašen nedaleko uvázaných koní. „Možná byste je měli naložit na koně. Kdybyste odsud museli bez nás rychle vypadnout, ušetříte čas.“

„Chápu. A co hvězdy?“

Stryke sáhl do váčku. „Tady. Pokud se nedostaneme ven, je jen na tobě, co s nimi uděláš.“

Na okamžik se na artefakty zadívala, pak je schovala do kapsičky u opasku. „Pokud k tomu dojde, pak doufám, že se rozhodnu způsobem, který bys schválil.“ Vyměnili si úsměvy. „Ale jaký je vůbec náhradní plán pro případ, že se nevrátíte?“

„Rozhodně za námi nechod'te. Rozumíš?“

„Ano,“ odvětila zdráhavě.

„To je rozkaz. Řekl bych, že pokud zítra v tuhle dobu nebudeme zpátky, nedostaneme se ven vůbec. V tom případě rychle zmizte, „využij čas k tomu, aby sis rozmyslela, kam půjdete.“

„To ví jen bohové. Ale pokud to bude nutné, něco už vymyslíme. Jenom nám k tomu nedávejte důvod, dobře?“

„Uděláme, co bude v našich silách. A pokud se před námi objeví na povrchu trolové, může to znamenat jen jedno. V tom případě odsud taky zmizte.“

Přikývla.

„A co uděláme my, až se dostaneme dolů?“ zeptal se Alfray.

„Jak vypadá tvůj plán?“

„Velmi pružně. Nic jiného nám nezbyvá. Nevíme, na co můžeme narazit. Ani netušíme, jestli to, co považujeme za vchod, jím vůbec je.“

„Jdeme naslepo. To se mi nelíbí.“

„Ne, ale není to poprvé.“

„Největší starosti mi dělá fakt, že pokud se něco pokazí, budeme tam dole prakticky slepí,“ přiznal Jup.

„Máš pravdu, tma představuje pro troly výhodu. Ale vezmeme si s sebou pochodně. Dokud je budeme mít, můžeme se postavit komukoli. A nepodceňuj moment překvapení.“

„Pořád je to strašný risk.“

„Jsme cvičeni, abychom riskovali. A vsadil bych se, že jsme v tom mnohem lepší než ti krtci tam dole.“

„V to doufám. Půjdeme?“

„Ano. Svolej vojáky a seberte provazy a pochodně.“

Jup a Alfray se vydali splnit úkol.

„Půjdu s vámi až ke vchodu,“ řekla Coilla. „Dobře?“

„Pojď. Ale nezdržuj se tam moc dlouho. Chci tě mít tady, abys pomohla hlídat tábor a krystaly.“

Plupa nechala Haskeera s Reafdawem v táboře a zamířila k jeskyni.

Za denního světla vypadala jeskyně ještě temněji. Vstoupili do ní velmi opatrně. Na okraji šachty zapálili pochodně.

Hod'te dovnitř nějaké světlo,“ přikázal Stryke tiše.

Dva vojáci vhodili do šachty čtyři pochodně. Sledovali, jak letí tmou. Tentokrát však narozdíl od Coillina kusu látky nezmizely z dohledu. Dopadly na něco pevného, šachta však byla velmi hluboká.

Aspoň to vypadá, že nám bude stačit lano,“ odhadl Alfray.

Blikotající pochodně vrhaly na zem kruh světla, nebyl však dost velký na to, aby orci rozeznali detaily toho, co se dole nachází.

Alespoň však nezahlédli žádný pohyb.

Několik vojáků dostalo za úkol pevně přivázat lana ke kamenům a stromům vně jeskyně.

„Pro případ, že by na nás dole čekala nějaká past,“ pronesl Stryke, „slezeme dolů rychle a pospolu.“

Jednotka vytvořila u lan tři řady. Zapálili a předali si další pochodně. Někteří vojáci svírali v zubech nože.

Coilla jim popřála hodně štěstí a ustoupila.

Stryke kývl. „Jdeme,“ řekl a chytil se lana.

Slezl první a zbytek tlupy ho rychle následoval.

24

Stryke se pustil lana a posledních asi deset stop seskočil.

Rychle tasil meč. Jup dopadl vedle něj a také se chopil zbraně.

Zbytek tlupy se objevil krátce poté. Rozhlédli se kolem.

Ocitli se v kruhové komoře o průměru asi třikrát větším, než jaký měla šachta, kterou právě sešplhali. Z jeskyně vybíhaly dva tunely. Vchod do většího se nalézal přímo před nimi, menší měli po levé ruce.

Panovalo zde naprosté ticho a po obyvatelích nebyla nikde ani stopa. Ve vzduchu se vznášel nepříjemný zemitý zápach.

„Co teď?“ zašeptal Jup.

„Nejdřív si zajistíme ústup.“ Stryke pokynul dvěma vojákům.

„Liffine, Bhosi. Zůstanete tady a budete strážit východ. Ani se odsud nehněte, dokud se nevrátíme nebo dokud nevyprší lhůta, kterou jsme stanovili.“

Kývli a zaujali postavení.

„Otázkou zůstává, kterým směrem se vydáme,“ řekl Alfray a hleděl přitom na vchody do tunelů.

„Máme se rozdělit do dvou skupin, kapitáne?“ zeptal se Jup.

„Ne, tomu se chci za každou cenu vyhnout Už tak je nás málo.“

„Tak co uděláme? Hodíme si mincí?“

„Myslím, že větší tunel povede k něčemu důležitějšímu. Táhne mé to tím směrem. Ale napřed bychom měli prohlédnout ten menší, abychom se ujistili, že tam na nás nečeká nějaké nepříjemné překvapení.“

Poslal Kestixe a Jada, aby strážili vstup do většího tunelu. Pak k sobě zavolal Hystykka, Noskaa, Calthmona a Breggina, kterému podal svinuté lano. „Chci, abyste se vydali menším tunelem, kam až provaz dosáhne. Pokud budete mít dojem, že vede na nějaké zajímavé místo, jeden z vás se vrátí a dá nám vědět. Ale neriskujte. Při první známce potíží se vraťte zpátky.“ Jup chytil jeden konec lana. Breggin si druhý konec omotal kolem zápěstí, zvedl pochodeň a zavedl ostatní do tunelu.

Provaz se pomalu rozvíjel a zbytek jednotky zatím napjatě čekal. Po několika minutách se lano napnulo.

„Co když narazí na něco, s čím si nedokážou poradit?“ napadlo Alfraye. „Půjdeme za nimi?“

„Nepřivolávej potíže,“ řekl Stryke. „Počkáme a uvidíme.“

Nemuseli čekat dlouho. Vojáci se vrátili.

„No?“

„Nic zvláštního, pane,“ oznámil Breggin. „Tunel prostě pokračuje dál a dál; mnohem dál, než

kam dosáhl provaz. Nenašli jsme ani žádné boční chodby nebo něco podobného.“

„Dobře, takže se soustředíme na druhý tunel. A i tady použijeme lano, i když pochybuju, že dosáhne daleko.“

„A- nemůže nás provaz prozradit? Co když na něho narazí nějaký trol?“ ozval se Jup.

„Nemyslíš, že si spíše všimnou bojové jednotky, pochodujiící kolem s pochodněmi v ruce?“

Pak se obrátil k celé tlupě. „Pokud narazíte na odpor, napřed rozdávejte rány a ptejte se až pak. Na soucit nemáme čas. Držte se pohromadě a snažte se být co nejvíce zticha.“

Naposledy připomenul Liffinovi a Bhosovi, aby zůstali ostražití, pak zavedl jednotku do hlavního tunelu. Alfray kráčet vedle něj a v ruce držel pochodeň.

Chodba byla naprosto rovná, ačkoli mírně klesala. Zatímco se pohybovali vpřed, Stryke začal vnímat klesající teplotu a na čich mu zaútočil nepříjemně zatuchlý vzduch. Pokračovali v cestě asi pět minut, Stryke však musel přiznat, že v temném a tichém světě ztratil pojem o čase. Pak narazili na boční tunel.

Vstup do něj byl úzký, nízký a široký asi jako obyčejné dveře. Stěny chodby byly vlhké a slizké. Vhodili do chodby pochodeň, v jejíž záři zahlédli, že o kousek dál padá podlaha téměř svisle do hlubin. Jeden z vojáků si kolem pasu uvázal provaz a s pochodní v ruce se pomalu vydal dolů.

Když ho opět vytáhli nahoru, řekl: „Tunel končí úzkou šachtou.

Vypadá jako studna.“

„Asi jde o bouřkový kanál,“ uvažoval Alfray. „Odvádí vodu při povodni.“

Na Stryka udělal vynález dojem. „Chytré.“

„Měli na vybudování podobných drobností dost času, Stryku.

Trolové jsou sice divocí, ale nejsou to hloupí barbaři. Raději bychom na to neměli zapomínat.“

Pokračovali v průzkumu hlavního tunelu, který nyní klesal pod prudším úhlem. Asi po dvaceti nebo třiceti krocích se dostali na konec lana. Položili ho na zem a šli dál. Asi o pět minut později, alespoň podle Strykova pokřiveného odhadu, se chodba se začala rozšiřovat. O kousek dál se otevřela do další komory. Zastavili se.

Zdálo se však, že je prázdná, a kolem panovalo naprosté ticho, proto pokračovali v chůzi.

Sotva však do jeskyně vstoupili, vyrazily ze stínů postavy a rozběhly se jejich směrem.

Rosomáci protivníky v pološeru blikajících pochodní sotva rozeznali, pustili se však do nich. Rozpoutal se téměř dokonale tichý boj. Klid tunelů rušily jen zvuk kovu narážejícího na kov, namáhavé sténání a občasné výkřiky.

Na Stryka se vrhla rychle se pohybující tmavá postava. Ohnal se po ní, protivník však ránu odrazil. Opět po něm seknul, ale minul. Jen náhodou zahlédl záblesk zbraně, která mu mířila na hrdlo.

Přikrčil se a zaslechl, jak mu čepel prosvištěla nad hlavou.

S mečem v napřažené ruce se Stryke vyřítil vpřed. Zabodl ho do měkkých svalů a nepřítel klesl k zemi. Obrátil se, aby se pustil do dalšího stínového útočníka.

Vedle něj bojovali Alfray a Jup. Trpaslík roztříštil odkrytou lebku. Alfray vrazil pochodeň do tváře trolovi, jenž hrozivě zařval.

Alfray však výkřik umlčel bodnutím meče.

Konečně nezůstal žádný nepřítel stát. Půtka byla krátká a zuřivá, ale Rosomáci přežili, i když měli trolové výhodu nočního vidění.

Stryke se rozhlédl. Všiml si průchodu ve vzdálené stěně jeskyně.

„Hlídejte ten tunel!“ vyšťekl.

Několik vojáků se s tasenými meči rozběhlo a nahlédlo do jeho vstupu.

„Zabili někoho?“ zeptal se. „Zranili?“

Nikdo neutrpěl vážná zranění.

„Měli jsme štěstí,“ řekl Alfray zadýchaně.

„Ano, ale myslím, že jenom proto, že jsme byli v přesile. Taky to klidně mohlo dopadnout jinak. Podívejme se, co to tady máme.“ Stryke převzal od Alfraye pochodeň a podržel ji nad jedním z těl.

Trol byl malý, statné postavy, porostlé chlupatou šedou srstí. Fyzickým vzhledem a bledou kůží odpovídal představě, kterou si vytvořili o stvořeních, žijících pod zemí. Měl široký hrudník, díky kterému mohl dýchat i v hlubinách s malým množstvím vzduchu, mimořádně dlouhé paže a krátké nohy. Jeho ruce byly silné, s dlouhými prsty, zakončenými drápy, zvyklými na hrabání.

Ačkoli byl trol mrtvý, jeho oči zůstaly otevřené. I ony se přizpůsobily tmě. Byly neobvykle veliké a měly velké černé zřítelnice. Orkům připomínaly oči prasete. Kulatý, měkký nos se podobal čenichu psa. Na rozdíl od bledé srsti a vousu byla hlava stvoření porostlá chomáčem tmavých vlasů. V šeru se dala jejich barva jen těžko rozeznat, zdálo se však, že jsou rezavé.

„Na něco takového bych ve tmě jenom nerad narazil,“ pronesl Jup.

„Měli bychom jít dál,“ řekl Stryke.

Do dalšího tunelu vstoupili ještě ostražitěji.

Chodba zahnula prudce doprava, pak se opět narovнала. Minuli několik malých bočních komor. Ukázalo se, že jsou prázdné. Tunel se zúžil natolik, že museli jít po jednom. Asi po stech stopách dorazili k místu, kde stěny a strop podepíraly dřevěné sloupy.

Stryke a Alfray kráčeli kousek před ostatními. Když dorazili k silnému trámu, který čněl přímo do tunelu, začal se kolem něj Alfray protahovat jako první.

Teprve až se dostal skrz, všiml si, že podpěra ukrývá slepý tunel.

Ale to už bylo pozdě.

Ze stínů vyskočil trol. Odporně chlupaté tělo dopadlo na Alfraye s takovou silou, že ho srazilo k zemi. Pochodeň mu vypadla z ruky.

Stryke se rychle pohnul a sekl po útočnickovi, ten však uskočil z dosahu čepele. Pak se trol opět vrhl vpřed a zasypal Stryka deštěm ran, které sotva dokázal odrážet.

Pro nedostatek místa se zbytek tlupy nemohl přiblížit, aby Strykovi pomohl. Byli přinuceni bezmocně sledovat, jak do sebe ork s trolesem buší.

Stryke zamířil stvoření na hrud'. Trol však s obdivuhodnou rychlostí uskočil stranou a Stryke zasekl meč hluboko do dřevěné podpěry. Zasypala je sprška prachu.

Vteřina, kterou Strykovi trvalo, než čepel vytrhl, ho málem stála život. Trol se rozmáchl a se zuřivým zavrčením se na něj vrhl.

Tvor ale nepočítal s Alfrayem, kterému se již podařilo zotavit z první rány. Vyškrábal se na všechny čtyři a popadl trola za nohy. Nedokázal ho sice strhnout k zemi, ale rozptýlil ho natolik, že mu Stryke zasadil ránu. Meč se trolovi zabodl do boku. Trol zavyl a převrátil se vzad. Celým tělem přitom nalehl na napůl přeseknutou podpěru.

Sloup hlasitě zapraskal.

Shora se ozvalo zlověstné dunění. Ze stropu se začalo sypat kamení a hlína. Trol ze sebe vyrazil příšerný, zoufalý výkřik.

Stryke popadl Alfraye za koženou vestu a odtáhl ho stranou.

Přes rameno zahlédl Jupa a zbytek jednotky, kteří se nacházeli na opačné straně podepřeného prostoru.

Zazněla rána, podobná zadunění hromu. Pak se strop prolomil a rozdrtil trola pod hromadami kamení a sutě. Tlaková vlna malého zemětřesení srazila Stryka a Alfraye k zemi. Obklopila je mračna dusivého prachu.

Leželi na zemi a hlavy si zakrývali pažemi. Neodvažovali se pohnout. Skála kolem nich vibrovala doznívajícím sesuvem. Zdálo se, že to trvá celou věčnost.

Hluk však nakonec ustal, lavina se zastavila a prach začal usadat. Zatímco kašlali a lapali po dechu, vyškrábali se na nohy.

Tunel za nimi byl zasypán od země až po strop. Mezi sutí se nacházelo několik ohromných balvanů. Alfray sebral ze země jedinou hořící pochodeň, která jim zůstala, a spolu se Strykem se vydal prozkoumat zával.

Téměř ihned bylo jasné, že ven se neprohrabou.

„Nemožné,“ pronesl Alfray a bezmocně zatlačil na nehybnou překážku. „Musí to vážit tuny.“

„Máš pravdu. Tudy se ven nedostaneme.“

„Myslíš, že zával zasáhl někoho z jednotky?“

„Ne, jsem si jistý, že byli dost daleko. Ale pochybuju, že by ze své strany dokázali s tímhle pohnout. *Do prdele!*“

Alfray dlouze vydechl. „No, pokud o nás trolové ještě nevěděli, tak teď už ví. Tedy pokud nejsou všichni naprosto hlší.“

„Zpátky nemůžeme, ale tady zůstat taky nemůžeme pro případ, že by došlo k dalšímu sesuvu. Takže máme jedinou možnost.“

„Doufejme, že zbytek tlupy najde způsob, jak tohle obejít.“

„Nebo se možná dostaneme my k nim. Ale nepočítal bych s tím, Alfrayi.“

„Dva proti celému trolímu království. To nevypadá dobře, že?“

„Doufejme, že se o tom nebudeme muset přesvědčit.“

Věnovali zasypanému tunelu poslední pohled, pak se obrátili a vyrazili do neznáma.

Coilla byla nucena si přiznat, že ačkoli v minulosti nebyla Haskeerova přítomnost nijak zábavná, alespoň byla mnohem živější než nyní.

Vzhlédla. Seděl naproti ní na sedle, které používal jako stoličku, paže mu volně visely po stranách a hleděl bezvýrazně do prázdna.

Reafdaw plnil rozkaz a nakládal krystaly na dva nejstatnější koně.

Jen pro jistotu. Jinak nemohli dělat nic jiného než čekat. Rozhovor s Haskeerem byl víc než skličující. Alespoň tucetkrát se ho už zeptala, jak se cítí, a pokaždé obdržela stejně nepřesvědčivé ujištění, že je naprosto v pořádku. A protože nemohla přijít na nic jiného, o čem by s ním hovořila, rozhostilo se mezi nimi nepříjemné ticho.

Když proto Haskeer zvedl hlavu a poprvé na ni skutečně pohlédl, ulevilo se jí. Zároveň však znervózněla. „Máš hvězdy?“ zeptal se.

„Ano, mám.“

„Můžu se na ně podívat?“

Nevinnost. To byla první věc, která ji napadla, když otázku položil. Nikdy by si nemyslela, že by Haskeera někdy popsala jako nevinného nebo naivního.

„Proč ne?“ odpověděla.

Vložila ruku do váčku u opasku a cítila přitom, jak ji soustředěně pozoruje. Když přístroje vytáhla, napřáhl ruku, aby si je od ní vzal. Rozhodla se však, že dál už nezajde.

„Myslím, že by bylo lepší, kdyby ses jenom podíval, ale nesahal na ně,“ řekla. „Bez urážky,“ dodala rychle, „ale Stryke přikázal, abych je nedávala z ruky. Ani tobě ne.“

Lhala, věděla však, že by Stryke jednal stejně. Očekávala, že Haskeer začne zuřivě protestovat. Nic však neudělal. Nový Haskeer se choval až odporně rozumně. Uvažovala, jak dlouho mu to asi zůstane.

Coilla seděla naproti Haskeerovi a v natažené ruce držela hvězdy. Haskeer si je zaujatě prohlížel. Zvláštní předměty ho přitahovaly stejně, jako lesklé hračky poutají pozornost právě vylíhnutých mláďat.

Po několika minutách, kdy Haskeer bez mrkání zíral na kořist, se Coilla opět začala cítit nepříjemně. Dokázala si představit, že by to mohlo trvat celé hodiny, ona však měla důležitější věci na práci.

Vlastně neměla. Za žádnou cenu však tady nemínila sedět a hrát si po zbytek dne na podstavec.

„Myslím, že to by prozatím stačilo,“ oznámila. Sevřela hvězdy v dlani a vrátila je zpět do váčku.

Cítila, že opět sleduje každý její pohyb. Ve tváři se mu mísilo uchvácení se zklamáním. Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho, které ji začínalo znervózňovat.

„Půjdu se podívat na vyhlídku,“ řekla. „Možná už se vrací.“

Ve skutečnosti si to nemyslela; bylo na to příliš brzy. Potřebovala se však nějak zaměstnat. Haskeer neodpověděl, jen sledoval, jak odchází.

Coilla minula Reafdawa a koně a zavolala, kam jde. Kývl a pokračoval v práci.

Vyhlídka nebyla daleko. Jednalo se o vyvýšený kus skály na dohled od tábora, odkud byl vidět vstup do Škrabotu. Mířila k ní pomalu, neboť neočekávala, že by ostatní už byli na cestě zpět. Chtěla prostě zabít čas.

Vyšplhala na kamennou plošinu a ohlédla se. Reafdawa nikde neviděla. Předpokládala, že dokončil práci a vrátil se k Haskeerovi.

Dobře. Ať se s ním nudí taky někdo jiný.

Obrátila se a zahleděla se na jeskyni podobný vchod do podsvětí trolů v dálce. Jako obvykle nesvítilo slunce příliš jasně, přesto si však musela zaclonit oči; aby rozeznala jednotlivé podrobnosti.

Nikde se nic nepohnulo, to ji však nepřekvapilo. Nic jiného ani neočekávala.

Cokoli bylo lepší než vrátit se zpět k nudě v táboře, proto se rozhodla ještě chvíli zůstat.

Napadlo ji, jestli si toho Stryke tentokrát nevložil na ramena víc, než dokáže unést. Při vzpomínce na černou díru, do které její kamarádi sešplhali, se zachvěla.

Pak ji něco tvrdě uhodilo zezadu do hlavy a Coilla se propadlá do vlastní černočerné tmy.

Sotva Coilla nabyla vědomí, zalila ji vlna bolesti.

Usadila se jí v temeni a vystřelovala dolů krkem. Opatrně prsty vyhledala zdroj bolesti a nahmatala krev.

Náhle si uvědomila, co se stalo. Rychle se posadila. Příliš rychle. Hlava jí třeštila a svět se s ní zatočil. Zalapala po dechu.

Trolové museli zaútočit! Vyškrábala se na nohy a rozhlédla se kolem. Nikde nikoho nespatriila a i tábor vypadal opuštěně.

Sténajíc námahou sešplhala ze skály a zamířila zpět, jak nejrychleji mohla. Napadlo ji, jak dlouho tam asi ležela. Mohly uplynout celé hodiny, podle postavení slunce to však bylo nepravděpodobné. Opět se opatrně dotkla rány na hlavě. Stále krvácela, ale už ne tolik. Měla štěstí.

V tu chvíli si uvědomila, že pokud by ji napadl trol, nezůstala by naživu. To ji přivedlo na další, ještě hrozivější myšlenku. Ruka jí sklouzla k váčku u opasku.

Našla jej otevřený a prázdný.

Hlasitě zaklela a bez ohledu na bolest se rozběhla. Když dorazila do tábora, nikde nezahlédla ani Haskeera, ani Reafdawa. Zavolala je jmény. Nic. Opět zavolala. Tentokrát k ní od koní dolehlo tiché zasténání.

Pospíšila si tím směrem.

V nebezpečné blízkosti uvázaných zvířat ležel na zemi natažený Reafdaw. To vysvětlovalo, proč ho předtím neviděla. Také měl ošklivou ránu na hlavě a jeho kůže byla křídově bílá.

„Reafdawe!“ oslovila ho a prudce jím zatřásla.

Opět zasténal.

„Reafdawe!“ Zatřásla jím ještě divočeji. „Co se stalo?“

„Já... on...“

„Kde je Haskeer? Co se stalo?“

Vojákovi se podařilo poněkud sebrat. „Haskeer. Bastard...“

„Co tím myslíš?“ Obávala se, že už zná odpověď.

„Sotva... jsi odešla... přišel... ke mně. Moc toho... neřekl. Pak... zešílel. Málem mi... rozdrtil

hlavu... kamenem.“

„Já dopadla stejně. Svině!“ Prohlédla vojákovu ránu. „Mohlo to být mnohem horší,“ řekla mu.

„Reafdawe, vím, že je ti zle, ale je to důležité. Co se stalo pak? Kam šel?“

Voják polkl. Oči mu svítily bolestí. „Šel... pryč. Já byl... na chvíli... mimo. Probudil jsem se.

Byl zpátky. Myslel jsem... myslel jsem, že mě přišel... dorazit. Ale ne. Odjel... na koni.“

„Zatraceně! Sebral mi hvězdy.“

„Bohové,“ zašeptal Reafdaw slabě.

„Kudy? Víš, kterým směrem se vydal?“

„Na sever. Myslím, že... na sever.“

Musela se rychle rozhodnout.

„Pojedu za ním. Budeš se muset o sebe postarat, dokud se ostatní nevrátí. Zvládneš to?“

„Jo... Jdi.“

„Budeš v pořádku.“ Vstala. Hlava ji zuřivě bolela. Ze sedla nejbližšího koně sebrala měch s vodou a podala mu ho. „Tady.

Omlouvám se, Reafdawe, ale musím to udělat.“

Připotácela se ke koni, který jí připadal nejrychlejší, a odvázála ho. Vyškrábala se mu na záda a tvrdě ho kopla do slabín.

Zamířila na sever.

Jupovi a zbytku tlupy se nepodařilo ke Strykovi a Alfrayovi prokopat. Nebyli si ani jistí, jestli závalu unikli.

Jediná věc, kterou mohli udělat, byla otočit se a vrátit zpět chodbou, kterou přišli.

Vydali se nazpátek k šachtě, kterou strážili Liffin s Bhosem.

Stále ještě doufali, že se Strykovi a Alfrayovi podařilo zasypaný tunel obejít. Když však dorazili na místo setkání, zažili velké zklamání. Naděje, že na ně velitel s léčitелеm budou čekat, byla pryč.

Jupa napadlo, že by se k nim mohli dostat jinou chodbou.

Jedinou možností byl menší tunel, a tak do něj jednotku zavedl. Ale po dlouhém, únavném pochodu, při kterém narazili jen na prázdné komory a slepé uličky, došli na jeho konec.

S těžkým srdcem se vrátili zpět.

Neviděli žádný důvod, proč čekat. Zůstala jim už jen naděje, že jejich přátelé najdou z podzemního bludiště jinou cestu ven. Jup vydal rozkaz k ústupu. Vyšplhali vzhůru šachtou a zamířili zpět do tábora.

Našli ho prázdný. Jejich zklamání se však proměnilo v hrůzu, když objevili Reafdawa. Podařilo se mu posadit, a zatímco si ošetřoval ránu, ostatní vyděšeně naslouchali jeho vyprávění.

„Tak se to stalo,“ shrnul. „Haskeer se na nás vrhl jako šílenec a sebral hvězdy. Coilla se za ním vydala. To je všechno, co vám můžu říct.“

Jup přikázal, aby mu ošetřili zranění.

Vojáci začali hlučet a ptát se, co dál.

„Držte huby!“ zařval trpaslík. Všichni se ztišili. „Ze všeho nejdůležitější je dostat Stryka a Alfraye ven. Víme, že nemají moc času. Na druhou stranu nám ale Haskeer ukradl hvězdy, takže ho nemůžeme jen tak nechat jít. A zdá se, že na tom Coilla není natolik dobře, aby ho mohla zastavit.“

„Proč se nerozdělíme a neuděláme obojí?“ zakřičel někdo.

„Je nás příliš málo. Na záchrannou akci tam dole budeme potřebovat každého a ani to nemusí stačit. Stejně tak bychom potřebovali celou jednotku na pátrání po Haskeerovi.“

„Takže co uděláme?“ ozval se další hlas, který teprve po chvíli dodal uctivé „seržante“.

Z hlasu, stejně jako z mnoha tváří, které ho obklopovaly, vyčetl Jup nepřátelství. Odpor, který někteří cítili k jeho národu a hodnotě, se začínal drát na povrch.

Jup však nevěděl, co odpovědět. Musel se okamžitě rozhodnout, a přitom bylo tak snadné zmýlit se.

Zadíval se na ně. V očích vojáků zahlédl očekávám, v některých však něco hrozivějšího.

Jup vždy toužil po velem. Nikdy ho však nechtěl získat takovým způsobem.

Asi půlhodinu poté, co Coilla vyrazila, měla štěstí.

Už si začínala myslet, že Haskeera nikdy nenajde a bude se muset vrátit s hanbou, když na obzoru zahlédla jezdce. Pádil po vrcholcích kopců na severu.

Nebyla si jistá, zda je to Haskeer, ale vypadalo to tak.

Kopla koně do slabin, aby ho přiměla k větší rychlosti.

Když dorazila na úpatí kopců, byl už kůň celý zpěněný, neposkytl mu však ani chvíli oddychu, nýbrž s ním začala šplhat vzhůru po svahu. Na vrcholu se zastavila, vzepřela se ve třmenech a rozhlédla se po území, za nímž v dálce ležel Taklakameer. Nikde jezdce neviděla. Krajina však byla nerovná a existovala spousta míst, kde se mohl ukrýt. Neměla na výběr, proto se vydala dál.

Cesta, kterou zvolila, ji zavedla do mělkého zeleného údolí, porostlého shluky stromů. Přes stezku ležely spadlé stromy, Coilla však nedovolila, aby ji to zpomalilo. Začínala se však bát, že kůň takovou rychlost už dlouho nevydrží.

Pak ale na opačném konci údolí znovu zahlédla jezdce. Přinutila koně opět zrychlit a pádila vpřed jako šílená.

Náhle však nebyla sama.

Po pravé straně stezky se objevili dva jezdci, po levé jeden.

Zdálo se, že jsou to lidé.

Tolik ji překvapili, že když se muž vlevo rychle pohnul a uhodil jejího koně z boku koženým bičem, ztratila nad ním kontrolu.

Uzda jí vypadla z ruky. Kůň zakopl a padl k zemi. Svět se zprudka naklonil.

Coilla dopadla tvrdě na zem, několikrát se převrátila a zůstala bezvládně ležet. „Vyrazila si dech.“

Hlava se jí točila, a když se pokusila vstát, vyškrábala se sotva na kolena.

Trojice mužů přijela blíž a sesedla. Když se jí pročistil zrak, zadívala se na ně.

Jeden z mužů byl vysoký a z očí mu číselo lstivost. Měl zlý, ostře řezaný obličej, zohavený jizvou. Druhý muž byl malý a hubený. Protíral si černou klapku na oku a cenil na ni zkažené zuby. Poslední měl svalnatou postavu horského medvěda. Byl úplně holohlavý a měl

mnohokrát zlomený nos.

Vysoký muž se zazubil, nevypadal však vůbec přátelsky. „Copak to tady máme?“ pronesl úlisným, výhrůžným hlasem.

Coilla potřásla hlavou ve snaze protrhnout závoj bolesti, který ji halil. Chtěla se postavit, ale nedokázala to.

Muž sáhli po zbraních a začali se přibližovat.

Skoro hodinu byli Stryke s Alfrayem nuceni kráčet dál tunelem, v němž se ocitli. Nikde se nerozvětvoval, ani nenarazili na boční jeskyně. Skláněl se přitom pod stále prudším úhlem.

Nakonec se však přece jen ocitli v jeskyni, největší, na jakou zatím narazili. Ihned poznali, že je prázdná, neboť na rozdíl od ostatních byla jasně ozářená hořícími pochodněmi. Vysoký strop byl posetý krápníky a z komnaty vybíhalo různými směry alespoň šest tunelů.

V jeskyni se nacházel jen jediný předmět; velký kvádr z opracovaného kamene, podobající se sarkofágu s víkem. Na jeho stěnách a na vrcholu byly vyryty prapodivné symboly.

Jejich kroky se rozléhaly prostorem.

„Co myslíš, že to je?“ zeptal se Alfray.

„Kdo ví?“ odpověděl Stryke. „Říká se, že stvoření, která žijí hluboko pod zemí, uctívají strašlivé temné bohy. Tohle vypadá velice obřadně.“ Položil ruku na kámen, který ohladil čas. „Asi se to nikdy nedovíme.“

„*To se pletete!*“

Zprudka se obrátili a rozhlédli se.

Vůbec si nevšimli, že do jeskyně vstoupil trol, oděný do zlatého hávu a se stříbrnou korunou na hlavě. Byl mnohem statnější postavy než trolové, které zabili, a v ruce držel zdobenou hůl, která byla skoro stejně vysoká jako on.

Stryke a Alfray pozvedli meče, odhodláni postavit se nebezpečí čelem. Sotva to však udělali, vyklouzly z tunelů tucty trolů a zaplnily jeskyni. Bylo jich nespočetně a všichni byli ozbrojeni. Většina v ruku držela oštěpy s ostnatými konci.

Orci na sebe pohlédli.

„Zabijeme, kolik budeme moct,“ zasyčel Stryke.

„Souhlasím,“ odvětil Alfray.

„To by bylo hloupé,“ zaduněl trol a pokynul tlupě, jež se pohnula vpřed.

Na orky mířil les oštěpů. Všimli si, že druhá řada nepřátel drží v ruce napnuté luky. Nemohli se k protivníkům ani přiblížit, natož aby je zabili.

„Odhodte zbraně,“ přikázal trol.

„To by orci nikdy neudělali,“ odsekl Stryke opovržlivě.

„Rozhodnutí je na vás,“ odpověděl tvor. „Vzdejte se, nebo zemřete.“

Oštěpy se přiblížily. Lučištníci napnuli tětiny ještě silněji.

Alfray se Strykem si vyměnili pohledy. Mlčky se shodli na tomtéž.

Odhodili meče.

Trolové vyrazili vpřed, aby je zajali. Ale pokud orci očekávali okamžitou smrt, zmýlili se.

„Jsem Tannar,“ pronesl velitel, „král vnitřní říše. Vládce a nejvyšší kněz, sluha bohů, kteří nás chrání před takovými, jako jste vy.“

Orci neodpověděli, nýbrž se na něj hrdě zahleděli.

„Za svou drzost budete potrestáni,“ pokračoval Tannar. „Zaplatíte způsobem, kterým nejlépe prospějete našim bohům.“

Trolové přitáhli Stryka s Alfrayem zpět ke kamennému kvádru.

Nyní už bez jakýchkoli pochyb věděli, k čemu slouží.

Byl to obětní oltář.

Spoutaly je hrubé ruce. Armáda trolů se rozestoupila, aby nechala krále projít.

Zatímco se pomalu blížil, vytáhl něco ze záhybů pláště. Ve světle pochodní se zaleskl ostrý oblouk oceli. Trolové začali neznámým jazykem hluboce a zlověstně zpívat.

Tannar kráčel pomalým pohřebním krokem k orkům. Zvedl přitom dýku do výše.

„Nůž,“ zašeptal Alfray. „Stryku, *ten nůž!*“

Stryke se na dýku podíval a pochopil.

Ochutnali svobodu, jen aby o ni opět přišli. Zdálo se, jako by si z nich nejtemnější bohové tropili kruté žerty. Nejhorší však bylo, že všechno bylo k ničemu. Ale to, co Stryke spatřil, bylo nejtrpčí ranou ze všech.

K jílci zdobené dýky, kterou král svíral v ruce, bylo něco připevněno. Okamžitě poznali, co to je.

Právě našli hvězdu, po níž pátrali.

Stan Nicholls

Strážci blesku

Anglický originál Bodyguard of Lightning

Překlad Kateřina Niklová

Obálka Jan Patrik Krásný

Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství FANTOM *Print*

jako svou 52. publikaci

Vydání 1.

Ostrava 2005

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 199 Kč